

Sahte Nişan
Gerçek Aşk

CINDI MADSEN

NOVELLA

“Bu büyüleyici aşk hikâyesi, ustalıklarla işlenmiş karakterler ve Wes’in aile dinamikleriyle renkleniyor.”

RT Book Reviews

“Seksi ve eğlenceli. Bu karakterlere kalbinizde yer açın.”

The Bookish Babe

“*Sahte Nişan Gerçek Aşk*’ı okumaya doyamadım, kesinlikle daha fazlasını istiyorum.”

Victoria James

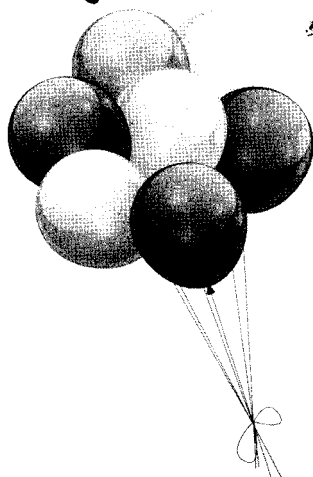

CINDI
MADSEN

Sahte Nişan
Gerçek Aşk

Sahte Nişan
Gerçek Aşk

CINDI MADSEN

Çeviren: Irmak Taştan

Sahte Nişan Gerçek Aşk Cindi Madsen

1. Baskı: Mayıs 2016
ISBN: 978-605-348-981-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©CINDI MADSEN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291
Topkapı / İstanbul
Sertifika No : 28487
Tel: 0212 674 85 28

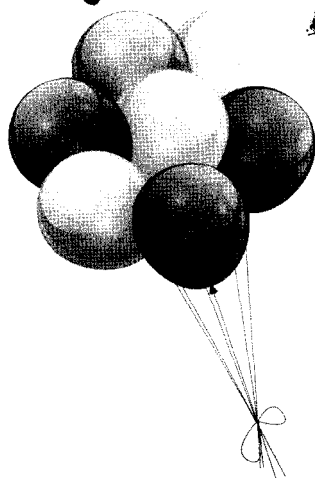

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeylinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Falling for Her Fiance
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Irmak Taştan
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Alla Özabat

Sahte Nişan
Gerçek Aşk

CINDI MADSEN

Çeviren: Irmak Taştan

Aşka şans tanıyan herkese...

BİRİNCİ BÖLÜM

Belli ki bugün önemsiz e-posta kutusu bile onun aşksız hayatını yüzüne vurma niyetindeydi. Eş bulma sitelerinden gelen mailler önemsiz e-posta kutusunu doldurmuştu. *Güzel Bekârlar* veya *PIRILTI* sitelerinden gelen mailleri gördü, üç günlük ücretsizmiş! Acaba bir *Pırlıtlı* çok mu pahalıydı? O zaman bir milyonerle görüşmek hiç de fena olmazdı. *Olgun Kadınlara Genç Erkekler* sitesinin mailini görünce sinirlendi. *Hu hu? Henüz o kadar yaşlanmadım!*

İçlerinde bir de ünlem işaretiyle gelen, onda olmayan bir şeyi büyütmeyle ilgili bir mail vardı. Ünlemle geldiğine göre önemli olmalıydı.

Dani, hepsini seçerek “sil” düğmesine bastı. Hepsinin tek tek yok oluşunu izledi. Keşke iş için kullandığı mail ad-

resine de aynısını yapabilseydi. Gelecek iş yemeği organizasyonu ile ilgili yaklaşık otuz mail almıştı. Bir sürü detay, bağırarak büyük harfler ve ünlem işaretleriyle yazılmıştı, çünkü yazan kişi engelleyemediği heyecanını açığa vuruyordu.

Tabii ki heyecanlanacaklar. Hepsi kıymetli eşlerini bulmuş, patrona yakınlık kurma şansı yakalamış.

Şirket genellikle yemeğe eşiyile gelenlere herhangi bir ayrıcalık sağlamasa da, iki yıl önce yapılan organizasyonda birlikteliği olan insanların patrona ve ailesine daha yakın olabilecekleri ispatlanmıştı. Wayne Bridges, sürekli Brigdes Pazarlama Şirketi'nin aile ve dost canlısı bir kurum olmasıyla böbürlenirdi, ama sürekli daha çok çalışmalarını için çalışanlara kendisini yarışta hissettirirdi. Her ne kadar Wayne inkâr etse de, sırf bu yüzden gösteriş meraklısı sersemin teki onun üstünde bir pozisyona yerleştirilmişti.

Belki Bay Gösterişli'nin pazarlama diploması onu daha üst düzey yapıyor olabilirdi, ama ortak müşterileriyle ilgili asıl işleri Dani yapıyordu. Bütün işi yapıp hiç bahsi geçmiyordu, tabii. Ama yeni açılan üst düzey yönetici pozisyonuna geleceğine inanan Dani, kaderin gidişini her ne pahasına olursa olsun değiştirecekti. Çünkü sağlık sigortaları çok pahalıydı, piyangodan para kazanmadığı sürece de bir şeyler elde etmesinin tek çaresi buydu. Mümkünse HEMEN. Dani, annesi şimdi Florida'da Abuela Morales'le yaşadığından, bütün ödemeleri yapabilmek için fazladan mesai yapıyordu. Elinden gelen bütün maddi desteği sağlamaya çalışıyordu, ama yine de ikisi zar zor geçiniyordu. Annesi onun sorum-

luluğu olmadığı için kendisini fazla sıkmaması gerektiğini söylese de Dani üzerinde büyük bir yük hissediyordu. Üniversiteye gitmek için elinden gelen her şeyi yapmış, hem okulda hem basketbolda başarılı olmuş, üniversiteye girmeye hak kazanınca ailesi ellerinde ne var ne yoksa ortaya dökmüştü. Anneanesi Abuela Morales, en çok parayı veren kişiydi.

Dani eliyle masanın üzerinde ritim tutarak düşünüyordu, iş yemeği organizasyonunda yanında partneri olmadan aktivitelerin çoğuna katılamazdı, ama bu sefer kendisini ispatlayıp terfi almalıydı. Tabii patronun karşısında aklı kafasından uçup gitmiş gibi donup kalmasa belki alabilirdi.

Cepte telefonu çaldı. Justin Timberlake'in "SexyBack" şarkısı havada yükseldi. Bu ses Dani'nin gününün güzel geçeceğine işaretti. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Bana gitmek zorunda olmadığımı söyle," dedi Wes. Geçen sene birlikteyken Wes, kendisi ararken çalması için "SexyBack" şarkısını ayarlamış, onu hatırlattığını iddia etmişti.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Dani.

"Teşekkürler. Ayrıca ne için izin verdiğini sormadığımı için de teşekkür ederim."

Dani ayağa kalkıp kendisine ayrılan küçük ofis bölmesine yaslandı. Böyle durunca pencereden batan güneşi görebiliyor, kısa zaman sonra paydos edeceğini hatırlayarak seviniyordu. "Kız kardeşinin düğününden bahsediyorsun. Dediğim gibi, gitmek zorunda değilsin. Ama gitmelisin, ikimiz de gideceğini biliyoruz."

Telefonun diğer ucundan Wes'in iç çekmesi duyuldu.

“Bana kalırsa eski nişanlımı kendisine nedime olarak seçerek beni zaten saf dışı bıraktı. Bugün evde, annemle Audrey ne zaman onun adı geçse acıyan gözlerle bana baktılar. Sanki onu unutamamışım gibi. Ama ben, onu *unuttum*.”

“Tabii ki o bencil prensesi unuttun.” Pekâlâ, bu tanımlama biraz ağır olabilir ama Dani, Wes’in o kızla neden ayrıldığını ve onu unuttuğunu hatırlaması gerektiğini biliyordu. Her ne kadar Wes’in Sophie’yi unuttuğundan emin olmasa da... Hatta bazen Wes’in onu sonsuza dek unutamamasından korkuyordu. Ah ne yazık, Sophie hiçbir zaman Wes için yeterince iyi biri olamamıştı. Kız, Wes’le idare edemezdi. Sürekli talep eden, hiçbir özveride bulunmayan biriydi.

“Bu sıkıcı saçmalıkları geçelim. Sende ne var ne yok?” diye sordu.

Dani, açık pozisyonlar için verilen davetlere eşsiz gidemediği için tek başına herkesle nasıl başa çıkacağı konusundaki endişelerini ona anlattı. “Arkadaşlarımın acı dolu bakışlarından bahsetmiyorum bile. Hatta bazılarının eşleri beni evlendirmeye çalıştı. Birkaç ay önce, onları başımdan savmak için biriyle görüştüğümü söyledim. Keşke yanımda gelecek gerçek birisi olsaydı.” Tırnağının yanında çıkan etleri başparmağının tırnağıyla itti. “Bu ay sonunda boş değilsindir, diye düşünüyorum.”

Şaka olarak söylediği söz, bir anda zihninde gerçek olabilecek bir ihtimal olarak gezindi ve, *böyle bir şey olursa ne kadar harika olur*, diye düşünmeye başladı. Masasına oturup sesini alçalttı, aslında ofistekilerin çoğu evlerine dağılmıştı bile. “Wes, buraya gelip benim yanımda ol. Onlara senin...

senin benim nişanlım gibi bir şey olduğunu söylerim. Bütün aktivitelere katılabiliriz, hem senin yanındayken kendimi gergin hissetmem. Sonunda Wayne'in dikkatini çekebilirim.”

Telefonun öbür ucundaysa tam bir ölüm sessizliği vardı, öyle ki Dani, telefonu kulağından uzaklaştırıp bağlantı var mı diye kontrol etmek zorunda kaldı. Ardından telefonu yeniden kulağına dayadı. “Biliyorum bu çılgınlık. Hem seni uzun zamandır görmüyorum ve...”

“Nişanlım olarak davete katılırım ama sen de Audrey'nin düğünü için benim nişanlım olacaksın,” dedi Wes. “Kendime birini bulmak için uğraşacaktım ama böylesi daha iyi olur. Bana acıyan gözler azalır. Hem zaten herkes bizim arkadaştan da öte olduğumuzu düşünürdü. Kimse şüphelenmez. Kıçıma tekme bastıktan sonra Sophie'yi unuttuğumun çok güzel bir kanıtı olur.”

Dani dudağını ısırıldı. “Terfi almadan şirketten izin alabileceğimi...”

“Sen hiç izin almazsın ki. Hadi Dani, burada sana ihtiyacım var.”

Kuzey Carolina'ya gitme masraflarını da düşünmeden edemedi, ama Wes ona ihtiyacı olduğunu söylemişti, nasıl gitmezdi ki? Hem birbirlerini uzun zamandır görmemişlerdi. Mesajlaşma ve telefon konuşmaları hasret gidermeye yetmiyordu.

Dani düşündükçe ikisi için de en doğru çözümün bu olduğuna karar verdi. Wes'le düğünde yan yana dururken Sophie'nin her zamanki gibi dudaklarını büzdüğünü gözünde canlandırabiliyordu. Ofisinde oturup gereksiz işler yapmak

yerine herkese emirler verdiğini de hayal etti. Bir de maaşının yanına eklenecek sıfırlar aklına gelince ailesine rahatça yardım edebileceğini hatırladı.

“Şimdi tek dizimin üzerine çöktüm,” dedi Wes. Ama Dani, belli ki koltukta uzanarak, cips yediğini duyabiliyordu. “Danielle göbek adını unuttuğum Vega...”

“Göbek adımı unuttun mu?”

“Neredeyse üç tane adın var, hepsi de İspanyolca.”

“Sadece iki ismim var. Hem isim isimdir.”

“Ah, sanki sen benimkini hatırlıyorsun.”

“Jonathan.”

“Peki peki, sen kazandın. Şimdi eğer beni bölmezsen sana bir şey soracağım.” Telefonun diğer ucundan biraz daha cips sesi duyuldu. “Ne diyordum... Danielle, iki göbek isimli Vega, benimle evlenecekmiş gibi davranır mısınız?”

Dani güldü, içini bir heyecan kapladı. Yaptıkları bütün numaralar içinde bu en kötüsüydü. Önce düğün için büyük bir yalan söyleyip sonra da ofisteki konumu için bir oyun oynayacaklardı. Wes onu görmese de Dani elini göğsüne koyup gözlerini kapadı. Bulutların üzerinde yürür gibi ahenkli bir sesle cevap verdi. “Evet! Evet! Binlerce kez evet!”

Uçak, Kuzey Carolina, Charlotte’a doğru inerken Dani’nin midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Koltuğuna yaslanıp küçük pencereden dışarıyı izledi. Buraya üç saatlik uzaklıktaki Greensboro’da büyümüş, kırk dakikalık güneydeki

Wingate Üniversitesi'ne gitmişti. Yeşil ağaçlar, tarihi alanlar ve Wes'in burada olduğu fikri, Dani'ye kendisini yuvasında hissettiriyordu.

Uçuş görevlilerinin son kontrolleri yapmasıyla Dani koltuğunda bacaklarını sallamaya başladı. Yanındaki yol arkadaşı, şişman huysuz kadın Dani'ye baktı. *Muhtemelen kadının en yakın arkadaşı yoktu, regl olmuyordu ve görmeden duramayacağı birden fazla kimsesi yoktu.*

Ya da bir nişanlısı? Dani başını iki yana salladı. Wes'le nişanlı olmak çok tuhaftı. İkisi de yaşadıkları ayrılıklardan sonra üniversitenin ilk yılında tanışmışlar, hemen dost olmuşlardı. Birlikte ders çalışmış, hafta sonları beraber takılmış, çok yorgun veya sarhoş olduklarında genellikle birbirlerinin evlerinde kalmışlardı.

Herkes onların sevgili olduğunu düşünürdü. Herkes aşk olmadan dost kalınamayacağını düşünüyordu. Ama Wes, Dani için her şeyi kolaylaştıran, ihtiyacı olduğu anda yanında beliren çok önemli bir dosttu.

Uçak nihayet yere indiğinde herkes kapılara ilerledi. İçi içine sığmayan Dani, kendi sırasını beklemek zorundaydı. Sahte nişanlılıklarında ve düğünde her ne yaşanırsa yaşansın, bu Dani'nin uzun zaman zamandır ihtiyacı olan tatildi. Daha şimdiden bedeni rahatlamış, kafası boşalmaya başlamıştı.

Uçaktan iner inmez hızla insanları geçti. İleri doğru neredeyse koşuyordu. Güvenlik kapılarından da geçip önlerinde bekleyen insanları incelemeye başladı. Bu değil. Bu değil. Bu değil.

“Dani!”

Sese yöneldi. Ayakları öne atılmıştı bile. Wes hızla ilerleyip Dani’ye sımsıkı sarıldı. Dani ona öyle sıkı sarıldı ki kafasındaki beyzbol şapkası düşecek gibi oldu. Arkadaşına dikkatle bakmak için bir adım geriledi. Dalgalı, koyu sarı saçları her zamankinden daha uzundu. Görünüşe göre haftalardır tıraş olmamıştı. Wes gülümseyince uçuk mavi gözleri parıladı. Kendisi kadar heyecanlı olduğunu bilmek Dani’nin hoşuna gitti.

“Bu kadar pasaklı olduğunu bilmiyordum. Omuzlarında baltan, yanında evcil hayvan olarak mavi öküzün eksik sanki.” Elini Wes’in yüzünde gezdirdi, sakalları avuç içlerini gıdıkladı. “Kızlar son zamanlarda böyle tiplerden mi hoşlanıyor?”

“Ne yazık ki pek öyle denemez,” dedi Wes ama Dani bunun çok doğru olmadığını biliyordu. Sophie’den sonra ciddi bir ilişki yaşamasa da Wes’in peşinden kızlar asla eksilmezdi.

Wes, Dani’nin valizini aldı. “Audrey ve annem tıraş olmamı, düğünden önce saçlarımı kestirmemi söyleyip duruyorlar.”

Çıkışa yöneldiler, Wes’in gözleri Dani’nin üzerindeki tişörte, yoga pantolonuna ve parlak sarı ayakkabılara takıldı. “Eğer ben mavi öküzlü dev Paul Bunyan’sam sen de sportmen Barbie’sin.”

Dani, dirseğini Wes’e geçirdi. “Seyahate çıktım sonuçta. Beni rahat bırak.”

Wes gülümseyip kolunu Dani’nin omzuna attı. “Gelmene çok sevindim. Biraz yürüyüş yaparız diye düşündüm. Akşama senin için özel planlarım var.”

Özel planlar genellikle Dani'nin sonradan pişmanlık yaşadığı şeylerdi. "Ailenle konuştun değil mi? Düğüne geleceğimi biliyorlar?"

Wes'in gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. Daima dikkatleri üzerine çekmekten ve eşek şakalarından hoşlanırdı. İşte şimdi ikisinin karışımını yapıyordu. Tabii ki ailesine haber vermemişti. "İkisi de delirecek. Ama bu geceki yemeği atlatana kadar kimseyle uğraşamayız. Ailem konusunda daha sonra endişeleniriz."

Telefonda bu mükemmel bir çözüm, basit bir şey gibi gelmişti. Ama şimdi, Wes'in bütün ailesiyle tanışma fikri midesinde bir ağrıya neden oldu. Gerçekte onunla evlenmeyeceğine göre ailesinin Dani'den hoşlanmasına da gerek yoktu, değil mi?

Endişelerini olabildiğince bastırıp gülümsedi. "Beni bir tek, nişanlımın tam bir aylak gibi görünmesi endişelendiriyor."

Son birkaç haftadır süren aptal düğün hazırlıkları Wes'in bir kenara itilmesine, köşeye sıkışmasına neden olmuştu. Pekâlâ, doğrusunu söylemek gerekirse, canını sıkan nokta Sophie olayıydı. Hâlâ Audrey'nin eski sevgilisini nedime olarak seçmesine inanamıyordu. İkisinin çıkma nedeni Audrey ile Sophie'nin arkadaş olması olabilirdi ama şu anda bir taraf tutmak gerekiyordu. Sophie, Wes'in kışına "artık yürümüyor," diyerek tekmeyi bastığına göre Audrey'nin Wes'in tarafında olması gerekiyordu. Üstelik Sophie nişanı attıktan

bir ay sonra, Wes'in arkadaşlarıyla düzenli olarak takıldığı barlarda bir erkekle görünmüştü.

Dani ile Wes yürüyüş yoluna geldiklerinde artık hiçbir şeyin bir önemi yoktu. Özellikle de Buzzard Kayası'nın çıkıntısında oturup güneşi ve bütün manzarayı izleyebildikleri bir yerdelerken.

Dani derin nefes alıp verdi. "Basit bir dağ yürüyüşü dediğin bu muydu?"

"Halat gerektirmeyen basit bir şey sonuçta."

Dani başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. Wes ne derse desin hiçbir şekilde Dani'nin itiraz etmeyeceğini biliyordu, bu nedenle hayattaki en sevdiği insandı. İlişkilerini insanlara açıklamak çok zordu, özellikle de onunla hiç yatmadığına inanamayan erkek arkadaş grubuna anlatamıyordu. Tabii ki Wes, Dani'nin Meksika genlerinden gelen doğal güzelliğini fark ediyordu, pek çok arkadaşı ona tutuluyordu. Sophie de bu durumun farkındaydı. Dani'yle olan ilişkisi yüzünden sürekli tartışıldılar.

İnsanların anlamadığı şey Dani'yle olmanın yorucu olmamasıydı. İkisi de aynı şeyleri seviyor, aynı şakalara gülüyorlardı. Dani, Wes'i herkesten daha iyi anlıyordu. İyi ya da kötü bir şeyler olduğunda Wes ilk olarak onu aramak istiyordu. Tanıştıkları günden beri böyleydi bu.

Tepede otururlarken Wes, iki su şişesi çıkarıp birini Dani'ye uzattı. Dani bir yudum alıp önündeki vadiye baktı. Omuzları rahatlamıştı, gözlerini kapatıp başını güneşe çevirdi. Wes, Dani'nin burayı kendisi kadar sevdiğini biliyordu.

“Bunu özlemişim,” dedi Dani. “Arkansas’ta da dağ yürüyüşü için bazı yerler buldum ama şehirden çıkmak o kadar uzun sürüyor ki... Bir de benimle gelecek kimse yok. Galiba orada kendimi hiçbir zaman Kuzey Carolina’daki gibi evimde hissedemeyeceğim.”

“O zaman buraya taşın.”

Dani önce Wes’e baktı, ardından yüzünü çevirdi. “Tabii ya, işimi bırakıp hemen dönerim! Senin için söylemesi kolay.”

“Orada seni tutan ne var ki? Steve yüzünden taşınmıştın. Ayrıldığınıza göre yeniden buraya gelebilirsin.” Dani bakışlarını kaçırdığında, Wes yüzündeki ifadeyi göremedi. Arkansas’a gitmesine sebep olan salağın onu üzdüğünü biliyordu. Dani’nin onunla yeniden bir araya gelmek için Arkansas’ta kalmadığını umdu. Wes, tanıştıkları günden beri adamın suratının ortasına geçirmek istemişti, ama Dani’nin hatırına hiçbir şey yapmamıştı. Eğer bir gün Steve’i görürse, ne büyük bir şey kaçırdığını ona söyleyecekti.

“İşim Little Rock’ta.” Dani yere çöktü. Wes de yanına oturdu. Dani, yerden bir avuç toprak alıp parmaklarının arasında ufalanmasını izledi. “Peki ya sen? Helikopter uçurmak için masa başı işinden ayrıldığına memnun musun?”

“Ah, evet.” Pilotluk lisansı eğitimine girmek için mükemmel işini, yani yazılım programı satmayı bırakmaya karar verince ailesi deliye dönmüştü. İsteddiği şeyi yapmasını söyleyen tek kişi Dani’ydi. Yanlış yaptığını düşünen herkese rağmen, eğer başarısız olursa yatacak bir koltuk ve tırtıklayacak bir buzdolabı verecek tek kişinin de Dani olduğunu biliyordu.

“İşimi seviyorum,” dedi. “Gökyüzünde olmayı, dakikalar içinde bir şehrin üzerinden geçmeyi seviyorum. Artık yeterince uçuş tecrübem olduğuna göre kendi tur şirketimi açma planlarımı hayata geçirebilirim. Daha eğlenceli bir iş. İnsanlar Kuzey Carolina’daki pek çok yerin tarihini bilmiyorlar.” İkna edebilmek için Dani’ye gülümsedi. “Belki insanların yamaç dalışı ya da rafting yapabileceği yerlere götürürüm. Kesinlikle başka yerde yapılamayacak sporları vaat ederim.”

Wes bir süre düşündü. Ne kadar çılgın ve gerçekten uzak davrandığının söylenmesini istemiyordu. Birkaç helikopter alıp kendi tur şirketini kurmak hiç de ucuz bir şey değildi. Dani, elindeki suyun kapağıyla oynayarak başıyla onayladı. “Harika bir fikir.”

Wes’in kalbi hızlandı, bütün endişeleri sanki yok oluyor gibiydi. “Cidden mi?”

“Kesinlikle.” Dani, Wes’e doğru kıvrıldı. “Kütüphane yerine ilk defa senin evinde çalıştığımız geceyi hatırlıyor musun? Geleceğimizi planladığımız gece? Bana bir sonraki Indiana Jones olacağını söylemiştin, hem de aktör olan değil, gerçek olan. Bir grupta gitar çalmaya da devam edecektin. Projemizi bitirmeden saatlerce bu planlar üzerine konuşunca ikimizin çalışma arkadaşından daha fazlası olacağını anlamıştım. Her ne kadar biraz çılgın olduğundan emin olsam da.”

“Çılgın mıydım? Lisede tarih öğretmeni olup basketbol antrenörlüğü yapmak isteyen sendin.”

Dani, içine düştükleri nostaljiyle gülümsedi. “Yerin dibinden çıkardığın bütün kalıntıları önce benim sınıfıma ge-

tireceğine söz vermiştin. Ben de onları gösterip öğrencilerimle paylaşacaktım, sonra müzeye teslim edecektin.”

“O gece birayı biraz fazla kaçırmış olabilirim.” O gece Dani evine geldiği için ne kadar gerildiğini, başka sebeplerle dostunu etkilemeye çalıştığını hiç itiraf etmemişti.

Dani güldü. “O gece hiç ders çalışmamamızın bir başka nedeni daha...” Yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. “Bütün bunlardan sonra bir pazarlama firmasında çalıştığıma inanamıyorum.” Yüzünde anlaşılmayan bir ifade vardı, Wes bunun pişmanlık olduğunu düşündü. “Bazen üniversite günlerimize geri dönmek istiyorum. Tek derdimizin not alacağımız ödevleri yetiştirmek olduğu günlere... Tasasız, güneşli günleri özledim.”

“Bahsettiğin terfiyi alırsan ne olacak? O zaman işini sevecek misin?”

“Her ay faturalarımı ödeyebileceğim. Bir de yükselme fikrini seviyorum.” Dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına doladı. “Hayal ettiğim iş bu olmayabilir, ama bu işte iyiyim. Terfi almayı hak ediyorum.”

“Bundan eminim.” Wes, Dani’nin yan profilini izledi, içini bir hüznü kapladı. “Keşke bu kadar uzakta yaşamayıydın.”

“Bence de. Belki daha fazla para kazanırsam daha çok yanına gelebilirim. Sen de pilot olduğuna göre beni ziyaret edebilirsin? Tabii insanları yeni maceralara sürükleyip bir rock yıldızı olmadığın zamanlarda.”

“Ah evet. Sahibini tanıdığımız bir mekânda düzenli olarak çalışıyoruz. Ve kesinlikle yetmişler çalan müzik kutusun-

dan daha popüleriz. Rock kariyerimin başlamasına ramak kaldı.” Ellerini geri atıp üzerine eğildi. Küçük taşlar avuç içlerine battı. “Cumartesi geceleri çıkıyoruz. Audrey düğün gecesi sahnem olduğunu bilse beni öldürür. Ama artık çok geç, bunu hiçbir zaman öğrenemeyecek.”

“Nihayet gidebileceğim bir gösteri çıktı. Senelerdir seni bir grupla birlikte çalarken dinlemiyordum.”

“Kendinden geçmeye hazır ol.”

Dani güldü. İşler sarpa sarsa bile Wes’e kendisini daha hafif ve mutlu hissettiren bulaşıcı bir gülümsemeydi bu. Uzun zaman sonra ilk defa, Dani’yle takılmasının kız arkadaşını çileden çıkarmayacağını bilerek anın tadını çıkardı.

Dani’yle numaradan nişanlanması bomba gibi patlayacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Dani valizini Wes'in dairesine doğru sürükledi. Bir duvarda kocaman bir televizyon; video oyunları, filmler ve savaşlar üzerine kalın ciltlerin olduğu bir kitaplık; yatak olabilen ve bardak tutacağı bulunan bir koltuk vardı. Dani, evin ne kadar temiz ve düzenli olduğuna inanamadı. Üniversitedeki evi bunun tam tersiydi. Dani en son evine gittiğinde filmler, video oyunları ve kıyafetlerinin yarısı yerdedi.

“Nasıl temizlik yapıldığını *biliyorum*,” dedi Wes. Belli ki Dani'nin zihnini okumuştur. Ya da Dani'nin ağzı açık kalmıştı.

“Gözlerimle görmesem inanmazdım.”

“Ha ha.” Wes tişörtünü yukarı sıyırıp çıkardı. Hole bıraktı. Bir anlığına Dani, Wes'in çıplak göğsünü ve karın kaslarını inceledi. Çok sık yürüyüşe gidiyor olmalıydı, bir de kas çalışmıştı. Ah o baklavaları yeme de yanında yat.

Ardından arkadaşının vücudunu incelediği için kendini tuhaf hissetti. Sanki daha önce onu hiç tişörtsüz görmemişti. Beraber yüzmeye gitmişlerdi. Ayrıca yürüyüşlerde veya basketbol oynadıkları zamanlar Wes'in tişörtünü çıkardığı olmuştu. Vücudunun güzel olması, forma girmesi de yeni bir şey değildi. Ama lanet olsun, vücudu eskiden de *bu kadar güzel* miydi?

Etrafı inceleme taklidi yaparak sağa sola baktı. *Bütün bunlar uzun zamandır sevgilim olmadığı için oluyor. Ayrıca ofisteki bütün erkekler koca popolu ve keldi.*

Neyse ki beklenmedik hormon yükselişini kontrol altına aldı. Kendisini tamamen toparlayıp yeniden Wes'e baktı. Elinde patates cipsi paketi ve sodayla koltuğa gömülmüştü. "Önce duş alabilirsin. Holdeki dolapta temiz havlular var. Duş jelim erkek gibi kokmana neden olabilir ama kullanmada bir sakınca yok. İhtiyacın olan başka bir şey?"

"Yok. Hem benim kendi kadın gibi kokan malzemele-
rim var, yani her şey yolunda." Valizini banyoya sürükledi. Orası da dairenin geri kalanı gibi tertemizdi.

Belki de Sophie'yle çıkmasının bazı faydaları olmuştur. Aslında dağınıklığı hiçbir zaman Sophie'yi geri itmemişti.

Duştan sonra saçlarını kuruturken kendisini cesaretlendirici bir konuşma yaptı. Eğer en yakın arkadaşından bile etkilenerek hale geldiyse acilen sahalara geri dönüp birileriyle görüşmeye başlamalıydı. Eskiye takılıp kalması onun en acınası yönüydü, hâlâ Steve'in onu özlediğini fark edip döneceğini düşünüyordu. Ardından haftalar, haftalar geçmişti. Steve'e gönderdiği en son "nasıl gidiyor?" mailine, "iyi" cevabını almıştı.

İki senelik beraberliğin ardından iş için taşınmışlardı, üstelik Steve üniversiteye geri dönmek için işten çıkmış, bütün masraflar Dani'nin sırtına binmişti. En sonunda da terk edilip maillerine tek kelimelik cevaplar almaya başlamıştı.

Geri döndüğümde, kendimi bu durumdan kurtaracağım.

Saç kurutucusunu indirip aynadaki aksine baktı. *Takılacağım hiç arkadaşım yokken kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağım?* O kadar çok çalışıyordu ki dışarı çıkacak vakti yoktu. Ayrıca işyerindeki bütün kadınlar evliydi. Yeni insanlarla tanışmak için de fazla seçeneği yoktu.

Artık şu durmadan mail gönderen çevrimiçi sevgili bulma sitelerine kayıt olması gerekse de *bir şeyler* yapma zamanı gelmişti, koca avcısı olana kesinlikle kayıt olmayacaktı tabii.

Kirpiklerine maskara sürmeyi bitirince düşünceleriyle birlikte makyaj malzemelerini de çantaya doldurup banyodan çıktı. “Valizimi nereye koyayım? Kanepenin yanında kalsa sorun olur mu? Düzenini bozmak istemiyorum.”

“Ah evet, düzene çok düşkünümdür.” Wes göründü, üzerinde hâlâ tişört yoktu. Holün sonundaki kapalı kapıyı işaret etti. “Sen benim yatağımda kalacaksın.”

Onun yatağı mı? Bütün o kaslar... Dani'nin yanaklarında bir kızarma oldu, nabzının yükseldiğini hissetmişti. Yan tarafındaki dövmeye bakmaktan kendini alamıyordu. Kenarından kanatlar ve uzantılar çıkan bir tür güneş dövmesi vardı. Dövmeyi daha önce de görmüştü, hatta dövme yaptırdığı iki seansın birinde yanındaydı. Ama yine de düşük bel pantolonunun hemen üzerinde duran dövmeyi görünce kal-

binin hızlanmasına engel olamıyordu. *Ah, cidden neyim var benim?* Yutkundu, her zamankinden daha zor olmuştu. “Seni seviyorum ama bütün gece dirsek yemeye hazır değilim.”

“Odamı temizledim, nevresimi bile değiştirdim. Yatağında rahatça yatabilirsin, ben kanepede kalacağım.”

İçindeki hayal kırıklığına ne demeli? Sadece yalnızdı, o kadar. Bütün gece yanında sarılacak birinin olmasını özlemişti. “Buna mecbur değilsin.”

“Ayarladım bile. Eşyalarımı alayım yeter.” Wes, Dani’nin valizini aldı ama hareket etmedi. Elini kaldırıp Dani’nin saçlarını okşadı. “Saçın açıkken ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.”

Eğer Dani’nin dudakları hareket etseydi teşekkür edecekti. Kendi odasını Dani’ye vermesi ve iltifat etmesi... Dani, Wes’in bu yönünü hiç görmemişti. Nasıl başa çıkacağı hakkında da en ufak bir fikri yoktu.

Tek bildiği, şu geçirdiği bir iki saat boyunca, son iki ayın toplamından çok daha fazla eğlenmişti.

Whisky River’in turuncu ışıkları Dani’nin koyu renk saçlarında ışıldadı. Yüzünü Wes’e döndü, kaşlarını indirdi. “*Burada ne yapıyorsun? Şehirli oldun da bana mı söylemiyorsun?*”

“Eğlenceli bir yer. Paul’la burada buluşacaktık. Belli ki Rob gelemeyecek, acil bir işi mi ne çıkmış. Bana sorarsan karısı bir keresinde barda takıldığımızı öğrenince gelmesine izin vermedi.”

Birkaç kişi gözlerini Dani'nin üzerinde gezdirerek yanlarından geçti. Wes de elinde olmadan aynısını yaptı. Yıllardır basketbol oynamak bacaklarını ve kollarını sıkılaştırmıştı. Üzerindeki şort ve kolsuz bluz da bunu gözler önüne seriyordu. Saçlarında bir değişiklik vardı. Banyodan ilk çıktığı anda yüzüne düşerek seksi bir hava oluşturan saçları anında Wes'in dikkatini çekmişti. Wes, bir süre önce kız arkadaşının aldattığını öğrenerek bütün kadınlardan nefret eden Paul'un bile Dani'yi görünce gardım düşüreceğinden emindi.

Dani, kendisine bakan erkeklerin farkına varmamış gibiydi. Ama içeri girer girmez mekânın ortasındaki mekanik boğayı fark etmişti. Üzerinde neşeyle çılgılık atan bir kız vardı.

“Şimdi mantıklı gelmeye başladı,” dedi Dani.

Kız boğanın üzerinden, yerdeki yumuşak zemine düştü. Sarı saçları yüzünü kapladı.

Wes en masum ifadesini takındı hemen. “Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Ben buraya soğan halkaları ve acı kanat kızartmaları için geliyorum.” Dani'yi Paul'un oturduğu ortadaki masaya yönlendirdi.

Wes, Dani ve Paul'u tanıştırdı, birlikte inek desenli koltuğa oturdular. “Paul planımızda bize yardımcı olacak. Ayrılmasalardı kız arkadaşına evlenme teklifi edecekti. Yani elinde kullanılmamış bir tek taş var.”

Paul başını önüne eğip masanın ortasına boş gözlerle baktı. “Beni aldattığını öğrendim, sonra da... Kendime sürekli daha iyi olduğumu söylüyorum ama...”

Dani uzanıp Paul'un elini tuttu. “Çok üzüldüm.” Konu

canı yanmış insanlar olunca Dani çok duygusal davranıyordu. Ne kadar az tanırsa tanısın hemen karşısındakini iyi hissettirmeye çalışırdı. “İçimizden en iyileri bile kötü ayrılıklar yaşayabilir. Wes bile.”

Pekâlâ, belki de *o kadar* duygusal değildir. Sözleri Wes’in göğsünü sıkıştırdı ama hemen içinden bu duyguyu attı. Eğer batıl inançlı biri olsaydı, grubunun aşk konusunda lanetlendiğini falan düşünebilirdi. Gerçi Rob’un evliliği iyi gidiyordu ama onlar da çocuk sahibi olamıyorlardı.

Dani başını eğdi. “En son erkek arkadaşım beni terk etti. Üstelik başka bir kadın için bile değil. Bu neden kötü biliyor musun? Benimle olmaktansa yalnız kalmayı tercih etti.”

Dani’nin bu kadar incindiğini duymak Wes’i çok şaşırttı. Nasıl hissettirdiğini anlamadığı için değil, Dani’den hiç beklemediği için şaşırdı.

“Ben de çok şaşırdım,” dedi Dani, başını iki yana salladı. “Sanırım bunun üstesinden gelmek daha zor. Söz konusu aşk olunca galiba hepimiz biraz aptallaşıyoruz, dünyaya at gözlükleriyle bakıyoruz.”

“Aşk beni kesinlikle aptallaştırdı.” Paul, Dani’ye baktı. “Seni kim terk etti?”

“Şerefsizin biri.” Wes kolunu Dani’nin omzuna doladı. “Onsuz çok daha iyisin.”

Dani başını kaldırdı. “Artık Steve’i düşünmüyorum. Yoluma devam etmeye karar verdim.”

Wes de aynı kararı verebilmeyi denedi. Aralarındaki farklılıklara rağmen Sophie’nin doğru kişi olduğunu düşünmüştü.

Şimdi yeni biriyle yeni bir hayat kurmak, bir ilişkinin kaçınılmaz zorluklarını yaşamak onu çok yorardı. Paul'un da bu karara hazır olmadığını hissediyordu. Jennifer'la ayrılalı iki ay olmuştu ama hâlâ her şeyden çok Jennifer'dan bahsedirdi. Kendisine sorduğu bütün "ya böyle olsaydı" soruları Wes'in de kafasında Sophie için dönüyordu.

Neyse plana geri dönelim. Sophie'yi unutmanın ilk adımı Dani'yle mükemmel bir çift olduklarını ispat etmekte. "Yüzüğü getirdin mi?"

"Yüzüğü bozdurmak istedim, en azından onun yerine başka bir şey alabilirdim ama..." Paul omuzlarını silketti. Elini cebine sokup yavaşça çıkardı, ardından yutkundu. "Her neyse, yüzük burada. Sadece dikkatli ol, dostum."

Wes, arkadaşından kutuyu aldı. "Olurum. Sadece birkaç haftalığına alıyorum. Sonra lanet şeyi satman için sana geri vereceğim." Kutuyu açıp yüzüğe baktı. Paul da kaybettiği önemli bir hazineymiş gibi yüzüğe bakıyordu.

Belki de bu iyi bir fikir değildir. Açıkçası Wes, Paul yüzükten kurtulduktan sonra onun yüzünde bir rahatlama görmeyi ummuştu. Wes, Sophie'den kurtulduğunda kendisini kesinlikle daha iyi hissetmişti. Olayın üzerini kapatmak için en önemli adım buydu. Siparişleri gelince eski sevgililerinden bahsettikleri saçma sohbetleri bölündü. Dani izin isteyerek masadan kalktı, Paul tuvalete girene dek Dani'yi izledi.

"Demek siz nişanlı rölü oynayacaksınız, öyle mi?"

"Evet," dedi Wes.

"Siz hiç... Yani o çok güzel ve hoş bir kıza benziyor..."

Wes'in yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Bütün kadınların şeytan olduğunu düşünürdüm. Bu haftanın başında sen de aynı şeyi söylememiş miydin?"

"Şey, pek çok kadın öyle. Hayatıma hemen devam edebileceğimi sanmıyorum ama senin..." Paul cümlesini tamamlamadı. Tamamlamak zorunda değildi. Wes, Dani ile Paul'un iyi bir çift olup olmayacağını düşündü. Aslında Dani'nin iyi biriyle çıkmasını istiyordu ve Paul iyi biriydi. Dani biraz sıkılabılırdi ama yine de Paul, Dani'nin erkekleri nasıl seçtiğinden habersizdi. Dani'nin bir sevgilisi olması fikri Wes'in canını sıktı. Hep sıkardı. Kimse Dani için yeterince iyi değildi. Dani'nin bütün zamanını alıp Wes'e bir şey bırakmıyorlardı. Bencilceydi, ama haklıydı.

Tabii ki Paul'la birlikte olma fikri gündeme gelemezdi, çünkü Dani artık burada yaşamıyordu. Ne yazık ki. En yakın arkadaşı bu kadar uzakta olmasaydı hayat çok daha kolay olurdu.

Dani tuvaletten döndüğünde Wes'in tabağından bir iki soğan halkası aşırıldı. Wes yemekleri geldiğinden beri kimse-nin binmediği mekanik boğaya bakıyordu. "Paul, boğayı senin sürmen gerektiğini düşünüyor."

Dani tek kaşını kaldırdı, yüzünde *sahiden mi* diyen bir ifade vardı.

Paul ellerini kaldırdı. "Ben bir şey demedim."

"Ama aklımdan geçirdi," dedi Wes. "Ben de düşündüm. Bence hayatında bir kez olsun denemelisin."

Dani gözlerini devirdi. "Neden? Bütün erkekler her yerimin sallandığını görsünler diye mi? Ben almayayım."

“Önemli olan üzerinde kalabilmen.”

“Ah tabii, eminim.”

“Sen binersen ben de binerim. Böylece bütün kadınlar da benim her yerimin sallandığını görür.”

Dani'nin dudağının bir kenarı kıvrıldı ama yüzündeki gülümsemeyi tutmakta zorlandı. “Sen ve mücadelelerin. Artık hepsi için çok yaşlandım.”

“Yirmi yedi yaşındasın, yetmiş değil.”

Dani, Wes'e baktı. “Hastane masraflarımı ve vergilerimi kendim ödemek zorundayım. Eğer yaralanırsam yanarım.”

Bakışlarını Paul'a çevirdi, sanki ondan mantıklı bir şey söylemesini bekliyordu. Eğer o olmasaydı, Wes bu mekân bile bilmeyecekti, bu nedenle Dani'nin aradığı mantıklı cevap ondan da gelmedi.

Paul omuzlarını silkti. “Bin demiyorum ama kesinlikle paramı sana yatırırdım.”

Wes ağzına bir soğan halkası atıp geri yaslandı. “Senden daha uzun bineceğime beş kâğıt yatırırım.”

Dani önce boğaya sonra yeniden Wes'e baktı. “Önce sen bineceksin.”

Böylece iddiaya girdiler, Wes zaten Dani'nin kabul edeceğini biliyordu. İçi heyecandan kıpır kıpır bir şekilde ayağa kalktı. Dani'nin kafasına kovboy şapkası takar gibi yaptı. “Açık konuşalım tatlım, seni uyarmalıyım ki bu benim ilk rodeom olmayacak.”

Dani güldü, elini havada savurdu. “Az laf, çok iş kovboy.”

Wes bardağına uzanıp son bir yudum içti. Ardından me-

kânın ön kısmındaki boğaya ilerledi. Evet, daha önce de rodeo yapmıştı ama çok küçük yaştıydı. Hatta annesine bir boğa binicisi olmak istediğini söyleyecek kadar küçüktü, annesi bu istediğinden onu kolayca vazgeçirebilmişti. Hızla yere düştüğü bu mekanik boğayı saymazsak hiçbir zaman gerçek bir boğaya yaklaşmamıştı bile.

Boğanın yanındaki adamın söylediği gibi ayakkabılarını çıkardı, seyirciler arasından sesli bir ıslık duyuldu. Dani, muhtemelen yanındakileri sağır ederek parmaklarıyla ıslık çalmıştı. Wes yaylanıp boğanın üzerine çıktı. Birkaç kadın onu izlemek için yüzlerini boğaya dönünce Wes kadınlara gülümsedi. Sarışın olan hoş birine benziyordu. Kendisini rezil etmezse gidip onunla konuşacaktı.

Wes boğanın ipini tutunca boğa sallanmaya başladı. Mekanizma hızla sallanıyordu. Aslında yavaş başlamıştı ama görevli adam belli ki birden hızlandırdı. Gittikçe hızlandı, Wes'i bir öne bir arkaya savurdu, öyle ki sırtı acımaya başladı.

Dani'den daha uzun kalmalıyım.

Wes'in parmakları gevşedi, kendini bir anda yerdeki yumuşak minderde buldu. Yukarıdaki tabloda kırk yedi saniye yazısını gördü. Ayağa kalktığı anda, Dani ayakkabılarını çıkarıyordu.

“Bu yaptığıma inanamıyorum,” dedi.

“Sallantının oldukça zevk verdiğini göz ardı edemeyeceğim,” dedi Wes. Dani'ye göz kırptı çünkü deliye döneceğini biliyordu. Hiç yanılmadı, Dani'nin yüzü hemen kızardı, başını öne eğdi.

Sonra birden başını kaldırdı, Wes'in içinde bir kıpırtı oldu. "Fikrimi değiştirmem için beni mi korkutuyorsun?"

Wes bir adım yaklaştı, "Az laf, çok iş kovboy."

Dani bir şey söylemeden Wes'in yanından geçip mekanik boğaya ilerledi.

Wes'i izleyen iki kadın, sarışın da dahil, Wes'in yanına gitti.

"Boğaya binmen çok hoştu, erkekler genelde binmiyor."

Bir dakika önce Wes, ona gülümseyen ve saçıyla oynayan sarışın kadınla konuşmak istemişti ama şimdi bütün dikkatini Dani'ye vermişti. Aylardır bu kadar eğlenmediğini düşünüyordu. Pes etmiş haldeyken Dani'nin kendisini nasıl canlandırabileceğini unutmuştu. Dani boğaya tırmanırken Wes, mekândaki erkeklerin yüzlerindeki sapık ifadeyi gördü. Birden Dani'yi oraya çıkarmanın yanlış bir fikir olduğunu hissetti.

İçinden hepsine, *dönün önünüze*, diye bağırarak geliyordu. Ama sonra boğayı çalıştıran adam Dani'ye hazır olup olmadığını sorunca, diğer adamlarla birlikte kendisinin de onu izlediğini fark etti.

Dani, mekanik boğanın üzerindeyken avuç içleri terliyordu. Görevliye Wes'le aynı dereceye getirmesini söyleme kararını sorguluyordu.

Sonuçta boğanın üzerinde sallanmak istiyordu, boğayla dövüşmek değil. Değil mi yani? Kendini sadece boğanın üzerinde biraz daha kalmaya odakladı, avuç içlerini ve kasıkla-

rını sıktı. Göğüslerinin herkesin gözü önünde sallanıp durmasını düşünmemeye çalıştı.

Mekanik boğa tiz bir ses çıkararak gerçek boğaların yapmayacağı bir şekilde tuhaf tuhaf sallanmaya başladı. Dani dişlerini sıkıp gözlerini kapadı. Bu şekilde daha kolay hareket edebiliyordu. Televizyonda gördüğü kovboylar böyle yapardı, boğa üzerindeki adamların ne kadar tatlı olduğunu düşünmediği zamanlarda görmüştü. Hiç de fena bir fikir değilmiş.

Ardından boğa daha da hızlandı. Daha da... *Keşke destekli sutyen taksaydım*, diye düşündü. Elleri kaydı.

Lanet olsun.

Boğanın yanına sırtüstü düştü. Uzun süre koşmuş gibi nefes nefeseydi, kalbi küt küt atıyordu. Üzerinde kaldığı saniyeye bakmak için hemen ayağa kalktı. Kırk dokuz saniye!

Dani kazandı.

Dani masaya ilerlerken Wes ayaktaydı. Hâlâ ayağının altında yer hareket ediyor gibiydi. “Pekâlâ, oldukça eğleneliydi. Üstelik bunu seni yendiğim için söylemiyorum ki fark ettiysen ben kazandım.”

Wes gülümsemeden önce birkaç saniye bekledi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Dani.

Wes elini saçında gezdirip yutkundu, boğazındaki âdemelması bir aşağı bir yukarı hareket etti. “Her şey yolunda.”

Dani, Wes’i kesen iki kızını fark edip Wes’e yaslandı. “Şu kızlar seninle ilgileniyor.”

“Boğaya bindiğimde de gözlerini benden ayırmadılar.” Eliyle göğsünü kapattı. “Kendimi tacize uğramış gibi hissediyorum.”

Dani gözlerini devirdi, kendisine engel olamayarak güldü. “Eminim gösterdikleri ilgiden hiç hoşlanmamışsındır.” İnceleyen gözlerle yeniden yaslandı. “Sarışın tam senin tipin. Numarasını alsana?”

“Üniversitedeyken kızların numarasını alıp aramamama kızardın. Boşuna umut vermemeliymişim, vesaire vesaire.”

“Sen de ara o zaman.”

Sarışın kıza bakıp Wes’e gülümsedi. Kız Dani ile Wes’i sevgili zannetmese çok daha açık flört edecekti kesin. Dani kıza gülümseyip, “Benim için sorun yok,” dedi.

Wes başını iki yana sallayıp masaya geri döndü. “Daha ne kadar beni yendiğini duyacağım senin?”

“Muhtemelen sonsuza kadar.”

“Sana üniversitedeki dans yarışmasını hatırlatırım o zaman.”

“*Videolu* dans yarışmasıydı. Üstelik hâlâ benim makinenin hareketleri doğru göstermediğinden eminim. Dansımı kendim yönetmişim.”

İkisi de masaya oturdu.

“Ee Paul?” diye sordu Dani. “Benim ya da Wes’in sorununu yenebilecek misin?” Elini ağzına dayayıp duyulabilecek şekilde fısıldadı. “Benim skorum daha iyi tabii, görmediysen söyleyeyim.”

Paul başını iki yana salladı. “Ben bu seferlik kalkmayacağım. Hiçbir şekilde.”

Dani gülümsedi, Paul da karşılık verdi. Dani, Wes’e de gülümsedi, Wes de tabağındaki son soğan halkasını Dani’ye

ikram etti. Dani soğan halkasını alıp geri yaslandı. “Boğaya” binmenin ve uzun zaman sonra bir şeyler yapmanın sarhoşluğu içindeydi. İçinden, yeniden birileriyle çıkmaya başlamanın doğru bir fikir olduğunu geçiriyordu. Çok uzun zamandır hayatın sularına kapılıp gidiyordu, Paul ve Wes’in yanında olmak dünyada hâlâ iyi erkekler olduğunu hatırlattı ona. Çünkü son zamanlarda bundan şüpheliydi ama artık biliyordu. Sorun şu ki Arkansas’ta iyi erkekler var mıydı? Eğer varsa onlarla nasıl tanışabilirdi?

Wes telefonuna baktı. “Şu nişan işini ayarlayacaksak aileme bomba haberi vermenin zamanı geldi.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Restorandan çıktıklarında Wes'in telefonu çaldı. Audrey'den mesaj gelmişti, iyi bir kuaför öneriyordu kardeşine. Wes gözlerini devirdi. Audrey kız kardeşleri içinde her zaman en süslü olanıydı. Şimdi de düğün hazırlıkları yüzünden herkese emirler yağdırıyordu. Sonunda ısrarlarına dayanamayarak saçlarını kestirip bir şekil verecekti, böylece hem Audrey'nin en güzel gününü mahvetmemiş olacak, hem de onu mutlu edecekti. Ama Wes, tam anlamıyla teslim olmayıp Audrey'ye işkence edecekti.

Ardından bir mesaj daha geldi. Wes'e kıyafetlerini kuru temizlemeye vermesini hatırlıyordu. Ayrıca acilen annesiyle babasının evine gitmesini söylüyordu. Böylece Audrey bütün aileye düğünden önceki son planları anlatacaktı.

Düğünler... Ne büyük bela. İşler umduğu gibi gitseydi bir ay içinde Sophie'yle evli olacaktı. İçinde tuhaf bir rahatlama ve pişmanlık hissetti.

Aklımdan bu düşünceleri atıp Dani ile ailesine söylemek üzere olduklarına odaklandı. Ailesine onu o kadar çok anlatmıştı ki hepsi Dani'yi tanıyordu, hatta birkaç yıl önce Audrey'yle tanışmışlardı bile. Dani'den başkası olsa nişanlanmak için fazla acele ettiğini düşüneceklerdi. Gerçi iki üç aydır hayatına devam etmesini söyleyenler onlardı.

Arabalarına geçerken Wes kız kardeşine cevap yazıp yolda olduğunu söyledi. Birisini getirdiğinden hiç bahsetmedi.

“Çılgınlığa hazır mısınız?” diye sordu, direksiyonun başındaydı.

Dani saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ama anında saçı yeniden yüzüne düştü. “Böyle dersin nasıl hazır olabilirim?”

“Endişelenme, bir sorun çıkmayacak. Ailem seni çok sevecek.” Ardından planın son hazırlığını da yerine getirdi. Paul'un verdiği kutudan yüzüğü çıkardı. Wes yüzüğü kaldırırken sokak lambasının ışığıyla pırlanta parlıyordu. Sophie'ye verdiği yüzükten daha büyüktü. Yüzüğü gördüğünde Sophie'nin mesajı alacağından Wes emindi.

“İddiaya var mısınız?” dedi Dani. “Biz daha bir şey söylemeden ailenin nişanlandığımızı anlayacağına bir beşlik.”

Wes yüzük kutusunu torpido gözüne koydu, yüzük hâlâ parmaklarının arasındaydı. “Tamam, varım. Ama yüzüğü gözlerine sokmak yok, yoksa sayılmaz.” İddialarının sonunda birbirlerine para vermiyorlardı ama her seferinde beş

kâğıdına girerlerdi. İkisi de sık sık kaybeder veya kazanırdı. Önemli olan iddiaya girmektir.

Dani elini uzattı, Wes elinin titrediğini fark etti. Kendi elleri de titriyordu, boğazı birden kurudu. Belki de daha önce mahvettiği için şimdi böyle hissediyordur. Ya da kabul etmek istemese de evlilik teklifi en büyük korkusu haline gelmiştir. Yüzüğü Dani'nin parmağına geçirirken oldukça gergindi. *Eğer bu evlilik teklifi gerçek olsaydı, çok kötü olurdu*, diye düşünmekten kaçındı.

Yüzük eklem yerinden geçerken biraz zorlandı ama parmağına tam oldu. Dani elini kaldırıp parmağındaki pırlanta yüzüğe baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Wes.

“Bilmiyorum. Biraz... tuhaf. Parmağımda yüzük olması, bütün bu yaşadıklarımız...” Yüzüne düşen saçlarının aralığından gözlerini Wes'e çevirdi. “Çılgınlık olmadığından eminsin, değil mi?”

“Ah, bence kesinlikle bir *çılgınlık*. Ama bizim işimiz de bu değil mi? Yoksa sıkıcı bir insana mı dönüştün?”

Yüzündeki kendinden emin ifadeyle Dani, sadece kabul ettiğini değil, elinden geleni yapacağını da söylüyordu adeta. “Hazırlıklı olsan iyi olur, Wes Turner. Benimle nişanlı olmakla kolay başa çıkamayabilirsin.”

Şimdiden fazlasıyla eğlenceli olmaya başlamıştı bile. “Hiç sorun değil, *tatlım*. Ama unutma, bana âşık gibi davranmak zorundasın.”

Dani tek kaşını kaldırdı. “Benim vıcık vıcık bir sevgili olduğumu düşünmüyorsun herhalde, değil mi?”

“Bana neden sana âşık olduğumu sorduklarında aynen bunu söyleyeceğim.” Başını kaldırdı. “Bilirsiniz, biraz açık-sözlüdür. Bana Paul Bunyan’a ve bir berduşa benzediğimi söyledi. Nasıl âşık olmam?”

“O zaman ben de şöyle diyeceğim: her şeye rağmen pilot olduğumu ve gitar çaldığımı öğrenince...” Elini kalbine koyup dramatik bir ses çıkardı. “Vuruldum. O kristal mavisi gözleri yok mu?”

Wes arabayı çalıştırıp dikiz aynasını düzeltti. “Mükemmel vücudumdan bahsetmeyi unutma.”

“Bir de alçakgönüllülüğün...”

Wes güldü. Telefonda sürekli şakalaşırlardı ama yüz yüze şakalaşmak çok daha iyiydi. Eğer aralarında kimyasal bir çekim olsaydı, Wes hemen evlilik teklifi ederdi ki birbirlerinden daha fazla ayrı kalmasınlar.

Wes’in aklı Dani’nin boğayı sürmesine gitti. Kırk dokuz saniye boyunca gözlerini ondan alamamıştı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Aklındaki şeyleri aslında düşünmemesi gerekiyordu.

Bunları düşünme, Turner. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecekler. Her ne kadar en yakın arkadaşının boğa üzerinde aşırı seksi olduğunu düşünse de kimyasal çekimle çekicilik arasında bir fark vardır.

Bir gece Dani’yle birlikte çakırkeyif olmuşken bir hata yapmış ve bunu öğrenmişlerdi. O zamandan beri de aralarında bu konudan çok ama çok uzaktılar.

Kısa bir süre sonra Wes'in ailesinin Huntersville'deki evine vardılar.

“Vay canına,” dedi Dani, gözleri fal taşı gibi açılmış, önündeki üç katlı, tuğlalı eve bakıyordu. Wes, şehrin öbür yakasında daha küçük bir evde büyümüşü, hâlâ bu eve alışmamıştı.

“Babam işyerini devrettikten sonra burayı aldılar.” Eğer ön kısmın etkileyici olduğunu düşünüyorsa bir de arka tarafı görmeliydi, özellikle de düğün hazırlıkları yapılırken. Aslında Wes'e göre birkaç saat sürecek bir tören için bu kadar hazırlığın yapılması saçmaydı ama bunu gel de annesine ve kız kardeşine anlat. Sonu ölümcül olabilirdi.

Arabadan inip kaportanın önünde yan yana geldiler. “İçeri girerken el ele tutuşalım mı yoksa...” dedi Wes.

Dani omuzlarını silkti. “Bunu daha önce yaşayan sensin, ben değilim.”

“Keşke şunu söyleyip durmasan.”

“Artık nişanlandığımızı göre en büyük kavgalarımızdan biri bu olsa gerek.” Dani kaşlarını çattı. “Kadınlar böyle şeyler için kavga ederler, değil mi?”

Dani'nin erkeklerle daha yakın arkadaş olmasının sebebi genelde sıradan kadınlar gibi davranmamasıydı. Hem Wes'le aynı şeylerden hoşlanıyor hem de ne hissettiğini doğrudan söyleyebiliyordu, bazen kırıcı olsa bile. Wes ondan

bahsederken kadın olduğunu belirtmezse insanlar Danny diye bir adamdan bahsettiğini düşünürlerdi. “Öğrendiğim kadarıyla kadınlar her şeye kavga ederler.”

Dani başıyla onayladı. “Anladım. Gerçek olduğumuzu göstermek için küçük şeylerden kavga çıkaracağım.” Boyununu ve bileklerini çatırdattı. Eklemleri acıdı, acımamaları gerekiyordu. “Şu lanet olası elimi tut da bitirelim şu işi.”

“Aman Tanrım! Ellerimizi şaklatıp ‘Hadi takımım,’ diye de bağırarak mıyız? Üniversitede basketbol oynadığın günleri mi özledin?”

“Ah evet, görkemli günler... Sürekli idman yapıp koçumdan azar yediğim günler...Güzel zamanlardı.”

Evin perdesi kıpırdadı. Wes geldiğinin, özellikle biriyle geldiğinin, evde duyulduğunu anlamıştı. Ailesi yaygarayı seven tiplerdi, sürekli burunlarını birbirlerinin işlerine sokarlardı, sorulmadığı zamanlarda bile fikirlerini söylerlerdi. Ama çok yakın olmalarını sağlayan şey de buydu, sürekli aile işleriyle ilgili bir araya geliyorlardı.

Dani’yi ailesiyle çoktan tanıştırması gerekiyordu. Arkansas’a taşınmasa tanışmış olacaktı zaten. Ama hiçbir zaman bu şekilde bir tanışma beklemiyordu.

Wes, Dani’nin elini tuttu. İkisi de bir an durdu. Basit bir tutuş mu yoksa parmaklarını kenetlemeli olan mı, bilemediler. “Lanet olsun, bu işte çok kötüyüz.”

Dani güldü. “Ben körelmişim ama senin şu grup arkadaşları içinde aktif olduğumu düşünürdüm.”

“Hiç de değilim.” Wes, parmaklarını Dani’nin parmak-

larına kenetleyip onu kapıya doğru yönlendirdi. Kalbi hızla atıyordu, bu gecenin çok eğlenceli geçeceğini düşünerek gülümsemeden edemiyordu. Bütün geniş ailenin burada olacağına dair Dani'yi hazırlamalıydı aslında, ama bu şekilde daha eğlenceli bir hal alacaktı.

“Nişanlandığımızı duyunca benim dairemde kalmaman için annem sana misafir odasını önerecek, beş kâğıdına var mısın?”

“Ona evlenmeyi beklediğimizi söylerim,” dedi Dani. “Gecenin sonunda beni senden daha çok seveceğine beş kâğıdına bahse girerim.”

Wes kapıyı açınca herkes hamam böcekleri gibi kapının etrafında dağıldı, Dani ve Wes'i izlemiyorlarmış gibi davrandılar. Wes'in yeğenleri hariç. Onlar sabit kaldılar.

“Wes dayı!” diye bağıldılar, Wes'in bacaklarına sarılarak.

Wes, Dani'nin elini bırakıp yeğenlerine sarılmak için eğildi. O sırada içeri kız kardeşleri ve akabinde önemli bir kalabalık girdi. Turner babaanne hole geldi. Wes'in amcaları, halaları, kuzenleri de peşinden geldiler. Annesi mutfaktan çıktı, ellerini önlüğüne sildi. Pişirdiği her neyse hoş bir koku onu takip etti.

Bütün gözleri Dani'nin üzerinde toplanmıştı.

Dani uzanıp Wes'in elini tuttu. Wes, bu büyük aile konusunda onu uyarmadığı için biraz pişman oldu. Işık görmüş tavşan bakışları, onun ailesinin tek çocuğu olduğunu hatırlıyordu.

Wes, Dani'nin elini sıktı. “Umarım kimse için bir sakıncası

yoktur, bu gece yemeğe bir konuğum var.” Audrey bir adım öne çıktı. “Dani, merhaba. Neredeyse seni tanıyamayacaktım.”

Aile içinde fısıltılar yayıldı. “Dani kim?”, “Bu, o mu?”

Audrey’nin gözleri, Dani’nin parmağındaki yüzüğe takılınca ağzı açık kaldı. Wes biraz daha beklemek istemişti, ama Dani yüzüğü herkesin fark edeceği konusunda haklı çıkmıştı. Kız kardeşlerini atlatmanın hiçbir yolu yoktu.

“Millet, sizi Danielle Vega’yla tanıştırayım. Kendisi nişanlım.”

Dani biraz daha Wes’e yaklaştı. Nişanlılıklarını ilan etmek için fazla bile beklemişti. Wes’in daha fazla dayanamayacağını biliyordu, onun göbek adı *heyecandır*. Aslında bu huyunu çok seviyordu ama şimdi hiç hoşuna gitmemişti. Üzerinde kaç tane bakış olduğunu bile bilmiyordu. Herkes bir açıklama bekliyordu. En azından kimse dehşete düşmüş görünmüyordu.

“Nişanlandınız mı?” Audrey başını iki yana salladı, etrafında dönerek hızla odadan çıktı.

Pekâlâ, demek ki dehşete düşen biri varmış.

Önlük giyen kadın bakışlarını Wes’ten Dani’ye çevirdi. Ardından ellerini ağzında birleştirdi, gözlerinden yaşlar süzüldü.

Dani geri adım attı, her an kapıdan çıkmaya hazırды.

Kadından yüksek sesli bir hıçkırık duyuldu, ardından öne atılıp Wes’in boynuna sarıldı. Bir kolunu da Dani’nin boynuna sardı. Kadın şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü. İçerideki

herkesin de aynı şeyi yapmak üzere olduğuna dair bir şey hissetti, Dani. Kısa bir süre sonra adını bile bilmediği insanlardan bir sürü kucaklaşma ve tebrik aldı.

Wes durmadan insanların isimlerini söyleyip tanıtıyor, Dani de herkesi hatırlamaya çalışıyordu. Planı anlattığında bahsettiği kız kardeşleri ve ebeveynleriyle yenecek bir yemek değildi bu.

Wes’le insanlardan biraz uzak kaldıkları anda Wes’in kulağına fısıldadı. “Henüz ne yapacağımı bilmiyorum, ama sana bunu çok fena ödeteceğim.”

Wes gülümsedi. “Ah, teşekkürler hanımefendi. Ben de seni seviyorum.”

Onu öldüreceğim. Gerçekten öldüreceğim.

Wes’in annesi, Kathy ya da Kathleen, Dani hangisi olduğunu hatırlayamadı, Wes’in omzuna dokundu. “Babana ve amcanlara masayı dışarı kurmaları için yardım edebilir misin?”

Dani, Wes’in elini daha sıkı tuttu. “Ben de yardım edeyim.”

Wes’in annesi Dani’yi tuttu. “Gerek yok tatlım, beyler halleder. Sen bizim yanımıza gel, sohbet edelim. Düğün konusunda artık uzman oldum. En kısa zamanda sizin düğünü de konuşalım.” Dani’yi mutfağa yönlendirdi. Yüzünde eğlenmiş bir ifade olan Wes’e bakıp gönülsüzce mutfağa geçti.

Bir dakika sonra Dani, kendisini kadınlarla dolu bir odada buldu. Wes’in büyük kız kardeşi Jill, isimlerini bilmediği birkaç hala ve kuzenler Audrey’nin etrafında toplanmıştı. Audrey başını kaldırıp ayağa kalktı, Dani’ye sert bir şekilde gülümsedi. “Özür dilerim, çok şaşırdım. Seni yeniden

görmek güzel.” French manikürlü tırnaklarını ışıltı verilmiş sarı saçlarında gezdirdi. “Nasıl oldu bu?”

Dani’nin boynundan yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Spor salonunda spot ışıkları altında olmaktan hoşlanırdı ama elinde top yokken, konuşma yeteneğine güvenmesi gereken zamanlarda kendisini çok huzursuz hissediyordu. “Ne nasıl oldu?”

“Hu hu? Wes’le nişanlısın! Senelerce ‘sadece arkadaşız’ lafını duyduk sizden.”

Odadaki diğer kadınlar başlarını salladı.

Lanet olsun. Wes’le bunu kararlaştırmamışlardı. Neden güzel bir hikâye uydurmadılar ki? İşte ikisinin de problemi buydu, doğru düzgün kararlaştırmadan harekete geçiyorlardı. Yüzeysel anlatarak kurtulmanın en doğru olduğunu düşündü. “Şey, ben daima Wes’i sevdim.”

Odada iç çekme sesleri duyuldu.

“Ama son zamanlarda birbirimize ihtiyacımız olduğunu fark ettik, o andan itibaren de her şey gelişti.”

“Nasıl geliştiğini anlatsana,” dedi Jill, sandalyesinde öne doğru uzanarak.

Başka bir hikâye uydurmalıydık. Odadaki insanlar, Whiskey River’da mekanik boğaya bindikten sonra arabada ikinci el bir yüzük taktıkları hikâyesini dinlemek istemiyorlardı elbette. “Şey, birlikte yürüyüşe çıktık, bir vadide dinlendik. Wes yüzüğü çıkarıp bana evlenme teklifi etti.” Evet, kulağa hoş geliyordu. Son zamanlarda gerçekten de dağ yürüyüşüne gitmişlerdi, yani bir sorun yoktu. Zaten kimse kanıt istemezdi.

Herhalde.

“Tam olarak ne söyledi?” dedi Kathy, yok yok Kathleen. Hangisiydi acaba?

“Şey, ‘Benimle evlenir misin?’ dedi.”

Herkes yeniden iç çekti.

Kathleen elini tuttu. “Ah tatlım, şimdi nerede kalıyorsun? Burada bir sürü boş odamız var. Bu gece için sana hemen misafir odasını ayarlayabilirim.”

Wes sorduğu zaman kesinlikle inkâr edecekti. Onu böyle bir çılgınlığın içine soktuğuna göre bütün iddialar kapanmış demektir. Kathleen başını dikleştirip tek kaşını kaldırmıştı ki Dani cevapladı. “Teklifin için çok teşekkür ederim ama Wes’le kalıyorum.” Wes’in annesi orada kalması konusunda daha fazla ısrar edip güya dinleneceği tatilini cehenneme çevirmeden önce Dani konuyu değiştirdi. “Demek üç gün içinde evleniyorsun? Çok heyecan verici,” dedi Audrey’ye.

Konu hemen çiçeklere, cumartesiden önce hazır olması gereken elbiselere kaydı.

Wes’in ailesi çok kalabalık olsa da, Dani’nin ailesine hiç benzemese de Dani kendi ailesini özlediğini hissetti. On yaşındayken babasını kaybettikten sonra annesiyle birlikte hayata tutunup birlikte hareket etmişlerdi. Abuela Morales de sık sık yardım amaçlı yanlarına gelirdi. Abuela’nın sağlığı bozulmaya başlayınca da yardım edebilmek için annesi onun yanına taşınmıştı. Dani uzun zamandır onları ziyaret etmiyordu. Annesi veya Abuela bu nişan olayını duysa, sahte ya da gerçek, aslını dinlemeden Dani’ye küserlerdi.

Arayıp bir kontrol etmeliyim. Acaba Abuela ihtiyacı ol-

madiğini söylediği oksijeni düzenli alıyor mu? Evde oksijen düzeneği bulundurmak pahalı bir tedaviydi ama nefes almak da yaşam için gerekliydi. Bu nedenle Abuela her ne kadar istemese de oksijen tüpü kullanmak zorundaydı. Kendisini iyileştirecek şeye direnmesi her şey daha kolay olabilirdi.

“Dani?”

Dani içine daldığı düşüncelerden sıyrıldı, sesin geldiği yere döndü. Kathleen seslenmişti. “Kusura bakmayın, dalmışım.”

“Wes’le gün ya da yer belirlediniz mi?”

Neyse ki tam bu esnada Wes odaya girdi. “Bahçe hazır, babam şarapla tatlıyı dışarı çıkardı bile,” dedi. “Gidip patron bütün bir hafta bizden ne istiyor öğrenelim artık.” Kendisine dil çıkararak Audrey’ye güldü.

Dani hızla ayağa kalkıp Wes’in yanına gitti. Sınırını korumak istese de Wes’in yüzündeki aptal gülümsemeyi fark etti. Sakalıyla daha önce dalga geçmişti ama yüzünde oldukça seksi durduğunu da kabul ediyordu. Acaba elini Wes’in sakalında gezdirse garip kaçır mı diye düşündü. Belki nişanlılık kılıfını uydurabilirdi.

Wes elini Dani’nin beline koydu. “Dani de size sahnede herkesin önünde ona nasıl evlenme teklifi ettiğimi anlatır.”

Odadaki herkesin kafası karıştı.

Dani de kolunu Wes’in beline sardı. “Dağ yürüyüşüne gittikten sonraki teklifini anlattım. Doğada teklif etmiştin.”

“Haklısın! İlk teklifim! Gerçek olan oydu tabii ki. Sonra da Dani’yi kendi şovuma davet edip herkesin önünde teklif ederek şaşırttım.”

Kimse iç çekmedi. *Ha ha. Benim hikâyemi daha çok beğendiler.*

Odadakiler yavaş yavaş kalkıp bahçeye çıktı. Tam kapıdan çıkacaklardı ki Wes, Dani’yi dirseğinden kavrayıp yavaşça geri çekti. “Hemen açıklama niyetinde değildim ama yüzüğün o kadar dikkat çekti ki söylemeden edemedim. Kızlarla ne yaptın? Audrey sana kendini kötü hissettirmede, değil mi? Haftalardır ruh hali değişken. Yani olanların seninle hiçbir alakası yok.”

“Sanırım bir sonraki açıklaman, bütün korkunç ailenin burada olduğunu bilmediğin ve senin bir suçun olmadığı olacak, değil mi?”

“O benim hatam.” Wes’in yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. “Daha eğlenceli olacağını düşündüm.”

Eğlence için Wes’i merdivenlerden aşağı atmayı düşündü, ama birden bütün ailesinin yüzlerinde tuhaf bir ifadeyle onları izlediğini fark etti.

“Neden herkes bize...”

“Dani?” Arkasından birinin seslendiğini duydu. Wes gerildi.

Dani, sesi tanıyamadı ama Wes’in verdiği tepkiden arkasındakinin kim olduğunu anladı. Tabii ki Sophie oradaydı. “Audrey’ye ayakkabılarla ilgili bir şey sormam gerekiyordu da...” Elinde bir torba vardı. “Ben hiç fark etmedim... Yani, burada olduğunuzu biliyordum.” Wes’e baktı. “Ama hiç beklemiyordum... Kusura bakmayın. Merhaba, Dani.”

Dani yüzünde bir ürperti hissetti, kulağını kaşımak için elini kaldırdı.

Sophie iç çekti, beti benzi attı. Gözleri, Dani'nin parmağındaki yüzükteydi. "Steve'le barıştınız mı?" Sesinde acı ve umut dolu bir ton vardı.

Wes elini Dani'nin beline sardı. Dani kendisine burada olma sebebinin Sophie olduğunu, Wes'in kışına tekme basanın da Sophie olduğunu hatırlattı. Ona bu yaptığını ödetmeleri gerekiyordu ama yine de zafer naraları yerine içinde bir burukluk hissetti.

"Dani ve ben... nişanlandık," dedi Wes.

"Ah, öyle mi?" Sophie'nin gülümsemesi yüzünde dondu. "Tebrikler." Sophie sesini toplayıp şovu izleyen insanlara döndü. "Audrey seni bir saniyeliğine çalabilir miyim?"

Normal şartlarda Dani, Sophie'nin bu söylediğiyle dalga geçerdi. *Seni çalabilir miyim?* Ama şimdi onun için üzülmele meşguldü.

Yine de üzülmeyi hak etmiyor. Ama eğer Wes'i isteseydi, onun canını yakmazdı. Şimdi kaybettiği şeye bakıp pişman olmalı.

Wes herkesin önünde sakın görünmeye çalışıyordu ama beline geçen parmaklarıyla Dani, onun pek sakın olmadığını anlıyordu. Aileden de çok tuhaf bir hava yayılıyordu. Dani gerçekten merak etti. Acaba Wes, söylediği gibi eski sevgilisini unutabilmiş miydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ayak seslerini duyunca Wes, omzunun üzerinden Dani'ye baktı. Yumurtanın üzerine peynir rendelerken tezgâha Dani için de bir tabak koydu.

Dani'nin gözleri hâlâ tam açılmamıştı, esneyerek yürüyordu. Sabah insanı değildi, Dani. Wes'in de sabahları gayet mutlu olmasına deli oluyordu. Dani'nin saçları darmadağınikti, gözkapakları zar zor açılıyordu, dudakları somurtkan bir şekilde asılmıştı, yine de tatlı görünüyordu.

"Sence bir kahvaltıyla beni dün gece kurtların içine atmanı affettirebilir misin?" dedi.

"Birincisi, kurt dediğin benim ailem. İkincisi, sen daha benim yumurtamı tatmadın. Bu çok zeki kız bana yeşilbiber ve peynir katmayı öğretti." Yüzünde fazla sevimli bir gülümsemeyle çatalı uzattı.

Dani bir an yüzüne baktıktan sonra çatalı Wes'in elinden aldı. "Şanslısın, acıktım."

Wes, Dani'nin karşısına oturup kahvaltısına gömüldü. "Bence dün gece gerçekten iyiydi. Ailem nişanlandığımızı biliyorsa en zor kısım geçti demektir. Neyse ki artık beni bu konuda rahat bırakacaklar."

"Hayır, binlerce detayı öğrenmek isteyecekler." Dani başını iki yana salladı. "Sahnedeki evlilik teklifi hikâyesi uyduracağını tahmin etmeliydim."

"Hikâyemin nesi varmış? Sanki yürüyüşten sonra evlenme teklifi etmek benim tarzımmış gibi."

"Hey, senin yüzünden uydurdum onu." Çatalını Wes'e doğrulttu. "Eğer bu işe kalkışıyorsak doğru düzgün bir hikâyeye uydurmalıyız."

Wes dirseklerini masaya koydu. "Eğer mi? Ailemle geçirdiğin bir akşamdan bu kadar korktun mu?"

"Ailenden korkmadım. Sophie'den. Sanki..." Çatalıyla yumurtayı kesti, tabaktan ince bir ses çıktı.

Wes gerildi. "Sanki ne?"

"O konuda hâlâ çözülmemiş bir şeyler var gibi hissettim."

Wes'in elleri masada ilerledi, köşede durdu. Bu konuda konuşmak istemediği belliydi. "Benim için yok. Hem ben artık seninle nişanlıyım."

Dani başını eğdi, saçmalama diyen gözlerle bakıyordu. Wes her zaman Dani'nin önemli konularda konuşmasından hoşlanmıştı ama şimdi, her nasılsa sinir bozucuydu. "Bana erteliyorsun gibi geliyor. Senin nasıl bir adam..."

“Normal bir adamım.”

“Maço olmak için bazı kurallarımız da..”

“Üç numaralı kural.”

Dani kaşlarını çatı. “Seni ağlatıp *üç numaralı kuralı* bozduktan önce beni dinleyecek misin?”

Wes, Dani’ye devam etmesini söyleyecekti ama onun yerine sessiz kalmayı tercih etti. Dani aklına bir şey koyarsa onu vazgeçirmek imkânsız gibiydi. Bu nedenle Wes’in teslim olmaktan başka şansı yoktu.

“Bana öyle bakma. Derin bir konuşma yapmamız gerektiğini söylemiyorum ama bir erkek tarafından kışına tekme basılan biri olarak seni anladığımı söylemek istiyorum. Anlıyor musun? Hiç mantıklı gelmese de hem o insandan nefret ediyorsun hem de bir şekilde yeniden bir araya gelmek istiyorsun. İğrenç bir durum, insanın canı çok yanıyor. Üstelik o acıyı yeniden yaşamak istiyorsun. Sahte nişan işinin her şeyi daha kötü hale getirmeyeceğinden emin misin?”

Wes iç çekti. Kız kardeşleri durmadan sorular sormuştu, nasıl hissettiğini ve daha cevaplamak istemediği bir sürü şeyi öğrenmek istemişlerdi. Ama Dani, şimdi onların aksine Wes’i anlıyordu. Bu konuşmayı yapmak için zorladığında Wes hem sinirlendi hem de memnun oldu. Son birkaç aydır neler hissettiğini göğsünden çıkarıp anlatmak istiyordu. “Ayrıldığımızdan beri kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum. Gerçekten ne istediğimi sorup durdum. Hâlâ ne istediğime dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim şey ona, aileme ve kendime, hayata devam edebileceğimi göstermek.”

Wes masada uzanıp Dani'nin elini tuttu. "Bu nedenle evet, planımıza devam etmeyi hâlâ istiyorum. Böylece hayatımın bir sayfasını kapatıyor gibi hissediyorum. Düğünden sonra herkes bana Sophie'yle ilgili sorular sormayı ve hayata devam etmemi söylemeyi kesecek. Ben de gerçekten yoluma devam edeceğim."

Dani, Wes'in yüzüne bir süre gözlerini kırpmadan baktı. Ardından elini sıktı. "Sana yardımcı olacağını düşünüyorsan, peki. Ben sadece aranızdaki problemi çözmemenizin sebebi olmak..." Elini havada savurdu, cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi.

Wes, tabağını lavaboya koymak için kalktı. Dani de aynısını yaptı. Bardağa portakal suyu doldurup Dani'ye uzattı. Wes, geçmişini arkasında bırakmaya niyetliken dün gece söylediklerinin aksine Dani'nin aynı niyette olmadığını hissetti. "Konu açılmışken sen şu Dingil Steve'i unutmak için ne yapıyorsun?" Dani henüz bir şey söylemeden Wes ekledi. "Eski sevgililerden bahsetmek pek eğlenceli değilmiş, değil mi?"

"Elimden geleni yapıyorum, tamam mı? Ama henüz hiç çıkma teklifi almadım."

"Bence biriyle çıkabilmek için işten başka yerlere de gitmelisin."

Dani, Wes'e bir bakış fırlattı.

"Artı, insanlar senden biraz çekiniyor olabilir."

Dani ağzıyla puf sesi çıkardı. "Ben mi? Benden çekiniyorlar, öyle mi? Bu duyduğum en aptal şey."

"Ne kastettiğimi anladın mı? Hiçbir şeyi tiye almıyor-

sun. Ben sana bir şey söylemeye çalışıyorum, sen bana aptal diyorsun.”

“Sen senelerdir benim sert yönlerimle başa çıkabiliyorsun ama.”

“Evet, ama ben seninle sevgili olmaya çalışmıyorum.”

Dani masaya yaslanınca tişörtü bronz göbeğini ortaya çıkararak yukarı kalktı. Arkansas'taki erkekler ya kör ya da salak olmalı. “Dün yeniden hayatıma birini almaya karar vermiştim, ama şimdi neden kendimi kastiğımı anlamıyorum. Bekâr olmak bir açıdan güzel bir şey. Kendimi savunmam gerekmeden seni ziyaret etmeye geldim.” Bir omzunu kaldırdı. “Bir süre bekâr olmak, dünyanın en kötü şeyi değildir herhalde.”

Wes, kutudaki portakal suyundan bir yudum aldı, Sophie bu huyuna sinir olurdu. Ağzının kenarını sildi. “Haklı olabilirsin.”

“Belki de bizi gerçekten olduğumuz gibi kabul edecek insanları bulmak için beklemeliyiz.” Omzunu Wes'in omzuna yasladı. “En yakın arkadaşımız olabilecek insanları.”

Wes elindeki meyve suyu kartonunu Dani'nin bardağına dokundurdu. “O zaman buna içelim. Şerefe. Şimdi bütün bunları geride bırakıp biraz eğlenmeye gidelim.”

“Aklından neler geçiyor?”

Dani, Wes'in onu şaşırtmaya çalıştığı zamanlarda başının belaya gireceğini bilmeliydi. Yine de “sürpriz” lafına kanıp sesini çıkarmamış, gerçekten eğleneceğini düşün-

müştü. Ama şimdi önündeki kırmızı helikopteri incelerken boğazı kuruyordu. Daha önce kimseye bahsetmemişti ama uçakla seyahat etmekten oldum olası nefret etmişti. Daha da kötüsü uçaklar yere iniş anında hafifçe sarsıldığında sürekli büyük bir çarpışma olacakmış korkusu yaşıyordu. İşte o zamanlar çaresizce dualara sığınan insanlardan biri oluyordu.

Wes’le birlikte helikopterle uçmak? O adrenalin meraklısı kaçıkla? Dani bu kadar büyük bir dua bilmiyordu.

“Ne yapacağını hiç kestiremiyorum.” Helikopterden geriye doğru bir adım uzaklaştı. “Beş dakika kadar uç gel, seni aşağıda bekleyeceğim.”

Dani bir adım daha gerilemeye çalışırken Wes elini tuttu. “Bu işte iyi olacağımı söyleyen sen değil miydin? Şimdi bana güvenmiyor musun?”

Dani bakışlarını Wes’ten helikoptere çevirip yutkundu. Boğazında büyük bir yumru vardı.

“Mezuniyetten hemen sonra Carowinds Eğlence Parkı’nda *bungee jumping* yapmayı önermiştin hatırlıyor musun? Sana kanıp atladım, ben çılgınlık atarken bana üstümdeki kemerin kaydığını düşündüğünü söylemiştin.”

Wes elini ağzına götürdü. Gülmemeye çalışıyordu. “Bu sefer korkma.” Dani’yi helikoptere yönlendirdi. Dani ayak diretti ama bu Wes’i durdurmadı.

Helikopterin kapısına geldiklerinde Wes, Dani’yi yukarı kaldırdı, Dani koltuğa baktı ama içeri geçmedi.

“Seni içeri atıp bağlamam mı gerekiyor?” diye sordu Wes. “Yapmazsın öyle bir şey.”

“Beş kâğıdına var mısın?” Wes’in gözleri neşe saçıyordu.

“Hiç komik değil, Wes. Kabullenmek istemiyorum ama uçmak beni çok korkutuyor.”

“Dani. Seninle kaya tırmanışı yaptık, yüksek yamaçlardan indik, tüplü dalış yaptık ve sen *uçmaktan* mı korkuyorsun?”

Dani ayağını helikopterin giriş basamağına koydu. “Büyük bir uçak içinde, iniş yaparken yeri görmemek bence yeterince korkunç zaten, şimdiyse helikopter küçük olduğu için çarpma ihtimalimiz gözlerimin önünde olacak. Ayrıca o yaptıklarımızı sen cesaretlendirmesen asla yapmazdım. Gök-yüzünden düşüp zavallı bir ölüme kurban gitmekten bahsetmiyorum bile.” Gözlerinin önünde düşme anı canlanınca midesine kramp girdi.

“Bizi düşürmeyeceğim. Günde birkaç kere bunu yapıyorum ben.”

Dani her zamanki cesaretlendirme numaraları yapmasını bekledi. Ona ödle diyebilecek, ne kadar kız gibi davrandığını söyleyecek, hislerini bir kenara bırakmasını isteyecek ya da herhangi bir aptallık yapacaktı. Ama onun yerine Wes’in parmakları Dani’nin çenesini kavradı, başını yavaşça kendi yüzüne doğru kaldırdı.

“Bu küçük helikopterle uçmak herhangi bir uçağı uçurmaktan çok daha kolay. Ayrıca bugün hiç rüzgâr yok. Sana Charlotte’un mükemmel manzarasını göstermek istiyorum. Daha önce hiç görmediğinden eminim. Söz veriyorum sağ salim yere ineceğiz. Ama yine de içeri girmen için seni zorlamıyorum.”

Dani, Wes'in mavi gözlerine baktı. İçinde bir kıpırtı oldu. Ne olduğundan pek emin değildi ama emin olduğu tek şey lanet helikoptere binmek üzere olduğuydu.

Uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ."

"Kabul edeceğimi biliyordum," dedi Wes. Kendinden emin bir tavırla uzanıp Dani'yi yukarı kaldırdı. Yüzünde ukala bir gülümseme vardı.

Dani başını birazdan içinde olacakları bulutsuz gökyüzüne kaldırdı. Derin bir nefes alıp koltuğuna oturdu. Rahatlayamadan dik oturup dudaklarını kemirdi. Parmakları emniyet kemerinde geziniyordu. Takılı olup olmadığını tam üç kere kontrol etmişti.

Düşerken sanki bizi bu kemer kurtaracak. Nabzı hızlandı. Böyle düşünme, böyle düşünme.

Wes helikoptere binip birtakım düğmelere bastı. Helikopterin içinde hafif bir titreşim oldu, ardından motor çalıştı ve üstlerindeki pervane hızlandı. Ses gittikçe arttı. "Kollara veya düğmelere sakın dokunma, tamam mı? Ayaklarını pedallardan uzak tut. Henüz yardımcı pilotluk yapmaya hazır değilsin." Espri yapıyordu ama Dani hiç komik bulmadı. Dani'ye kulaklık uzattı. Artık bağırarak konuşuyorlardı. "Bu gürültüyü keser ama hâlâ birbirimizle konuşabiliriz."

Dani kendisini tam bir aptal gibi hissederek kulaklığı taktı. Kulaklıklar kocamandı.

Wes pilot gözlükleri takıyordu. Koca kulaklıklarıyla bile çok havalı görünüyordu. Sakalları çenesi içinde kaybolacak kadar uzun değildi. Saçlarına jöle sürmüştü, böylece dağınık

ama daha şık bir görüntü katmıştı kendisine. Gri gömleğinin üst düğmeleri açıktı, kollarını itinayla yukarı kıvrırmıştı. Kollarına vuran güneş ışığıyla sarı tüyleri görünüyordu. Açıkçası bütün bu güneş ışığı, pilot gözlüğü, uçuş havası onu olduğundan on kat daha seksi yapıyordu. Her ne kadar Dani, bir dağın tepesine çarpacağına düşünse de Wes'i seksi bulmuştu.

*Önce gözlerini, şimdi de yine seksiliğini mi düşünüyor-
rum? Kesinlikle ölmek üzere olduğunu düşünüyordu, yoksa
aklına böyle düşünceler gelmezdi.*

“Hazır mısın?” diye sordu Wes.

Dani koltuğun kenarlarına tutundu. “Ne kadardır eğitim alıyorsun?”

Wes güldü, Dani bilinçli bir şekilde cevap vermekten mi kaçınıyor diye soracaktı ki helikopter Dani'nin midesiyle birlikte havalandı. *Kahretsin!* Neden adrenalin meraklısı bir kaçıkla aynı helikopterin içindeydi ki? Uzun zamandır, iş arkadaşlarının ayarladığı, hiç tanımadığı insanlarla dışarı çıkmaktan daha tehlikeli bir şey yapmıyordu.

Annesi ve büyükannesi onu buna ikna etmişti. Bir işi, faturaları ve sorumlulukları vardı. Hiçbirini riske atacak davranışlarda bulunamazdı. Ya da Wes'in zoruyla girdiği riskli davranışlar. Belki de artık birbirlerine yakın yaşamamaları o kadar da kötü değildir.

Evler ve ağaçlar gittikçe küçüldü, küçüldü. Dani'nin kalbi de gittikçe hızlandı, hızlandı. Wes ayaklarını öne itiyor, önündeki kaldıraçları kaldırıyordu. Dani pek çok kere hiçbir şeye dokunmadığından emin olmak için ellerini yumruk yaptı.

“Motor, ayağımın altındaki pedallarla çalışıyor.” Wes ayaklarını gösterdi, bir pedaldan diğerine geçti. “Bunu kaldırınca da daha yukarı çıkıyoruz.”

Dani'nin midesi de helikopterin hızıyla yeniden kalktı. “Nefes almayı unutma,” dedi Wes.

“Doğru. Nefes almalıyım.” Söylemek, yapmaktan daha kolaydı.

“Şehri gördün mü?”

Uzun binalar gökyüzüne doğru uzanıyordu. Dani, Panthers'in oynadığı Bank of Amerika Stadyumu'nu görebiliyordu. Etrafı incelerken Dani'nin kalbi güm güm atıyor, beynine kan sırıyordu. Aşağı düşerlerse stadyumun ilk sıralarında olacaktı.

Midesi bulandı, kahvaltıda yediklerini kusacak gibi hissetti. *Uzun bir düşüş olacak. Kesinlikle katı bir yere çarpacağız. Sert, parçalara ayıran bir düşüş olacak. Aksiyon filmlerindeki gibi.*

“Charlotte'un ismini nasıl aldığını anlatsana,” dedi Wes. Bir süre cevap vermediğini görünce yeniden sordu. “Dani. Anlatsana.”

Dani, Wes'e baktı. “Biliyorsun.”

“Anlat da eğlenelim. Ben pilotum, sen de tur rehberi olursun.”

Dani gözlerini kapatarak söyleyeceklerine odaklanmaya çalıştı. “İsmi Kral Üçüncü George'un karısından almış. Bu nedenle Kraliçeler Şehri olarak da adlandırılır. Eskiden kiliseler şehri de denirmiş ama günümüzde Amerika'nın en iyi bilinen finans merkezidir. Bu yüzden stat bile banka adı taşır.”

“Harika. Tur rehberi olarak seni işe almalıyım, böylece fazla konuşmama gerek kalmaz. Senin sesin daha güzel.” Wes bir yeri işaret etti. “Bu binanın ne olduğunu biliyor musun?”

Dani nereyi gösterdiğini anlamak için gözlerini açtı. “Levine Müzesi değil mi? Soğuk Savaş Sonrası dönemi araştırdığımız ödevimiz için gitmiştik hani?”

“Tam isabet.”

Dani’nin gözleri müzeden diğer binalara kaydı. Onları da tanımaya çalışıyordu. Binaların oluşturduğu küçük kare alanları keşfettiği zaman hangi binanın neresi olduğunu anlamak daha kolaylaşıyordu. Şehir yeşil ağaçlar denizine dönmüş gibiydi. Sonra Dani, gökyüzünün ne kadar mavi olduğunu fark etti. Pamuktan küçük bulutlar her yere yayılmıştı. Manzaranın buradan ne kadar güzel olduğunu düşünürken nefesini tuttu.

Göğsündeki rahatlamayı ilk defa o anda hissetti. Kalp hızı normal seviyeye döndü. Başını çevirip Wes’e gülümsedi. Wes’in de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Dani’yi ne kadar iyi tanıyordu! Korkusunu yenip eğleneceği tehlikeli aktiviteleri nasıl da biliyordu! “Güzelmiş.”

“Hâlâ seni ölüme sürükleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

Helikopterin düşeceğini düşünmese Wes’e bir şaplak atacaktı. “Korkularımı yeniden aklıma getirdiğin için teşekkürler,” dedi. Ama içindeki korku tamamen gitmiş, yerini bir hafiflik almıştı. Sanki bütün dertlerini aşağıda bırakmış gibiydi. Ayrıca nereye giderse gitsinler Wes’e sonuna kadar güvendiğini hissetti.

Wes'in yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. Birlikte şehrin üzerinde uçup binaları, caddeleri geçtiler. Tanıştıkları Wingate Üniversitesi'nin üzerine geldiklerinde Wes alçaldı. Dani, aşağıda birbiriyle ilk defa tanışan insanlar olup olmadığını merak etti. Sonra birbirlerinin en yakın arkadaşı olan, bütün çılgınlıkları, tehlikeli aktiviteleri beraber yapan insanların...

Dani öne eğildi, Wes'le fakülteadaki günlerini düşünürken içini bir sıcaklık kapladı. "Keşke o günlere geri dönebilsem, eski halimi yeni çalışma arkadaşının ona neler yaşatacağına dair uyarabilsem," dedi.

"Hâlâ benden uzak kalamıyorsun ama," dedi Wes. "Kabul et artık, ben senin hayatını daha eğlenceli hale getiriyorum."

"Eğlenceli. Tehlikeli. Hep en uçlarda." Aslında Wes'in yanındayken dönüştüğü insanı seviyordu, Dani. Daha çok gülüyordu, daha düşünmeden hareket ediyordu ve daha çok eğlenceli oluyordu. Dani, her zaman böyle olmak isterdi ama olamıyordu. Şimdi havadayken, Wes onu getirdiği için çok mutluydu.

"En güzelini en sona sakladım." Wes, helikopteri yeniden Charlotte'un üzerine çevirdi. Altlarında yeşil ağaçlar diziliydi, ta ki görüntüye Norman Gölü girene dek.

Wes, verdiği tepkiyi görmek için Dani'nin yüzüne baktı. Tuhaftır ki Dani uçaktayken altında deniz veya okyanus varsa kendini daha güvende hissedirdi. Düşse sanki altındaki su onu parçalara ayırmak yerine kucaklayacakmış gibi düşünüyordu.

Güneş gölün sularına vuruyordu. Küçük bir kayık, ardında ince bir çizgi bırakarak gölün üzerinde ilerliyordu. “Çok güzel.” Dani’yi huzurla kaplayan bir güzelliği vardı gölün. Ruhunu dinlendiriyordu, hani insanların kiliseden bahsederken söyledikleri gibi. Yanından hiç ayırmamak için alıp evinin duvarına asmak isteyeceği bir görüntü vardı karşısında. Tek farkı, bu görüntü gerçektir.

Neredeyse bunu kaçıracaktım, kendime inanamıyorum.

Wes, Dani’nin dizine dokundu. “Gördün mü? O kadar da korkunç değilmiş. Hem ben ne yaptığımı biliyorum. Artık kendini güvende hissediyorsun, değil mi?”

“Evet, öyle hissediyorum,” dedi Dani. Böyle hissetmesine kendisi de şaşırıyordu. “Beni davet ettiğin için çok minnettarım.” Wes’in yüzüne haylaz bir gülümseme gelince Dani’nin bütün huzuru kayboldu. “Wes, hayır. Aklından ne geçiyorsa sakın...”

Helikopter suya doğru ilerlerken Dani’nin karşı çıkışları havada kayboldu.

Bu yaptığınan sonra Dani bir daha Wes’le uçmak isteye-meyebilirdi ama Wes kendisine engel olamadı. Helikopteri aşağı, göle doğru sürerken Dani’nin gözlerinin kocaman açıl-masını izledi.

“Wes...” Dani, Wes’in kolunu yakaladı. Gölün yüzeyine yaklaşırlarken kolunu daha sıkı tuttu. “Wes!”

Son anda Wes aracı yeniden yukarı kaldırdı, suyun yü-

zeyine doğruldu. Dani, Wes'in omzuna vurdu. "Pislik!"

"Hadi ama. *Biraz* eğlendik."

Dani öfkeli bir bakış takınmaya çalıştı ama uzun süre öyle bakamıyordu. "Umarım eğlenmişsinizdir, çünkü yere indiğimiz anda seni öldüreceğim. Hayattaki son saatlerini eğlenmeden geçirseydin üzülürdüm."

Wes, Dani'ni yan tarafından dürttü, buna sinir olduğunu biliyordu. "Her beni öldüreceğini söylediğinde kenara bir dolar atsaydım şimdi kendi uçağımı alacak param olurdu."

Dani, Wes'in eline vurdu ama dudaklarına ciddi bir ifade takınamadı. Yanağında, daha önce Wes'in hiç fark etmediği hafif bir gamze belirdi. "Umarım bir gün maceralı turlarını yapmak için kendi helikopterini alabilirsin. Ben de ancak Kutsal Kâse sayesinde seninle gelirim. Sana kâsedan bir yudum içirip derinin kemiklerinden ayrılmadığından emin olurum."

"Anlaştık." Wes helikopterin burnunu havaya kaldırdı, böylece gökyüzünde yukarı çıktılar.

Helikoptere ilk bindiklerinde Dani o kadar solgun görünüyordu ki Wes onun bayılacağını zannetmişti. Ama şimdi üzerinde uçtukları binaları işaret ediyordu ama yine de dönüşler sırasında koltuğunun kenarını kavırıyordu. Eğer gerçekten maceralı turlarını yaparsa, Dani'yi de yanında gelmeye ikna edeceğini biliyordu. Sophie'nin aksine, Dani o helikoptere binerdi. Eski kız arkadaşı, Wes'in tek başına dışarı çıkmasını hiç sorun etmezdi ama birkaç kere Dani'yi beklediğini söylediğinde Sophie'nin ölümcül bakışlarına ve sessiz tehditlerine maruz kalmıştı. Tam bu konuyu aştıklarını düşündükleri zamanlardaysa

yeniden “konuşulması gereken” bir konu olarak önüne çıkıyordu ki bu konuşmalar genellikle kavgayla sonlanıyordu. Zamanla her şey daha da kötüye gitti. Wes’in telefonu ne zaman çalsa Sophie ayaklanıyor, kimin aradığını bilmek istiyordu. Eğer arayan Dani’yse, Wes evine genellikle tek başına gitmek zorunda kalıyordu.

Sophie onu terk ettikten birkaç hafta sonra, Wes onu deli gibi özlediğini ve hayatının tam bir cehenneme dönüştüğünü düşündüğü sırada eline telefonu aldı. Sophie’yi arayıp her şeyi düzeltereğini söyleyecek, hatta Dani’yi bile hayatından atmaya karar verdiğini anlatacaktı. Sonuçta Dani de, Wes’in Steve’i hiç sevmemesine rağmen onunla yaşamak için Little Rock’a taşınmıştı.

“İkimizin arası çok iyi olduğu için Steve’le bu konuda hiç kavga etmiş miydiniz?”

Dani yavaşça yüzünü Wes’e çevirdi. “Hem de nasıl. Uçuş lisansını aldığı anda yanında olamamamın sebebi oydu. Bana engel olmasına izin verdiğim için şimdi kendime nasıl kızıyorum.”

“Pek bir şey kaçırmadın. Sophie bir parti verdi. Şampanya ve ismi tuhaf olan yemekler vardı o kadar.” Dani daha eğlenceli bir parti verebilirdi. Ama Sophie’nin partisine gitmesi muhtemelen Sophie ile Wes arasında yeni bir tartışma demek olurdu. Sonra Wes yeniden birbirlerini çok sevdikleri için her şeyi düzelterebilecekleri düşüncelerine girerdi.

“Eğer onunla birlikte Arkansas’a taşınırsam kendimi ona ne kadar adadığımı göstermiş olurum diye düşündüm...

Ama Arkansas'ta sürekli tartışır olduk. Saçma şeylerden, önemli şeylere hatta bazen sebepsiz yere tartışıyorduk. O stresliydi, ben stresliydim. Ekonomik sıkıntılar yaşadık. Sonra bana, benimle konuşmuyorsun ama sürekli Wes'le telefondasın, demeye başladı." Başını iki yana sallayıp koltuğuna yaslandı. "Bence arkadaşlığın sonsuza dek sürmeyeceğini düşünen birisiydi, Steve. Sanki istediğim zaman senden vazgeçebilmişim gibi."

Wes'in içini suçluluk duygusu kapladı. Dani'yi hayatından çıkarmayı düşündüğü için şimdi kendisini daha kötü hissediyordu. Ama böyle bir şeyi düşünse de hiçbir zaman hayata geçirmemişti. Indiana Jones'tan alıntılar yapan, *fadeaway* atışları bilen, rahatça konuşabileceğin bir kadın bulmak zordu. Birkaç dakika geçmiş gibi hissetseler de ne zaman telefonla konuşsalar saatler geçirdi.

"İnsanların neden *sadece arkadaş* olduğumuz gerçeğini anlamadığımı bilemiyorum," dedi Wes. "Her zaman arkadaş kalacağız, ötesi yok. İdrak etmesi bu kadar zor mu?"

Dani pencereden dışarı baktı. Bir an Wes yanlış bir şey söylediğini düşündü, ama ardından Dani bakışlarını Wes'e çevirip omuzlarını silkti. "Galiba öyle. Bu bizi şanslı mı yapıyor yoksa zora mı sokuyor bilmiyorum."

"Galiba ikisinden de biraz," dedi Wes. Dani güldü.

Şimdi burada Dani'yle birlikte olmak birkaç aydır aradığı mutluluğu ona veriyordu. Wes doğru kararı vermişti. Hayatında Dani'ye ihtiyacı vardı. Her ne olursa olsun.

İniş yerine yaklaştıklarında Wes dikkatini alçalmaya

verdi. Helikopteri sabit tutup yavaşça yere indirdi. Yere temas edince motor da durdu.

Dani koltuğunda rahat bir nefes aldı.

“İyi misin?” diye sordu Wes.

Dani başıyla onayladı. “Sarsıntılı bir iniş bekliyordum. Ne kadar düzgün kullandığını söyleyecektim, ama sonunda kesin pişman olurum diye düşünmüştüm.” Gülümseyerek kulaklığını çıkararak Wes, her şeyin kapandığından emin oldu.

Wes’in telefonuna mesaj geldi. Cebinden çıkarıp baktı. *Saçlarını daha kestirmedin mi?* Audrey’den geliyordu ama bu kız kardeşi değildi.

Wes, Dani’ye baktı. “En son ne zaman top oynadın?”

Dani kulaklığını çıkardı. “Bazen spor salonunda öylesine maçlar yapıyorum. Neden?”

“Elli dolarına maça var mısınız?”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dani, Wes'in evine girer girmez ayakkabılarını çıkarıp koltuğa çöktü. Az önce yaptıklarından sonra kasları yanıyordu. "Şunu bilmen gerekiyor ki söylendiği kadar kolay değil."

Wes plastik poşeti kahve sehпасına koyup Dani'nin yanına oturdu. "Ama iyi iş çıkardık."

Üniversitedeyken basketbol sahasına gidip parasına diğer adamlarla maç yaparlardı. Böylece ellerine geçen parayla erişmeden başka bir şey yiyebilirlerdi. Sahaya dalıp içerdeki birkaç çocuğu gaza getirirlerdi. Oyunun sonunda kazanan yirmi dolar kazanıyordu. Sahadaki çocuklar genellikle Dani'ye bakıp kendilerini beğenmiş bir ifadeyle güler, sonra da şöyle derlerdi: "Sen oynuyorsan kabul." Ama maç sırasında Dani'nin hızına ve üç sayılık atışlarına, Wes'in bo-

yuna ve mücadeleci ruhuna maruz kalırlardı. Dani ve Wes sahanın tozunu attırırdı.

Dani artık günde birkaç saatlik antrenmanlar yapmıyordu, bu yüzden bugünkü oyunu ucu ucuna kazanmışlardı. Ama kendini beğenmiş iş adamlarıyla maç yaptıkları için elli dolar kazanmışlardı.

“Orta çizgiden yaptığın atış sayesinde kazandık.” Wes eliyle top atarmış gibi yaptı, ağzıyla *ıslık* sesi çıkardı.

Dani arkasındaki yastıklara gömüldü. “Başaracağımı hiç düşünmemiştim.”

“Yüzlerindeki ifadeyi görmek paradan daha değerliydi.” Wes poşetteki kırmızı beyaz kutuları çıkardı. Sarımsaklı sos kokusu ve kızarmış tavuk Dani’nin iştahını artırdı.

Pek çok açıdan sanki dört sene öncesine dönmüşlerdi. Eskisinden çok daha rahat ve kaşını yapmayan bir döşemesi olsa da Wes’in koltuğunda oturup basket maçını kazanmalarını kutluyorlar ve yemek yiyorlardı.

Wes eline kumandayı alıp müzik setini çalıştırdı. Kelly Clarkson’ın sesi odayı kapladı.

Aynen öyle, tıpkı okul günleri gibi. Wes’le ilk tanıştığında onun ağır metal ve klasik rock müzik dinleyeceğini düşünmüştü ama aksine Wes pop müzik dinliyordu. İlk *American Idol*’dan beri Wes, Kelly Clarkson hayranıydı.

Wes geri yaslandı, ağzının kenarından sigara böreği sarıyordu. “Şarkı söyleyebiliyor ve çok seksi. O yüzden hiç değiştireyim deme.”

“Bir şey demeyecektim ki.” Dani turuncu tavuk kutu-

sunu ve yemek çubuklarını eline alıp büyük bir lokma attı ağzına. Koltuğa yerleşip ayaklarını Wes'in bacaklarının altına soktu.

Wes sıçradı. "Yok artık! Ayakların donuyor. Şortumun altından bile hissedebiliyorum."

"O yüzden ısıtıyorum işte."

"Hava otuz dereceyken ayaklarının buz tutmasını hiç anlamıyorum."

Dani yemek çubuklarının arasına tavuk sıkıştırdı. Ayaklarını oynatmamasını umarak Wes'in söylediklerine karşılık vermedi. "Sahte ilişkimizin detaylarını konuşma zamanımız geldi. Galiba yürüyüş sonrası evlenme teklifi etmen kesinleşti. Sonra bir kez daha konserde teklif ettin, çok normalmiş gibi. Bu noktaya ne zaman geldiğimiz konusunda ne diyeceğiz? Arkadaşlıktan ötesine?"

"Diz ameliyatından sonra sana yardım etmeye geldiğimde gelişti deriz, olmaz mı? Aynı eyalette olduğumuz son zaman oydu."

"O zamanlar Sophie'yle birlikteydin. Pek doğru olmaz."

"Haklısın... Hiç dikkat etmedim. Aslında ailem senin beni ziyarete gelip gelmediğini ya da ne zaman dışarı çıkıp çıkmadığımı bilmiyor."

"İlişkimizi özellikle ağırdan aldığımızı söyleriz, arkadaşlığımızın bozulmasından korktuk falan diyelim."

"Aynen, harika. Kulağa inandırıcı geliyor." Wes kolasından bir yudum aldı, kola kutusunu dizinin üzerine koydu. "Siz Steve'le ne zaman ayrıldınız? Dört ay önce miydi?"

“Hemen hemen. Ameliyatımdan iki hafta önce. Beni öylece bırakıp gitmişti. Sonra sen geldin. Beyaz Atlı Prensım olarak çıkagelmiştin. Ama bunu kullanamayız. Sophie’yle ne zaman ayrıldınız?”

“Seni ziyaret etmemden birkaç hafta sonra. O zaman şöyle diyelim, ben seni daha çok aramaya başladım. Sürekli konuştuk...”

“Ben de birkaç kere ziyarete geldim.” Dani’nin aldığı limonata diyet olmalıydı çünkü çok az limon tadı alıyordu. Dani uzanıp Wes’in elindeki kolayı aldı. Büyük bir yudum alıp geri verdi. “Sonra birbirimiz için mükemmel bir eş olduğumuzu anladık.”

“Bana uyar,” dedi Wes.

“O zaman iki aydır çıktığımızı, sonra da nişanlandığımızı söyleyeceğiz. Çok mu hızlı oldu?”

“Gerçek bir ilişkiye göre biraz hızlı olabilir. Ama sahte nişanlılık için sorun olacağını sanmıyorum.” Elindeki boş yemek kutusunu masaya koyup arkasına yaslandı.

Dani’nin burnuna misk kokan, odunsu bir parfüm kokusu geldi. İçinde, dışarının havası ve ter kokusu da vardı. Hoş bir koku değildi belki de ama Dani’nin içinde bir kıpırıtıya sebep oldu. Bakışlarını Wes’in kaslı kollarında, iyi çalışılmış kaslarında gezdirdi ve sonra yüzünde durdu. Wes’in bütün iyi yönlerini düşünürken buldu kendisini. Kendisine nasıl Wes kadar iyi bir sevgili bulamamıştı? Sophie onu terk ettiği için tam bir aptal olmalıydı.

Galiba Wes’le çıkmadığım için ben de aptalım.

Sonra arkadaşlığın ötesine geçmek için küçücük bir adım atıp her şeyi mahvettiklerini, neredeyse arkadaşlıklarını bitireceklerini hatırladı.

Ama yine de ideal bir sevgili.

Wes başını kaldırdı. “Ne oldu? Bana neden öyle bakıyorsun?”

Dani bakışlarını başka yöne çevirdi, göğsünde bir yanma hissediyordu. “Sadece düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsun?”

Dani’nin gözleri Wes’in bakışlarıyla buluştu. Kendisine durmadan midesindeki kıpırtının önemsiz olduğunu söylüyordu. “Bugünü düşünüyordum. Seninleyim. Çok uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.”

Wes elini Dani’nin çıplak bacağına koyup sıktı. “Ben de öyle düşünüyorum. Ayrıca ameliyatının seni yavaşlatmadığını gördüğüme çok sevindim. Yara izini gördüğümde maç yapmayı bırak, bir daha düzgün yürüyemeyeceğini düşünmüştüm.”

Dani’nin bütün kanı Wes’in elini koyduğu yere hücum ediyor gibiydi. Bir şeyler söyleyebilmek için cesaretini topladı. “Sen iyileşmeme yardım etmesen benim tamamen toparlanmam çok uzun sürecekti.”

Wes parmaklarını Dani’nin yarasında gezdirdi. Dokunmasıyla Dani’nin dizi istemsiz bir şekilde ürperdi. Dani, Wes’in bunu fark etmemesini umdu.

Kendine gel, Dani. O senin en yakın arkadaşın. Aylardır eline erkek eli değmediği için şimdi her şeyi mahvetme.

Dani ayaklarını yere koyup hızla ayağa kalktı. Öyle hızlı

kalkmıştı ki ateşin kıvılcımları da onunla birlikte hareket etti.

“Ben çok yorgunum. Artık uyusam iyi olur.”

“Pekâlâ. Ben biraz daha ayaktayım. Müziği kısarım.”

“Hiç gerek yok. Bilirsin, her ortamda uyuyabilirim.” Bir keresinde yangın alarmı çalarken uyuması çok meşhurdu. Neyse ki o gece Wes onun koltuğunda uyuyakalmıştı da alarm çalınca Dani’yi dışarı taşıyabilmişti.

Dani elini havada savurdu, tuhaf bir yüz ifadesi takınıp hızla odaya geçti. Kapıyı ardından kapatıp başını iki yana salladı.

Bu da ne böyle? Uyuyamayacağını bile bile yatağa kıvrıldı. Wes’in yatağına.

Bugün Wes, ikisinin arkadaş olduğunu ve ötesinin olmadığını söylemişti. O zaman neden Dani, Wes’in kokusunu alıyor, Wes’in dokunuşuyla teni ürperiyordu? Neden şu anda uyuduğu yerde önceden Wes’in uyuduğunu hissediyordu?

Wes’in bütün iyi yanlarını unutup birbirimiz için neden doğru insanlar olmadığımızı hatırlamalıyım.

Wes fazla heyecanlıydı ki bu arkadaşlık için iyi bir özellikti, ama uzun süreli ilişki için hiç de iyi değildi. Farklı eyaletlerde birbirinden çok farklı hayatlar yaşıyorlardı. Dani’yi tamamen arkadaşısı olarak gördüğünü belirtmişti. Hem Dani, Wes’in aklının hâlâ eski sevgilisinde olduğundan emindi.

Asla aramızda romantik bir çekim gibi bir şey olamaz.

Dizine dokunduğu yeri hâlâ hissederken aralarında romantik çekim olmadığını söylemek çok zordu. Ama dizine dokunmaktan daha ötesine geçmişti ve tam bir felakete dönüşmüştü.

Hava birden değişti, Dani gözlerini kapatırken hiç yaşanmamış gibi davrandıkları eski bir üniversite anısının ağırlığı onu kaplıyordu.

Dani, Wes'in evinde yerdeki kitap ve kıyafet yığının arasında geziniyordu. Hafta sonu maçtan kazandıkları altmış doları bu gece pizza ve ucuz biraya harcayacaklardı. Çok, çok bira... Wes'i ilk defa yürüyemeyecek kadar sarhoş görüyordu.

Dani, Wes'in koltuğuna çökmüş gözlerini kapatarak odanın dönmesini engellemeye çalışıyordu. Minderler Wes'in ağırlığıyla içine göçtü. "Son oyunu kazandığımıza inanamıyorum," dedi Wes, kelimeleri zar zor bir araya getirerek.

Dani gözlerini açtığında Wes'in yüzüne öyle yakındı ki görüntüsü bulanıklaşıyordu. Belki de alkolün etkisi vardı. Bir şekilde Dani bunu çok komik buldu ve gülmeye başladı.

Ardından Wes de gülmeye başladı. İki de neden güldüklerini bilmiyordu. Kahkahaların etkisiyle Wes'in eli Dani'nin kalçasına indi. "Okulda seksi olduğun için seninle eşleştiğimi biliyorsun. Sen aptal olan, bense ikimize yetecek kadar zeki olandım."

Dani kaşlarını çattı, Wes'in hareket edip etmediğinden emin olamadı.

Wes elini Dani'nin yüzüne koydu. "Ama sen zeki ve eğlenceliydin. Bir de mükemmel bir oyuncu. İlişkimizin buraya geleceğini kim söyleyebilirdi ki?"

Buraya mı? Dani'nin nabzı hızlandı. Az önce bulanıklaşan görüntüler şimdi keskin hatlarıyla önündeydi. Midesinde kelebekler uçuştuğunu hissetti. İlişkileri nereye gidiyor-

du? Şimdiye kadar oldukça eğlenceli ve basit bir arkadaşlıkları vardı. Wes'le takılmak için çok yakışıklı erkeklerin çıkma tekliflerini reddediyordu. Bazen ikisi sevgili olsa nasıl olurdu diye düşünüyordu, ama bunun doğru bir fikir olduğundan pek emin değildi.

“Wes...?” Diğer kelimeler boğazında düğümlendi, çünkü Wes daha da yaklaştı.

Ardından dudakları, Dani'nin dudaklarıyla buluştu. Dani gözlerini kapadı, başının dönmesini ve Wes'i daha yakına çekmesi için gereken arzuyu bekledi.

Ama olmadı. Cansız bir şeyle öpüşse daha çok heyecanlanabilirdi. Dani kendini geriye çekince Wes'in üzerine düştü. Dani kendisini toparlayıp ayağa kalktı.

Wes teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Lanet olsun. Dani. Bu hiç... Ben böyle olsun... Düşünmüştüm ki...” Başını iki yana salladı. “Çok iğrençti, değil mi?”

Pekâlâ, kendisini pek veremediği belliydi ama “iğrenç mi?” Bu çok acımasızdı. Belki de ben iyi öpüşemedim. Belki de bu yüzden biriyle ikinci kez çıkamıyorum.

Göğsündeki acıyla, “Ben gitmeliyim,” dedi Dani.

Yere düşmemek için duvara tutunarak Wes'in apartmanından çıkıp kendisini dışarının soğuğuna bıraktı. Evine yürürken gözünden yaşlar boşalıyordu. Çünkü ne kadar iyi arkadaş olursa olsunlar bu öpücüğün her şeyi mahvettiğini biliyordu.

Dani gözlerini açtı. Wes'le ilk ve son öpüşmesi gözlerinin önüne gelmişti. O günden sonra sınıfta yan yana oturmamış, birlikte takılmamışlardı. Bir şey söylemeseler de birbir-

lerini gördükleri an başka yönlere gider olmuşlardı. Birbirlerine uzak davranmaları çok acı vericiydi. Wes'i araması gerektiği ama yapamadığını hissettiği her an Dani'nin canı daha çok yanıyordu.

Neyse ki sonunda aralarında olanları konuşabilmişlerdi. İkisi de sadece sarhoşluk yüzünden olduğunu kabul etmişti. Böylece ikisi de hiçbir şey olmamış gibi yaparak arkadaşlıklarına kaldıkları yerden devam ettiler. Dani bir daha eskisi gibi olamayacaklarını düşünüyordu, ilk birkaç görüşmeleri tuhaf geçmişti. Ama yavaş yavaş her şey yoluna girdi. Yeniden birbirlerinin düşüncelerini okuyacak ve gecenin üçünde çekinmeden arayabilecek kadar yakın olmuşlardı. Ayrı kalmaktan çok birbirleriyle vakit geçirir olmuşlardı.

Seneler önceki o gece seks arkadaşlığının onlara uygun olmadığını anlamışlardı. Sevişmek, öpüşmek veya romantikliğin gerektirdiği hiçbir olayı yaşamadan birbirlerinden sadece güven konusunda faydalanıyorlardı.

Vücudunun verdiği bütün tepkileri bastırmaya kararlı olarak yatakta kıvrıldı. Ama yine burnuna az önce aldığı parfüm kokusu geldi.

Onca yıl sonra acaba Wes daha iyi öpüşen birine dönüşmüş müdür diye merak etti.

ALTINCI BÖLÜM

Dani iyi bir uykunun ardından ertesi sabah daha iyi hissetmeyi umdu. Yatakta bir o yana bir bu yana dönmüş olabiliirdi, ama yine de kafası hâlâ karışıktı. Neredeyse dışarı çıkıp Wes'i görmekten çekiniyordu. Wes'e olan ani ilgisiyle baş edememekten korkuyordu.

Kapının tıklanmasıyla sıçradı. "Kıyafetlerimi almam gerekiyor," dedi Wes.

Dani eliyle saçını düzeltilti. "Gel."

Wes beline havlu sarmıştı, saçları nemli ve fazlaca dalgalıydı. Dani'nin kalp atışları hızlandı. Hayır, içindeki heyecan gitmemişti.

O iğrenç öpücüğe odaklan. İşe yaramadı çünkü dudaklarına bakmıyordu.

Wes, askıdan bir kot pantolon aldı, omzunun üzerine atıp yeniden dolaba yöneldi. “Bunu satın aldığımı hatırlamıyorum,” dedi. Dani’nin düğünde giymek için getirdiği mor elbiseyi kastediyordu.

“Buruşmasın diye astım,” dedi Dani.

Wes, elbiseyi bir elinden diğerine çevirirken kaşlarının arasındaki iki çizgi derinleşiyordu. “Fermuarı neden önde? Arka gibi duruyor.”

“Orası önü değil zaten.” Dani bu elbiseyi Steve onu terk ettikten kısa bir süre sonra almıştı. Kendini seksi ve şık hissetmek istiyordu ki bu elbiseyi giydiğinde tam olarak öyle hissediyordu. Ama şimdi bir hata yaptığını düşündü. Özellikle de Wes’in moda yorumlarına bu kadar güvenirken.

“Belki de yanlış giyiyorsundur.”

Dani uzanıp elbiseyi Wes’in elinden aldı. “Üzerinde havlu olan birinden moda dersleri almayacağım.”

“Hoş değil mi?” dedi Wes, yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

Dani gözlerini kaçırdı ama içinden *evet, evet öyle* diye bağıyordu. Özellikle de vücudunda hâlâ aşağı akan su damlaları varken, kaslarının arasındaki dövmesi göz alırken, odayı da erkek sabunu kokusu kaplamışken fazlaca hoştu. Dani öne eğilip kokusunu içine çekmek istiyordu.

Dün gökyüzünde insanların onların arkadaşlığını anlamadığını ve sonsuza dek arkadaş kalacaklarını söylediklerinde Wes, Dani’ye olan hislerini açıkça söylemişti. Dani şimdi neden bunları hissettiğini anlayamıyordu.

Dani kıyafetlerini alıp Wes'i giyinmesi için yalnız bıraktı. Dani banyo yapıp hazırlanırken duygularının hız treni gibi bir aşağı bir yukarı hareket ettiğini hissediyordu. Wes, ailesinin evine yanaştığında Dani'nin içini bir rahatlama kapladı. Sonunda sürekli Wes'e bakmak zorunda kalmayacak, kalbinin sıkışmasına engel olacaktı.

Dani elini Wes'in koluna koydu ama ne kadar sert olduğunu görünce hemen geri çekti. Sonra yeniden havlunun içinde ne kadar güzel görüldüğünü düşündü. "Ee, düğün için bir yer, tarih veya renk belirledik mi? Hiç konuşmadık bu konuda."

"Her zaman müze düğünlerine ilgi duymuşumdur, o yüzden müzede olsun," dedi Wes. "Eğer sıkılırsam sergileri gezebilirim."

"Düğünümüzün sıkıcı olacağını düşünmene ne kadar sevindim," dedi Dani, dalga geçerek. "Pekâlâ, müze olsun. Eminim müzelerin bekleyen listesi çok uzundur. Biz de adımızı yazdırdık ama zaman konusunda bir şey söyleyemiyoruz. Bir yıl kadar sürebilir. Renk tonu seçtik mi? Geçen gece annen ve kız kardeşlerin konuşuyordu."

"Kanarya sarısı olmasın yeter."

Dani, sarıyı Sophie'nin seçtiğini düşündü. "Flamingo pembesi olsun o zaman," diye espri yaptı Dani. Wes'in duğının kenarında bir gülümseme oldu. "Üniversite rengimiz maviyi seçmeye ne dersin?"

"Bana uyar."

"Sence annen ve kız kardeşlerin Bulldog masa süsleri istesem kalp krizi geçirirler mi? Sonuçta dört yıl Bulldog

oldum. Geçmişimi atamam.”

Wes’in gözlerinde bir parıldama, yüzünde bir gülümseme belirdi. “Annemlere bunu söyleyebilirsen sana beş dolar veririm. Ama doğrudan yüzlerine söyleyeceksin.”

Dani de iddiayı kabul etmek istiyordu. “Düğünden önce annelere kalp krizi yaşatmak istemiyorum. Zaten Audrey benden pek hoşlanmadı.”

“Seninle bir alakası yok. Bana kızgın. Zaten son zamanlar her şeye kızdığımı söylemiştim. Benden şunu kesmemi istediğine inanabiliyor musun?” Wes elini bıyıklarında gezdirdi. “Sanki düğününe uymuyor.”

“Kusura bakma ama ben konuda onun tarafındayım. Ben hafif kirli sakalını beğeniyorum ama bu biraz fazla. Hem düğünde sağdıç yerine mağara adamı gibi görünebilirsin.”

Wes başını iki yana salladı. “Ah, kimse sakalımı sevmiyor.” Arabadan inip evin yoluna baktılar.

“Sanırım yapmamız gerek...” Dani’nin elini tuttu. Kapıyı açıp Dani’yi eve yönlendirdi. “Kimse yok mu? Parti gibi bir şey olacağını söylemişlerdi.”

Kathleen mutfaktan çıkıp oğluna gülümsedi. “Tam zamanında.” Samimi gözleri Dani’ye kaydı. “Hoş geldin, Danielle.”

“Aslında Dani’yi kullanıyor,” dedi Wes.

“Sadece başım dertte olduğunda Danielle diye seslenirdi. Ardından bütün adım hızla peşinden gelir, Danielle Caridad Morales Vega! İspanyolca küfür gibi geliyor kulağa.” Dani dudaklarını sıktı. Neden bu kadar çok bilgiyi bir anda vermişti ki? Ama Kathleen’in yüzünde bir gülümseme oldu.

“Caridad Morales Vega,” diye tekrar etti Wes ezberle-

meye çalışarak. “Anlamları ne?”

Dani, Wes’in annesine baktı, ardından gözlerini yeniden Wes’e çevirdi. “Caridad yardımsever demek, Morales de annemin evlenmeden önceki soyadı. Meksika’da hem annemin hem babamızın soyadını alırız.”

“Yardımsever,” dedi Wes. “Doğru.”

Dani, Wes’in dalga geçtiğini düşündü ama gözlerine bakınca ciddi olduğunu anladı. Wes’ten Dani’ye bir samimiyet dalgası yayıldı, bu nedenle Wes’in elini sıktı. Bir an zaman yavaşladı ve Dani, Wes’in ne kadar eğlenceli, zeki ve seksi olduğunu düşündü. Sonra yanlarında duran annesini fark etti.

Dani, Kathleen’e gülümsedi. Gerçekten evlenmiyor olsalar da Dani, Wes’in annesinin kendisini sevmesini istiyordu. “Neye yardım edeyim?”

“Masa süslerine,” dedi Kathleen. “Bir kadın fikrine ihtiyacım var. Audrey de henüz gelmedi. Wes, baban dışarıda işlerle uğraşüyor. Bütün masalarla sandalyeleri içeri alacak sanırım. En son kullananlar gölün yanında bırakmış. Yağmur yağınca üzerleri hep çamur olmuş. Hepsini tek tek temizlememiz gerekiyor.” Elini açık sarı küt saçlarında gezdirdi. “Yapacak çok iş var. Yarına bütün düğün nasıl hazır olacak hiç bilmiyorum.”

“Halleriz, anne. Endişelenme.” Wes, elini Dani’nin beline koyup kulağına yaklaştı. Nefesi, Dani’nin boynunu gıdıkladı. “Bensiz bir süre idare edebilir misin?”

Nefesi o kadar güçlüydü ki sanki odanın bütün havasını Dani’nin boynuna bırakmıştı. Dani’nin kalbi çok hızlı ve çok sesli atıyordu. Hatta kalbinin sesini Wes duyacak ve derdinin

ne olduğunu soracak diye çok korktu. Kendisi de neler olduğunu bilmediği için Wes'e bir açıklama yapamayacaktı. Başıyla onaylayıp nefesini yavaş yavaş vermeyi başardı. "Evet."

Wes'in dudakları, kulağına dokununca midesinde kıpırtılar hissetti. "Eğer gerilirsen hemen eski hikâyeleri anlatmaya başla. Dün konuştuğumuz işine yarar." Wes, gerileyip Dani'ye gülümsedi. Ardından kapıdan uzaklaştı.

Dani bakışlarını fısıldaşmalarına gülen Kahtleen'e çevirdi.

"Senin yanıdayken çok mutlu görünüyor. Bir süredir onun için endişeleniyordum ama şimdi... Sanırım artık endişelenmeme gerek yok." Kathleen, Dani'yi mutfağa yönlendirdi. Her yerde çiçekler, vazolar ve mumlar vardı. Kapatılmış bir dükkân gibi görünüyordu.

İçinde hareket edince şakırdayan renkli taşların bulunduğu torbayı kaldırdı. "Önceden her şeyi bizim ayarlamamız gerektiğini düşünmüştüm ama şimdi neden bir organizatör tutmadığımızı merak ediyorum. Maddi durumumuzun yetmeyeceğini biliyordum ama bütün bir düğünü hazırlamak ne bu kadar zor olabilir mi? Sence çok mu geç kaldık?"

Dani ne söyleyeceğini bilemeden Kathleen'e bakakaldı.

Kathleen, Dani'nin elini tutup yavaşça vurdu. "Şaka yapıyorum. Birazdan yardım etmeye gelirler, çabucak toparlarız. Git gide işimiz kolaylaşır. *Senin düğün* hazırlıklarında bunu unutma." Kathleen kutuları kaldırırken konuşmaya devam etti.

Dani'nin tek düşündüğü en yakın arkadaşına olan tuhaf hisleriydi. Şu anda düğün hazırlığı konuşma gibi bir niyeti hiç yoktu.

Wes'in dikkatini çeken ilk şey evlerinin önüne park etmiş olan Sophie'nin Audi'siydi. Almaya birlikte gittikleri Audi'ydi bu. Hemen yanlarındaki araba galerisinde, Wes daha çok spor arabalara bakıyordu ama Sophie'nin gönlünde bu modeller vardı. Hatta Wes onlarla ilgilenmiyor diye alınmıştı.

Wes, genellikle Sophie'nin arabasını görünce kendisini kötü hissediyor, onun etrafında olması gerektiğini düşünüyordu. Ailesinin, dağılacağına dair bitmek bilmeyen konuşmalarına maruz kalıyordu. Üstelik Wes de bir gün arkadaş olabilecekleri tavırlarına girmiyordu.

Ama şimdi her şey farklıydı, çünkü yanında ona yardım eden Dani vardı.

Aylar sonra sevgilisine onsuz da mutlu olduğunu ve değiştiğini göstermek istiyordu. Düğün hazırlıklarının akrabaları tarafından yürütüldüğü arka kısma geçti. İnsanların içinde Dani'yi bulmaya çalıştı. Ailesinin ve düğün hazırlıklarının onu harap etmemesini umdu. Aralarında geçirecek iki günü daha vardı.

İlk önce Sophie'yi gördü. Açık sarı saçlarını toplamıştı. Yanakları güneşten pembeleşmişti. Bütün gün düğün hazırlıkları için koşturup duruyordu. Üzerinde geniş, beyaz bir bluz, altında ise cepleri taşlı kot pantolon vardı. Başını kaldırıp Wes'i görünce zoraki gülümseyip hafifçe el salladı. Wes başıyla onayladı. Gerçekten mi? Ne tuhaf bir histi.

Sürgü kapının sesiyle Wes kendisine geldi. Dani dışarı çıktı, koyu renk saçlarını tepesinde dağınık bir topuz şeklinde toplamıştı. Dani'yi tanıdığı için beyzbol şapkasını yanında getirmediğine pişman olduğunu biliyordu. “Sen sandalye taşıma macerası yaşarken ben de masa süslerinin nasıl yapıldığını öğrendim. Gayet... eğlenceliydi.”

“Düğünümüze Bulldog süsleri istediğini söyledin mi?”

Dani burnunu kıvırdı. “Düğünümüz. Hâlâ tuhaf geliyor.”

“Sorumu geçiştirme.”

Dani dudaklarını ısırıldı.

“Sanırım bana beş dolar borçlusun.”

“İki kere söyleme kıyısına geldim,” dedi Dani. “ama annen o kadar tatlı ki yapamadım. Hem masa süsleri hakkındaki uzun vaazlardan sonra ona kıyamadım.”

“Ödlek seni.”

Dani, Wes'i itti. “Hâlâ şansım var. Şunu on dolara çıkaralım. Gün daha bitmedi.”

Wes yüzünü çevirmeden, köşeden Sophie'nin onları izlediğini fark etti. Hemen Dani'nin elini tuttu, onu kendisine çekip yüzündeki saçları temizledi. “Bir izleyicimiz var. Biraz şov yapabileceğimizi düşündüm.”

Wes bir gülüş beklemişti, ama Dani'nin gözlerine bakınca bir hüznü gördü.

“Ne oldu? Sorun nedir?”

“Bir sorun yok. Her şey harika,” dedi hızla. Ardından Dani elini Wes'in saçına götürdü. Sonra omzuna dokunup kolunu okşadı.

“Hey, öpüşecek misiniz?”

Wes’in altı yaşındaki yeğeni ikisini izliyordu. Altdudağını sarkıtmış, burnunu iğrenerek kıvrırmıştı.

“Mason. Dayını rahat bırak.” Jill ikisine gülümsedi. Ardından elini beline koyup başını bir yana eğdi. “Biliyor musunuz, dudak dudağa olmayan nişanlı bir çift hiç görmedim. Audrey ve Matthew’a baksanıza. Ağızlarından çıkan her kelimededen sonra öpüşüyorlar. Yanlarında duramıyorum bile.”

Audrey çiftini gösterdi, gerçekten öpüşüyorlardı.

Dani’yle nişanlandığını resmi olarak duyurmak kolaydı. Ama öpüşme kısmını hiç düşünmemişti. İnsanların buna dikkat edip etmediğini merak etti. Acaba Sophie dikkat etmiş miydi?

Wes, Dani’ye baktı. Bir sonraki aşamaya geçme zamanı gelmişti.

Wes’e bakmadan duramadığı koca bir günün ardından şimdi Jill öpüşmekten bahsederken Dani, Wes’e bakamıyordu. Elini kemerinde gezdirdi. “Biz pek yapışık sevgililerden...”

Wes öne atılıp dudaklarını Dani’ni dudaklarına yapıştırdı. Sakalları Dani’nin tenine battı. Wes kendisini öne atınca Dani’nin beli de geriye kıvrıldı. Zor da olsa Dani doğruldu, Wes’in boynuna tutundu. Ani gelen öpücüğü toparlamaya çalışıyordu. Bir kahkaha yayıldı, Dani çenesini kaskatı tutarak büyük bir öpüşmeden kaçınıyordu. Dani gözlerini Wes’e dikti. Ne yaptığını soran bir ifadeyle bakıyordu. Wes göz kırptı. Belli ki oyununu oynuyordu.

Dani’nin mantığı bunun gerçek bir öpücük olduğunu bilse de, hatta Wes’in onu gerçekten öpmek istememesine,

sadece arkadaş olduklarını belli etmesine rağmen Dani'nin bir yanı hayal kırıklığı yaşıyordu. Eğer vakit geçirmeyi en çok sevdiği adamla birlikte olursa erkeklerle ilgili pek çok problemi çözülmüş olacaktı.

“Çok iğrenç,” dedi Mason, dudaklarını kıvrırmıştı. “Ağzını kızın ağzının içine soktun.”

Wes elini Dani'nin beline sarılıp onu kendine çekti. “Bir gün anlayacaksın küçük adam.”

Jill mükemmel bir şey izler gibi Dani ve Wes'e bakıyordu. “Gidip annemin daha fazla yardıma ihtiyacı var mı diye kontrol edeyim.”

“Wes'le ben düşünümüzde Bulldog masa süsleri kullanacağız,” diye atıldı Dani.

Jill ağzını açıp kapattı. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yanlarından ayrıldı.

“Bana beş dolar borçlusun,” dedi Dani. Elini kendi yüzünde gezdirdi, teninde hâlâ Wes'in sakalının tuhaf etkisi vardı. “Sakalın gerçekten kaşındırıyor.”

Wes ağzını Dani'nin boynuna yaklaştırıp orada gezindi.

Dani, Wes'i uzaklaştırmayı denedi ama başarılı olamadı. Wes, Dani'yi kendisine daha çok çekip omzunda sakalını gezdirdi. Dani gülerek elini Wes'in yüzüyle kendi teni arasına koymaya çalıştı. “Bu kadarı yeter. Kendimi bir kirpiyle öpüşmüş gibi hissediyorum.”

Dani'nin tüyleri diken diken oldu. Bu sefer Wes'in sakalları yüzünden değil, başını çevirdiğinde gördüğü Sophie'nin bakışları yüzünden. Bakışları sert ve deliciydi. Acılı gözlerle ikisini izliyordu.

Wes, Dani'nin elini tuttu, belli ki Sophie'nin kötü bakışlarını fark etmemişti. "Sandalyeleri yüklememe yardım etsene. Birlikte çamurlarını temizleriz. Böylece masa süsleri veya çiçeklerden konuşmak zorunda kalmazsın."

Sandalyelere doğru yürürlerken Dani, Audrey'nin de dudaklarını sıkarak onları izlediğini fark etti.

Günün sonunda düğünü mahvetmiş olacağız gibi görünüyor. Dani fazla umursamak istemedi ama Audrey nişanlandıklarını neden kabullenmek istemiyordu? Sophie'nin daha iyi bir tercih olduğunu mu düşünüyordu?

Bu düşünce Dani'nin canını sıktı. Hiçbir şeyi anlamlandırmak istemiyordu. Sadece eğlenmeye ve Wes'in yanında her şeyi daha karmaşık hale getirmeden rahatlamaya ihtiyacı vardı. Wes ile babası kamyonetten masa ve sandalyeleri indirdiler. Dani, sabunlu su ve bir süngerle üzerlerindeki çamuru temizlemekle görevlendirilmişti. Wes ne zaman yanından geçse sakalını Dani'nin çıplak tenine değdiriyordu. Birkaç kere yanağından da öpmüştü.

Bir kere daha yanına geldiğinde Dani elindeki sabunlu süngeri kaldırdı. "Uzak dur."

"Yoksa ne yaparsın?"

"Görmüyor musun, silahlıyım."

"Silahın sünger mi? Daha iyisini yapabilirdin."

Süngeri Wes'e doğru savurdu ama Wes kaçınca Dani'nin eli havada savruldu. Kovadan biraz sabunlu su alıp Wes'e fırlattı. Su, Wes'in suratının ortasına çarptı. Dani'nin hiç beklemediği büyüklükte bir kütle yere düştü.

Bir süre Wes saçlarından sular akarak Dani'ye baktı.

Ardından öne atılıp Dani'yi kavradı ve birlikte ıslak çimenlerin üzerine düştüler. Wes, ıslak saçlarını Dani'nin yüzüne sürmeye başladı.

“Dur! Dursana!” diye bağıyordu Dani ama o kadar çok gülüyordu ki sözcükler ağzından zar zor çıkıyordu.

“Wes!” diye bağırdı öfkeli bir ses. Audrey hemen tepelerinde dikiliyordu, kollarını bağlamıştı. Wes başını kaldırdı, Dani çarkların döndüğünü hissetti. Dilinden öfkeli sözler çıkmak üzere gibiydi.

“Söylemeyi planladığın şeyi söylemesen daha iyi olur. Çok sinirli görünüyor,” dedi Dani, Wes'in kulağına.

Wes ayağa kalkıp Dani'yi de kaldırdı. Wes'in bakışları, göğüslerine kayınca Dani tişörtünün yakasının kaydığını, aradan kırmızı sutyeninini gördüğünü fark etti. Wes utanarak bakışlarını hemen çevirdi.

En azından aramızda romantik bir çekim olmamasının sebebi beni iğrenç bulması değilmiş, diye düşündü Dani.

“Seninle konuşabilir miyim?” dedi Audrey Wes'e. Ardından bakışlarını Dani'ye çevirdi. “Yalnız.”

“Anlaşıldı.” Dani arkasını döndü. Gözlerini açıp Wes'e baktı. Sınıfta konuşurken yakalandıklarında da yüzlerinde aynı ifade olurdu. Ayrıca Wes'in gülmemek için kendisini zor tuttuğunu da görebiliyordu. Dani ikisini yalnız bırakmak için arkasını döndü.

O zaman Sophie'nin yüzüyle karşı karşıya geldi.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Aklından neler geçiyor?” Audrey’nin burun delikleri inip kalkıyordu. Wes bu haliyle dalga geçmek istiyordu ama Audrey’yi daha fazla sinirlendiremezdi, zaten yeterince öfkeliydi. Ayrıca gülmemek için kendini zor tutuyordu. Hele de Dani’nin, *boku yedin, dostum*, diyen bakışlarını düşündükçe.

“Hadi ama. Nişanlandın diye eğlence anlayışını mı kaybettin?”

“Senin kaybetmediğin belli. Yüzlerce metre öteden görebiliyorum.” Audrey burnunun tepesini kaşdı. “Aklından neler geçiyor, Wes? Önceki gece çıkıp bize nişanlandığını söylüyorsun. Sürekli Dani’yle ilgileniyorsun. İnsanları üzdiğünün farkında değil misin?”

Wes kollarını kıvrırıp arkasındaki masalardan birine yaslandı. “İnsanları mı? Kimi üzüyormuşum?”

Audrey başını havaya kaldırdı. “Sanki bilmiyorsun.”

“Bildiğim tek şey bana sürekli hayatıma devam etmemi söylediğiniz. Sen de, Jill ve annem de bunu istiyordunuz. Lanet olsun, Sophie bile öyle istiyordu. Benim aldığım mesaj buydu.”

“Eminim. Senin hayatıma devam etmeni istedik. Düğününden birkaç gün önce nişanlanmanı değil. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Mutlu olduğum anlamına geliyor.” Wes’in ağzından bu sözler çıktığı anda söylediklerinin doğru olduğunu hissetti. Sophie’yle bir süredir aynı ortamda olmasına rağmen yine de kendini iyi hissediyordu. Aslında, Sophie’nin yakınında olduğunu bile unutmuştu.

Audrey abartılı bir şekilde iç çekti. “Sophie’yle aranda daha büyük bir drama neden olacak.”

“Onu düğüne çağırın sen...”

“Bu seni ilgilendirmez!” Audrey’nin sesi çatallandı. Öfkeli olduğunda veya ağlamak üzere olduğunda sesi böyle çıkardı. Şimdi hangisi olduğunu Wes anlayamadı. Düğün gerginliği kız kardeşiyle arasında bir gerilime neden olmuştu ve bu durum Wes’in hiç hoşuna gitmiyordu. Sürekli diken üstünde yürüyor gibiydi, eski günleri özlüyordu. Tabii ki büyürken pek çok kez kavga etmişlerdi, ama her zaman birbirlerinin arkasını kollamayı da bilmişlerdi. Şimdi kardeşinin üzgün olduğunu görmek canını yakıyordu.

Audrey başını iki yana salladı. “Hiç anlamıyorsun. Dikkat-

lerin benim üzerimde toplanmasına hiç izin vermeyeceksin, değil mi? Şimdi nişanlandığına göre herkes senin ve Dani'nin etrafında dönüyor... Ah!" Kaşlarının arasında derin bir çatlak oldu.

Wes, sahte nişanlılığının ve nişanlısının kız kardeşinin büyük gününü etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Hepsinin yalan olduğunu söylese daha çok sinirleneceğini biliyordu. Belki de olması gerektiği gibi destek olamamıştı Audrey'ye. Daha iyisini yapmaya karar verdi. Çiçeklerden veya süslemelerden anlamasa da elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

"Bak sana ne diyeceğim. Madem senden rol çaldım, o zaman düğününde yapacağım saçma şakaları kendime saklayayım. Sosyetik birisi olacağım."

Audrey'nin dudağının kenarı kıvrıldı. Kavgadan vazgeçip gülümsedi. Wes'i iteleyip önündeki masaya vurdu. "Senden nefret ediyorum," dedi.

"Bana bayılıyorsun, ben senin en sevdiğin erkek kardeşimim."

Audrey iç çekti, öfkesinin son kırıntısı da kayboldu. "İsteyerek yapmadığımı biliyorum, çünkü böyle şeyler hiç aklına gelmez. Hayatına devam ettiğin için de senin adına *mutluyum*. Eğer Dani'den başkası olsaydı çok korkardım, ama siz zaten senelerdir berabersiniz." Bakışlarını Wes'in gözleriyle buluşturdu. "Ama biraz daha dikkatli davranamaz mısınız? Sanki Sophie'ye yeni aşkınla misilleme yapıyor gibisin. Bu yüzden kırılıyor."

"Senelerdir birlikte" olduklarını söylediğinde neredeyse

sadece arkadaş olduklarını söyleyip itiraz edecekti ama sustu. Sahte nişanları için durumu böyle bilmeleri daha iyiydi tabii. Zaten son zamanlarda Wes de değişik bir durum içinde olduklarını ama durumun tam olarak ne olduğunu bilemiyordu. Bu düşünceleri aklından atıp Sophie olayına odaklandı. “Beni neden umursadığını anlamıyorum.” Sonuçta ayrılıklarından kısa bir süre sonra yanında bir adamla piyasaya çıkıp Wes’i umursamadığını göstermişti.

Audrey başını kaldırdı. “Tabii ki umursayacak. İkiniz ayrılmış olabilirsiniz ama ben, Sophie’nin de seni unutmadığını düşünüyorum. İkinizin bir şekilde bir araya geleceğinizi düşünmüştüm ama şimdi... Artık Dani’yle birlikte olabilirsiniz ama Sophie senin önünde başka bir adamla öpüşürse ne hissedersin bir düşün.”

Wes bu görüntüyü gözlerinde canlandırmaya çalıştı, ama yapamadı. Görmek istediği bir görüntü değildi ama başa çıkabilirdi. Düşünceleri birden Dani’ye kaydı. Sakalını çıplak teninde gezdirmesini düşündü. Sonra birden aklına kırmızı sutyeni geldi. Bakmamaya çalışmıştı ama oldukça zordu. Sırf arkadaşı olduğu için gözünün önündeki memeleri görmezden gelemezdi.

Başını kaldırdığında Audrey tek kaşını kaldırdı. Belli ki bir cevap bekliyordu. “Anladım. Dani’yle daha az öpüşeceğim.”

“Ayrıca su savaşı yaparak düğün hazırlıklarımı mahvetmeyeceksiniz.” Wes’e dik dik baktı.

“Anlaştık. Ama sen de biraz eğlenmeyi unutma, tamam mı? Bir kutlama hazırlıyorsun, sinir krizi geçirmek zorunda

değilsin.” Wes, Audrey’yi dürttü. “Biraz eğlence fazla stresi alır. Biraz nefes alıp Matthew’la eğlenmeye çalış, yoksa sıkıcı bir evli çift olup çıkacaksınız.”

“Matthew’un sıkıcı biri olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Audrey.

Wes gülümsedi, Audrey’nin böyle düşünmesini istemiyordu. “Matthew sana deli oluyor. Bence bu iğrenç bir şey.”

Audrey gülümsedi.

“İstedğin zaman, istediğin her şey için benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Eğer biraz uzaklaşmak istersen helikopterim emrine amade biliyorsun.”

“Teşekkürler, Wes.” Hızlı bir şekilde Wes’e sarılıp işlerine geri döndü.

Konuşma, Wes’in beklediğinin aksine iyi geçmişti. Dani’yi öptüğü için azar işitmek, Wes’i güldürüyordu çünkü Dani’yi tam olarak öpmüyordu bile. Kötü sonuçlarından korktuğu için sadece dudaklarını Dani’nin dudaklarına bastırıyordu. Niyeti insanlara öpüşüklerini göstermekti o kadar. Senelerdir Dani’yi *gerçekten* öpmenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti. O sarhoş gecenin ardından... Tek bildiği Dani’yle o olaydan sonra tuhaf bir duruma geldikleriydi.

“Kendini topla,” dedi Wes kendi kendine. Başını iki yana salladı. Dani’yi öpmek yok. Gerçek anlamda öpmek yok.

Her ne olursa olsun.

“Biliyordum.” Sophie, Dani’yi bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarını sıkıyordu. Wes’in kız arkadaşı, eski kız

arkadaşı, Dani'ye hep bu şekilde bakıyordu. Ama Dani bu sefer, daha önce orada olmayan bir şey hissetti. Sophie'nin gözlerinde iğrenmenin ötesinde acı vardı.

“Pek çok kere inkâr etti ama ben sana âşık olduğumu biliyordum.” Sophie burnunu çektii, ah lanet olsun. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

Dani, konuşmasının iyi mi kötü mü olacağını bilemedi. Ama karşısındaki kızın en azından aldatılmadığını bilmesi gerekiyordu. “Seninle çıkarken bana âşık değildi, Sophie. Başka eyaletlerde yaşıyorduk, birbirimizi hiç görmüyorduk.” *Ayrıca sen onun bütün vaktini alıyordun.*

Sophie kafasını o kadar hızlı salladı ki saçları gözünün önüne geldi. “İnkâr etmenize gerek yok. Benimle ailemin evlilik yıldönümü partisine gelmek yerine Arkansas'a senin ameliyatına geldi. Seni her zaman bana tercih edeceğini biliyordum.”

Dani, Wes'in yardıma gelmek için planlarını iptal ettiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, ihtiyacı olduğu zaman Wes'in hemen yanında olduğuydu. Dani'nin yeniden ayağa kalkmasına yardım etmişti. Dani bir süre değnek kullanmak zorunda kalmıştı.

“Bana âşık olduğun için yanıma gelmedi,” dedi Dani. “Ben ona iyi olacağımı söylemişim ama Wes, annemin yanıma gelemeyeceğini biliyordu. Bana yardım edecek başka kimsem de yoktu. Eğer Wes gelmeseydi, bütün samimiyetimle söylüyorum ki o berbat günleri atlatamazdım. Yerimden bile kıpırdıyamıyordum.”

“Sana *ne zaman* âşık olduğunun bir önemi yok sonuçta, değil mi? Sen onun için hep öncelikliydin.” Sophie’nin gözleri Dani’nin elindeki pırlanta yüzüğe kaydı. “Aslında bunun olmasına sevindim. Artık onu terk ettiğim için kendimi aptal gibi hissetmiyorum. Haklı olduğumu biliyordum. ‘Acaba’ demek yerine doğru kararı verdiğimi *biliyorum* artık.”

Onu hâlâ seviyorsun, diye düşündü Dani. Ama sesli söylemeye cesaret edemedi. Sophie için bir anlamı var mı bilmiyordu. Ya da Wes için.

Sophie yeniden burnunu çekti. Ardından arkasını dönüp eve girdi. İçeride kendi kendine ağlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Dani, yeni öğrendiği şeyleri düşünmeye başladı. Gerçekten de Wes’e gelmemesini, ona ihtiyacı olmadığını söylemişti. Her ne kadar Wes gelmese mahvolacağını bilse de... Wes’in, hastaneye onu almaya geldiğini görünce neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı. Bencil tarafı, Sophie’nin çılgına döneceğini bilmesine rağmen Wes’in gelmesine çok seviniyordu. Wes’in hayatında hep ilk sırada gelmek istiyordu.

Ama artık Sophie ve Wes’in birbirine karşı hisleri olduğunu biliyordu. Orada bulunmasının, ikisinin birleşmesini iyice çıkmaza soktuğunu bilerek biraz ağırdan almaya karar verdi.

Dani omzunda bir el hissedince arkasını döndü. “Audrey, Sophie’nin önünde aşkımızı çok fazla yaşadığımızı düşünüyor.” Wes gülümsedi. “Galiba düşündüğümden daha iyi oyuncularız.”

“Galiba herkesi inandırdık.” Bu noktada eski kız arka-

daşının hâlâ ona âşık olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Ama içindeki cılız bir ses ona şöyle diyordu: *Wes benim olmalıydı.*

Dani'nin telefonu çaldı, cebinden çıkardı. Evet, telefonu bahane ederek söyleyeceklerini erteliyordu ama ofisten aradıklarını görünce telefonu kapatmadığına sevindi. Wes'ten birkaç adım gerileyip telefonu açtı.

“Bay Halifax pazarlama planımızın kendi şirketi için pek uygun olmadığını düşünüyor. İşte bu yüzden burada olman gerektiğini söylemiştim!” Bill, havalı pantolonlar giyen, pazarlama diploması olan ve Dani'den aşağı pozisyonda olmasına rağmen iki yıl önce onun üstüne terfi eden burnu havada bir pislikti. Alt pozisyonda kaldığı için Dani bütün işlerini yapmak zorundaydı.

Sakin olmaya çalışarak konuştu. “Ben her şeyi halletmişim zaten. Tek yapman gereken sunum yapmaktı. Gayet basit olmalı.”

“O kadar kolay olsaydı gereken imzayı alırdım, değil mi?”

Dani'nin kan basıncıyla birlikte öfkesi de arttı. Alnını ovarak bir çözüm bulmaya çalıştı. “Ben onu ararım. Ben hal-
lederim. Sunumu bulmak için bilgisayarımın başına gitmem gerek şimdi. Konuşmayı yaptıktan sonra seni ararım.”

“Eğer bu anlaşmayı yapamazsak Wayne ikimizin de iş-
lerini alacak, biliyorsun.”

Dani dudağını ısırды, *evet, pislik, biliyorum.* Telefonu kapattı. Wes'e döndü. “Acil bir işim çıktı. Dairene dönmem gerekiyor.”

Wes, elini cebine atıp anahtarları çıkardı. “Arabamı al.

Birisi beni eve bırakır.”

Dani gözünün ucuyla Sophie'nin onları izlediğini fark etti. Her ne kadar ikisinin birleşmesine engel olmak istemese de bu kızın biraz daha acı çekmesini istiyordu. Neticede çok önemli bir şey kaçırmıştı. Dani bir adım öne ilerleyip Wes'i yanaklarından öptü. “Teşekkürler.”

Dani telefonuna bakıyordu, son numarayı tuşlamak üzere bekliyordu. Bay Halifax'la çalışmak çok zordu, ama terfi almak istiyorsa bu işi bağlaması gerekiyordu. Yoksa hiçbir türlü terfi alamazdı.

Ya her şeyi mahvedersem... Kendisini hep küçümserdi çünkü pazarlama değil tarih diploması vardı ki bunun aslında bir önemi yoktu. Dünya çapında pazarlama konusunda gayet iyi bir iş çıkarıyordu. Bu işe asistanlıktan başlayıp alt düzey yöneticiliğe kadar yükselmişti. Biraz kendini beğenmiş gibi olacak ama ofiste çalışanların çoğundan daha zekiydi ve sosyal becerileri çok daha iyiydi.

Yapabilirim. Yapabilirim.

Numarayı tuşladı, yüreği ağzındaydı.

Müşterisiyle telefonda ölümcül bir saat geçirmiş ama en sonunda Bay Halifax'ın şirketi için neden doğru pazarlama şirketinin kendisi olduğunu anlatabilmişti. Görüşmenin sonunda ofise faxla gönderecekleri anlaşmayı imzalamayı kabul etmişti.

“Artık sadece seninle çalışıyorum,” dedi Bay Halifax. “Bugün konuştuğum salakla bir daha muhatap olmak istemiyorum.”

Dani gülümsedi. Bill'e salak denmesi bütün bu uzun konuşmaya ve detayları yirmi kere tekrarlamasına değerdi. *Pazarlama mezunu olması ya da evli olması bu işte benden daha iyi olduğu anlamına gelmez.* Her ne kadar kışına tekme basmak istese de işte profesyonel davranması gerektiğini biliyordu. "Ben bütün sorumluluğu üzerime alıyorum. Ayrıca bu sabah her şeyi açıklamak için orada olmadığım için özür dilerim. Nişanlığımın kız kardeşi evleniyor da, düğün için Kuzey Carolina'ya geldim."

Artık bu yalanı söylemek daha kolay geliyordu ama yine de içinde suçluluğun ağırlığını hissediyordu.

"Aile önemlidir. Eğlenmene bak. Ayrıca nişanlığınla çok zeki bir kadınla evlenmek üzere olduğunu da söyle."

Telefonu kapattıktan sonra Bill'i arayıp sesindeki kendini beğenmişliği gizlemeye çalışarak olanları anlattı. Elbette faydasını Bill görecekti, hele de Dani şimdi ofis dışındayken. Hayatı boyunca annesinden dinlenmesini ve işi çok umursamamasını istemişti ama şimdi kendisi aynı duruma gelmişti ve izin bile kullanamıyordu. Annesinin senelerdir yaşadığı baskıyı şimdi anlıyordu. Son birkaç gündür iyice düşününce aslında dünyaya ticaret yapmak istemediğini anlıyordu.

Aylardır onu strese sokan şeyleri düşünmek ve her şeyi kontrol altına almak zorunda olmadığı günler geçiriyordu şimdi.

Arayıp bir kontrol edeyim. Şu anda istediği en son şey telefonla konuşmaktı ama annesinin numarasını tuşladı. İkinci çalışta annesi telefonu açtı. Dani, nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

“Bir süredir konuşamıyoruz, merhaba demek istedim. Abuela nasıl?”

“Her zamanki gibi enerjik. Ruhü gayet canlı ama bedeni... Hâlâ her şeyi yapabileceğini düşünüyor ama göğsünün sıkıştığını görüyorum. Her gün oksijen tüpü konusunda kavga ediyoruz. Sonunda oturtup biraz oksijen vermeyi başardım. Doktor yeni bir tedavi uygulamak istiyor.”

Yeni tedavi muhtemelen daha çok para demekti. Bunlardan konuşmak annesinin strese sokuyordu bu nedenle Dani konuyu değiştirdi. “*Sen nasılsın?*”

Annesi kendi hakkında asla şikâyet etmezdi. İyi olduğunu, küçük işler yaptığını anlattı. Sonra ona nasıl olduğunu sordu. Dani muhtemelen Wes’i ziyaret ettiğinden bahsetmeliydi, ama annesi genel olarak nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Bu nedenle detaylı anlatımlara girmek zorunda değildi. Zaten Dani’nin annesi Wes’i damadı olarak görmesinin bir sakıncası olmadığını ima eden sorular sorardı Dani’ye. Bir iki dakikalık kısa bir konuşmanın ardından birbirlerine veda edip “seni seviyorum” dedikten sonra kapattılar.

Esneyen Dani, Wes’in kahve sehпасına bıraktığı bir paket cipsi alıp elini daldırdı. Televizyonu açıp koltuğa gömüldü. Bir süre sonra biraz dinlenmek için gözlerini kapadı. Böylece Wes eve geldiğinde eğlenmek için daha enerjik olacaktı.

Her şeyi mantık çerçevesinde düşünecek vaktinin olması güzeldi. İkisi açısından da güzel giden, karmaşık olmayan, mutlu bir arkadaşlıkları vardı. Aralarında daha fazlası olsaydı Dani en azından bugünkü öpücükle anlayabilirdi. As-

lında verdiği ani tepki şimdi komik geliyordu. Mantıklı düşününce biraz rahatlama ve en yakın arkadaşıyla takılmaktan mutlu olması gerekiyordu.

İyi bir dostun, dostuna sevdiği kızın ona karşılık verdiğini söylemesi gerektiğini düşünmek istemedi.

Wes evin kapısını açtı, yeniden Dani'yle takılmaya can atıyordu. Belki bir film izlerlerdi ya da video oyunları oynarlardı. Dani koltuktaydı, kıvrılmıştı. Bilgisayarının kapağı kahve sehпасının üzerinde açıktı ama ekran kararmıştı. Bir şeyler yazmasının üzerinden biraz süre geçmiş olmalıydı.

“Dani?”

Dani başını kaldırmadı. Wes anahtarlarını bir kenara bıraktı. Kestirdiği saçları hakkında yorum almaya can atıyordu. Audrey'nin istediği kadar kısa kestirmemişti ama biraz toparlanmıştı. Sakallarını kesmediği için biraz tuhaf görünüyordu, saçları ve sakalları artık uyum sağlamıyor gibiydi.

Bu şekilde uyuyakaldığına inanamıyorum. Bütün gece böyle uyursa boynu ve sırtı fena tutulacak.

Dani'yi yatağına götürmeye karar verdi. Onu kaldırmak biraz tuhaf geliyordu ama onu uyandırmanın başka bir yolu yoktu. Dani, kendisini uyandırmak isteyenleri iter, hatta tek-melerdi. Ertesi sabah da hiçbir şey hatırlamadığını iddia ederdi. Wes, daima bunun sebepsiz yere dayak atmak için en iyi bahane olduğunu düşünürdü.

Wes, Dani'nin yanındaki patates cipsi paketini alıp seh-paya koydu. Dani'nin dudaklarından çıkan hafif bir inle-

meyle Wes nefesini tuttu. Ellerini Dani'nin boynuna ve dizlerinin altına koydu. Kucağında tahmin ettiğinden daha küçük duruyordu. Teni yumuşacıktı. Kadınsı kokular saçan ürünler kullanması hakkında da şaka yapmıyormuş. Şampuanı mı yoksa parfümü mü böyle güzel kokuyordu Wes bilemedi, ama başını saçlarının arasına gömmek ve tenindeki o güzel kokuyu içine çekmek istiyordu. Dani'yi yatağa koyar koymaz Dani bir yanına kıvrıldı. Elini yüzünün altına koydu.

Wes yatağın kenarına oturdu. Dani nasıl da huzurlu görünüyordu. Normalde böyle olmadığı için değil, sürekli kontrolü elinde tutan biri olarak görüldüğü içindi. Mesela Wes'in kız kardeşleri sürekli ağlardı ama Dani'nin ağladığını bir kere görmüştü. Steve'in onu terk ettiğini söylerken ses tonundan Wes onun ağladığını anlamıştı. Ama Dani ne hıçkırdı ne de duygu seline kapıldı.

İnsanlara yardım etme konusu açıldığı zaman ilk gönüllü olan hep Dani olurdu. Birinin canı yansa Dani iyi hissettirmek için elinden geleni yapardı. Evine gideceği için Wes şimdiden üzülüyordu. Yarın bütün günü beraber geçirecek olsalar da gidecek olması Wes'in yüreğini acıtıyordu. Aslında tam bir günleri de yoktu. Dügün günün çoğunu kaplayacaktı.

Gözleri Dani'nin üzerinde gezdi. Güzel olduğunu her zaman biliyordu ama şimdi her zamankinden daha çok hissediyordu. Üniversitede onu öpmek istediği gecedен çok daha fazla... O zaman bu yüzden Dani'yi öpmüştü ama arkadaşlıklarını neredeyse mahvediyordu.

Şimdi de sırf bu yüzden elini Dani'nin kıvrımları üze-

rinde gezdirmemeliydi. Wes'in nefesi derinleşti.

Sadece uzun süredir biriyle birlikte olmadın diye böyle hissediyorsun. Dani burada, çok eğlenceli ve mükemmel biri.

Ve çok seksi.

Wes hızla ayağa kalktı, daha fazla saçmalamadan ondan uzaklaşmalıydı. Odadan çıkarken omzunun üzerinden bir kez daha Dani'ye baktı.

Onun yatağındaydı.

Wes yutkundu. Boğazında hızla atan nabzını hissedebiliyordu.

Aklından bile geçirme. Dani bir seçenek değil.

Anlaması için bir an daha düşündü. Evet, Dani seksiydi. İçinden bir ses o gece Dani'yi gerçekten öpebilseydi her şeyin daha farklı olabileceğini fısıldıyordu. Ama Dani onun en yakın arkadaşıydı. Wes'in daha fazlasını istemesine kızmasa bile ikisi farklı yerlerde yaşıyorlardı. Farklı hayatlar yaşıyorlardı.

Wes'in Dani'ye sarılıp teninin her noktasını öpemeyeceği hayatlar...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dani yeri değiştirilmiş olarak uyandı. Pencereden gelen parlak güneş ışıkları yüzünden gözlerini kırptırdı. Ardından yanındaki çalar saate baktı. Gece ne ara geçmişti? Neden hiçbir şey hatırlamıyordu?

Dünün bulanık anıları gözünde canlandı. Wes'yle başları belaya girene kadar düğün işlerine yardım etmişlerdi. Sonra Bay Halifax'ı arama işi çıkmıştı. Wes'in koltuğuna uzandı... Hepsi bu. Uyuyakalmış olmalıydı ki bu berbat bir durumdu. Wes'le az bir zamanı kalmıştı ama o bunu uyuyarak değerlendirmişti.

Peki, buraya nasıl geldi?

Dani buraya taşındığını pek hatırlayamadı. *Beni Wes taşımış olmalı.* Neden onu koltukta bırakmadığını merak etti.

Dani üzerindeki örtüyü atarak ayağa kalktı. Holde ilerlerken saçlarını topladı. “Wes?”

Düğünle ilgili bazı son dakika hazırlıkları için çıkıyorum, seni uyandırmak istemedim. Arabamı sana bıraktım, rahatça takılabilirsin. Şehre inip sabahın tadını çıkar. Sonra eve gelebilirsin.

Wes

Dani, neden onun yardımını istemediklerini merak etti. Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Normalde bunu anlayabilirdi çünkü kendisi de hemen sıkılırdı ama konu Wes’le vakit geçirmek olunca öyle düşünemiyordu.

Düğüne hazırlık yaparken ya Sophie’nin hâlâ onu sevdiğini öğrendiyse? Dani de Wes’e söylemeyi planlamıştı ama bu düşünce boğazında bir yumru oluşturunuyordu. Kendisine Wes’i o şekilde istemediğini hatırlatması gerekiyordu.

Değil mi?

Ama dün uyuyakaldığı için hesaba katmadığı şeyler şimdi aklına geldi. Mesela sakalları insana batıyordu, ama Wes’in Dani’nin tenine batırmasında hiç can yakıcı bir niyet yoktu. Bir de su savaşından sonraki bakışı vardı...

Erkek olduğu için öyle baktı. Bütün göğüs dekoltem ortadaydı. Ama yine de Dani’nin kalbi, o bakışlarla hızlanmıştı. Şimdi de öyle atıyordu. Kalbini yavaşlatabilecekmiş gibi elini göğsüne koydu.

Lanet olsun. Bu tuhaf duygulardan dün kurtulmalıydım.

Aklı neden ikisinin arkadaşlıkta daha iyi olduğunu, ötesinin olmayacağını söyleyip duruyordu ki?

Dani iç çekti. Uzun bir gün olacaktı. Özellikle düğünde bir sürü çılgınlık ve duygu seli yaşanacaktı. Belki de sabahını Charlotte’ta en sevdiği yere giderek geçirebilirdi. Kim bilir oraya bir daha ne zaman gidecekti.

Bir diğer iç sıkıcı düşünce...

Aylardır kendisine Arkansas’ın artık evi olduğunu söylüyordu. Çalıştığı yerdı orası. Evi ve bütün eşyaları oradaydı. Ama ne tuhaf ki Wes’in evi her yerden daha çok ev hissi veriyordu Dani’ye. Her ne kadar Dani’nin ilk gün gördüğü temizlikten eser kalmamış olsa da, etraftaki mobilyaların üzerinde kıyafetler, masanın üzerinde boş kola şişeleri yayılsa da Dani burada kendisini huzurlu hissediyordu.

Yüreği burkuldu. *İçimde eski hayatıma dönmenin çok zor olacağına dair bir his var.*

Wes annesinin karşısına oturmuş hazırladığı kahvaltayı yiyip kahvesini içiyordu.

“Çok yakışıklı görünüyorsun,” dedi annesi, bir tabak daha sosis uzattı. “Dani yeni haline ne dedi? Beğendi mi?”

Wes elini pürüzsüz çenesinde gezdirdi. Birkaç aydır tıraş olmadığı için şimdi kendini çıplak hissediyordu. “Daha görmedi.”

Annesinin kafası karışmıştı.

“Dün gece eve gittiğimde uyuyakalmıştı,” dedi Wes.

“Acil işi çıkmıştı. Üstüne bir de seyahat ve diğer şeyler eklenince...”

“Hoş bir kız. Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum.”

Wes de ondan neden çok hoşlandığını anlayabiliyordu. Artık durması gerekiyordu. Dün gece Dani’yle mükemmel bir çift olacakları düşünmüş, o zamandan beri de kafasından bu düşünceleri atamamıştı. Güzel bir çift olurlardı çünkü romantikliğin ve bir ilişkinin gerektirdiği saçmalıkları yaşamamışlardı. Sürekli *ya bir ilişki yaşarsak* diye sormaktan kendini alamıyordu.

Üniversitede Dani’yi öpmek tam bir facia olmuştu. Sonrasında da kötü şeyler yaşamışlardı. Aslında Wes, o geceyi parça parça hatırlıyordu. Sarhoştı, Dani’nin hoş olduğunu düşünüyordu ve sadece bir kere denemek istemişti. Sonra Dani evden gitmişti. Wes haftalar boyunca kendisini aptal gibi hissetmişti.

“Wes?”

Başını yemeğinden kaldırdı. “Dani mükemmel biri.”

“Ne zaman buraya taşınıyor?” Annesi kaşlarını çattı. “Sen oraya gitmiyorsun, değil mi? Daha yeni bir işe yerleştin. Hem bize o kadar uzakta yaşamak istemezsin.”

“Emin değilim.” Wes fincana kahve koymak için ayaklandı. “Daha net bir karar almadık.”

“Daha karar almadınız mı? Wes, bunlar hemen konuşulması gereken konular. Dani müzede evleneceğinizi söyledi. O yüzden Kuzey Carolina’da olur diye düşündüm. Ne iş yapıyordu o? Pazarlama mıydı?”

Annesi sınırı aşmaması gereken bütün sebepleri Wes'e sıraladı. Eğer gitmesine izin verirse bir daha geri gelmeyeceğini düşünüyordu. Wes'in içini bir huzursuzluk kapladı. Yüz yüze olamasalar da onun iyiliği için Wes'le uzak kalmaları gerekiyordu. Aynı kalma fikriyle içi cız etti.

Annesine sarıldı. "Şimdilik sadece bu düğünü düşünelim, olmaz mı?"

Dani kalabalık caddelere indi. Trafik levhalarına gözlerini kısarak dikkatle baktı. Uzun zamandır burada araba kullanmamıştı, geldiği zamanlar onu hep Wes bırakırdı.

Düşünebileceği bir yere gitmek istiyordu ama şimdi bile düşüncelerini kafasında erteleyemiyordu. Arabanın içinde Wes'in kokusunu almıştı. Aklına mavi gözleri ve beline havlu sarılmış hali geliyordu. Bütün kasları ortaya çıkmıştı. Bunları düşünmemeliydi.

Gireceği caddeye beklediğinden çabuk gelince hızla döndü, frenleri tiz bir ses çıkardı. Eğer kendi arabası olmasaydı Wes bu hareketle gurur duyardı.

Wes'le evlenmeleri gereken yere yanaşıp arabayı park kısmına çekti. Teorik olarak evlenecekleri yer, tabii. Çünkü düğün hazırlıkları çılgınlığından sonra sevgiliyle gizlice evlenmenin en doğru karar olduğunu düşünmüştü. Kuş isimli renk seçimleri veya masa süslemeleri yapmak zorunda kalmazdı böylece.

Nişanlısı muhtemelen eski nişanlısıyla yeniden bir araya

gelecekti ki bu da büyük bir kutlama ya da Vegas şapeli gibi bir yer gerektirirdi. Dani bunu nasıl atlatacaktı? Ya Wes ile Sophie barışırsa? Dani de düğünlerine gitmek zorunda mı kalacaktı? Uzaktan bakıp ikisinin mutluluğunu mu izleyecekti? Aklıma gelen bu ihtimallerle canı sıkıldı. Omuzları ve boynu gerildi.

Arabadan inip müzenin girişine ilerlerken içinden Wes mutlu olursa Sophie'yle evlenmesine razı olacağını geçiriyordu.

Evet, razı olacaktı ama kalbi de kırılacaktı. Her ne kadar Wes' in başkasına ait olduğunu düşünse de bir yanı onu istiyordu.

Dani gözlerini kırıştırdı. Bu kadar varsayımsal bir konu yüzünden ağlayamazdı, çok aptalca olurdu bu.

Müze kokusunu içine çekti. Biraz temizlik biraz da Dani doğmadan çok öncesine ait parçaların kokusu vardı. Kasları gevşedi, biraz rahatladı. Wes'le yaşadığı ya da yaşamadığı hiçbir şey için strese girmeye gerek yoktu. Kendisine biraz zaman ayırmalıydı. Kim olduğuna, kim olmak istediğine, ne istediğine dair kafasını dinlemeliydi.

Biletini alıp sergiden sergiye gezdi. Elyazılarından plaklara, sergilerde vakit geçirdi. Bazılarını seneler önce görmüştü. Steve müzelerden hoşlanmazdı. Dani ne zaman tarihle ilgili heyecanla bir şeyler anlatsa boş gözlerle onu izlerdi. Dani'nin ilgisini daha çok erken Amerikan dönemi ve iç savaş sonrası Amerika dönemi çekiyordu. Ülke kısa süre içinde ciddi bir değişikliğe gitmişti.

Hepsinin kalbinden özgürlük geçiyordu. Tüyleri ürperdi. Güzel fikirler bu düşünceye dayanırdı. Memleketinde seneler önce işte tam olarak bunun mücadelesi verilmişti.

Dani, *kendi başıma mutluyum, dinleniyorum*, diye düşünse de yanında Wes'in olmasını özlemişti. Wes, Dani'yi asla koşturmazdı. İkisi de saatlerce tarih hakkında konuşurlardı. Hem gerçek olaylardan hem efsanelerden bahsederdilerdi. Küçük farklılıklar üzerine tartışırlardı.

Dani tekrar canlandırılan anacaddenin arasında yürüdü. Afro-Amerikan berber dükkânı vardı. Good Samaritan Hastanesi Şapeli'nin önünde durdu. Burası güneydeki ilk Afro-Amerikan hastanesiydi. Hastane seneler önce yıkılmış, yerine büyük bir futbol sahası yapılmıştı ama içinden bazı tahta parçaları, banklar, mozaik parçaları ve birkaç başka eşya kurtarılmıştı. Ve bu eşyalar müzede sergileniyordu.

Dani bu eşyaların önünde durup üç defa *yüce* yazan tahmayı inceledi. Yazılar haçlarla birbirinden ayrılmıştı. Yaşlı bir çift el ele tutuşarak geldi. Altın bileklikleri koyu renk tenlerinde parlıyordu. Dani salonun öbür tarafına yürürken çiftin birbirine gülümsemesi dikkatini çekti. Adam aksayarak yürümesine rağmen karısına sarılıyor ve dünyadaki en önemli şey karısıymış gibi yüzüne bakıyordu.

Aralarındaki merhamet Dani'ye kendisini özel anlarına burnunu sokuyormuş gibi suçlu hissettirdi ama gözlerini yine de onlardan alamadı. Kadınlara göz göze gelince Dani gülümsedi. Sonra neden olduğunu anlayamadan çifte doğru yürüdüğünü fark etti.

“Merhaba,” dedi. “İkiniz o kadar mutlu görünüyordunuz ki ben... Bilmiyorum. Sadece böyle olmaya devam edin demek istedim.” Sözcükler kulağa çok saçma geliyordu. Keşke zamanı geri alabilseydi de bu güzel çifti rahatsız etmeseydi.

Ama kadın Dani'nin gözlerinin içine baktı. “Biz burada tanışmıştık. Bu bina yoktu bile. Burada âşık olduk...”

Dani yarım saat sonra hiç istemeyerek müzenin çıkışına ilerledi. Düğün için hazırlanması gerekiyordu. Danışmadaki insanlara baktı, düğün yapabilmek için gerekli şartları sormak ve ne zamana rezervasyon yaptıklarını öğrenmek istedi. Bay ve Bayan Clark'ın aşk hikâyesini dinledikten sonra kesinlikle burada evlenmeye karar vermişti. Onlar burada tanışmışlardı ve dünya hızla değişmişti. İnsanlar ırkçılık konusunda fikirlerini değiştirmişti.

İki sene sonrası için gün almam tuhaf mı olur? Belki o zamana kadar evlenecek birini bulabilirim.

Dani bir şeyden artık emindi, hayatta sürüklenmeyecekti. Gerçekleşmesini istedikleri için elinden geleni yapacaktı.

Kontrolü ele alıyorum. İlk olarak: terfi. Ardından geri kalan hayatına odaklanabilirdi. Biraz dışarı çıkacak, insanlarla tanışacaktı, bir erkekle tanışmayı umuyordu tabii. En azından deneyebilirdi.

Hayatına devam etmekten daha fazla çekinmeyecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bütün hazırlıklar bitmişti. Audrey kıvrılmış saçlarıyla gelip her şeyi kontrol etmiş ve beğenmişti. Hatta Wes'in yeni tıraşladığı saçını ve sakalını bile... Şimdi Wes sadece zaman öldürüp Dani'nin gelmesini bekliyordu.

Wes'in eniştesi yanına geldi. "Nedimeler beni dışarı attı. Yanlışlıkla gelini görüp düğüne uğursuzluk getirmemi istemediler," dedi Matthew. "Dostum, kız kardeşini çok seviyorum ama şu düğün işlerinin bitmesine seviniyorum. Dani süslemeler konusunda çılgına dönünce sakın şaşırma. Bu gayet normal bir şey. Sonra her şey eski haline dönecek. En azından bana öyle söylediler. Parmaklarımı düğümleyeyim de gerçek olsun," diye devam etti. Parmaklarını havada düğümledi.

“Dani öyle olmayacak,” dedi Wes.

Matthew tek kaşını kaldırdı, inanmadığı belliydi.

Wes tartışmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Bazı misafirler gelmeye başlamıştı bile. Wes ellerini dizlerine koyup oturdu. Dani henüz gelmediği için endişeleniyordu.

Ya bu sahte nişanı daha fazla sürdüremeyeceğini hissettiyse? Audrey zaten Wes evleneceğini söylediğinde epey drama yapmıştı ve şimdi Dani’nin gelmeme ihtimalini düşünmek bile istemiyordu ya da ailesinin gerçekleri öğrendiğini.

Wes ayağa kalktı. Artık telaşlanmaya başlamıştı. Dani’nin başına bir şey gelebileceğini düşündü.

Ya şimdi hastane yolundaysa?

Nabızı normal seviyede atsa, kravatı boynunu bu kadar sıkmasa ve ayağındaki şu lanet ayakkabılar olmasa her şey daha kolay olacaktı. Daha mantıklı düşünebilecekti.

Cebinden telefonu çıkardı. Hiç mesaj yoktu. Yirmi dakikaya kadar tören başlayacaktı. Wes içeri girip annesine son dakikada bir şeye ihtiyacı var mı diye sormalıydı, ama yerinden kıpırdayamadan misafirlerin girmesini izliyordu. Dani’nin gelmesini bekliyordu aslında.

“Sen iyi misin?”

Wes arkasını döndü. Yeşim taşı rengindeki nedime kıyafetleri içindeki Jill’i gördü, elbisenin yeşil değil yeşim taşı tonunda olduğunu defalarca söylemişlerdi. Saçlarında büyük bir çiçek vardı.

“Evet, iyiyim. Audrey nasıl?”

“Sulu gözlü.”

Wes girişe baktı. Beklediği an gelmişti.

Dani neredeyse Wes'i öldürecek kadar güzeldi. Böyle bir ölüm planı yapmış olmalıydı.

Siyah saçları omuzlarına düşüyordu, kulağındaki küpeler güneş ışığıyla parlıyordu. Daha önce gördüğü mor elbise bronz bacaklarını meydana çıkarıyor, kıvrımlarını sarıyordu.

Wes birden oksijene ihtiyaç duydu. Kalbi birkaç saniye önce atmayı bırakmıştı.

“Hey, salyaların akıyor,” diye dürttü Jill. “Gidip merhaba demeyi biliyorsun, değil mi?”

Tabii ya. Nasıl yürüyeceğini hatırlayabilse gidecekti. Dani her zaman çok hoş bir kızdı ama şimdi bambaşka bir güzellikteydi, ona baktığı zaman Wes'in içi sızlıyordu. Daha önce kendi kendine Dani'nin vücudunu aklına getiren hiçbir düşünceye girmeyeceğine karar vermişti ama kararının artık hiçbir etkisi yoktu.

Bir şekilde ayaklarını hareket ettirmeyi başardı. Dani'ye yaklaştığında yutkundu, bir şey söylemekte zorlanıyordu. “Vay canına,” ağzından çıkan tek ifade bu oldu.

“Elbisenin arkasına da bak bakalım.” Dani arkasını döndü, bronz teninin çoğunun açıkta kaldığını gördü, Wes.

Kalp atışları iyice hızlandı. “Elbiseni çok hafife almışım. Bir daha böyle bir hata yapmayacağım.”

“Ah, sana ne demeli?” Dani elini Wes'in yüzünde gezdirdi. Wes bu dokunuşu ayak parmaklarına kadar hissetti. “Tıraş olmuşsun.”

Wes boğazını temizledi. “Kardeşimi en özel ve en gergin gününde mutlu etmek istedim.”

Dani'nin normalden daha kırmızı dudakları kıvrıldı. "Beni de mutlu ettin. Artık yüzünü silah olarak kullanamayacaksın. Şimdi bana nasıl işkence edeceksin bakalım?"

"Ben bir şey bulurum, hiç merak etme."

Dani elini Wes'in saçlarında gezdirdi. Wes her hücre-sinde onun dokunuşunu hissediyordu. "Artık berduş bir nişanlım yok. Çok kısa kestirmemene sevindim, ben hafif uzun seviyorum."

"Ah Wes, işte buradasın." Annesi ellerini kaldırarak yanlarına geldi. "Böldüğüm için özür dilerim ama babanı gördün mü?" Elinde bir çiçek vardı. "Yakasına bu çiçeği takmam gerekiyordu ama sonra kızları, pederi ve töreni kontrol etmem gerekti. Sanki bir şeyler unuttuyormuşum gibi hissediyorum." Elini alnına koyup etrafa bakındı. Bütün bu söylediklerinin ve telaşının arasında Wes, annesinin yaşlanmaya başladığını fark etti.

Dani'nin yanında kalıp içinde buldukları güzel anı tamamlamak istemesine rağmen Wes elini uzattı. "Çiçeği bana ver. Ben babamı bulup hallederim. Pederi de kontrol ederim." Dani'ye döndü. Elini, Dani'nin beline koydu. Bu gece elindeki bütün imkânları Dani'ye dokunmak için kullanacaktı. "Biz önde oturuyoruz. Rezerve edilmiş sandalyeleri görürsün."

"Aslında," diye söze başladı annesi. "Bir sakıncası yoksa Dani'ye ihtiyacım var. Ellerim o kadar titriyor ki Audrey ve kızların son hazırlıkları için başka birinden yardım almam hiç fena olmaz."

Wes tek kaşını kaldırdı. Sessizce Dani'ye sorun olup olmadığını soruyordu. Ailesi konusunda Dani gerçekten çok yardımcı olmuştu, Wes şimdiden ona oldukça borçlanmıştı.

“Sorun yok,” dedi Dani. “Sen git, birkaç dakika sonra seni bulurum. Yerimi ayır olur mu?”

Wes eğilip fısıldadı, “Teşekkürler.”

Sonra Dani'yi yanağından öptü.

Aklını kaçırmak üzereydi.

Kahtleen merdivenleri hızla çıkarken Dani de ona yetişmeye çalışıyordu. Aklı hâlâ Wes'teydi. Takım elbisenin içinde ne kadar da hoş görünüyordu. Seksi olduğunu zaten biliyordu ama bu sefer Wes'te insana adını unutturan ve ağzı açık bırakan türden bir yakışıklılık vardı. Belki de hoş görünüş ve iyi bir kişilik her zaman aradaki kimyasal çekim için yeterli olmuyordu. Şu kimyasal çekim dedikleri şey çok abartılmıyor mu?

Dani düşüncelere öyle daldı ki neredeyse hızla duran Kathleen'e çarpacaktı.

“Atıştırmalıkları buzluktan çıkarmayı unuttum. Kokteyle kadar çözümler mi hiç bilmiyorum.” Arkasını döndü. “Ben onu halledeyim. Sen içeri girip kızların bir şeye ihtiyacı var mı diye kontrol edebilir misin?”

Dani görevleri değiştirmeyi önermeden Kathleen hızla merdivenlerden indi. Kendi kendine söyleniyordu.

Dani sağındaki kapıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Kapıyı çalıp içeri girdi.

Ağır havada bir saç spreyi bulutu asılıydı. Etrafta bir koşturma, havada uçuşan tüller vardı.

Audrey omzunun üzerinden Dani'ye baktı. Beyaz ipek, tüller ve dantellerin içindeydi, saçlarındaki bukleler tokalarla toplanmıştı. Audrey aniden Dani'ye sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki bir an Dani kaburgalarının kırılacağını hissetti. "Gelmene çok sevindim." Geri çekilip eliyle havada yelpaze yaptı. "Hayır, ağlamayacağım. Bir kez daha ağlamayacağım. Jill!"

Jill elinde bir mendille gelip kız kardeşinin gözlerinin kenarını sildi. "Derin nefes al. Biraz daha pudralayayım seni. Sonra hemen çıkmamız gerekiyor."

Jill, Dani'nin yanından geçerken kulağına fısıldadı. "Sophie'nin fermuarı sıkıştı. Audrey'ye hiçbir şey belli etmemeye çalışıyoruz. Ben Audrey'yle ilgilenirken sen Sophie'ye yardım edebilir misin?"

Gidip Sophie'ye yardım etmek. Tabii! Hiç sorun yoktu zaten!

Dani yavaşça gözlerini mendille silen Sophie'ye yaklaştı. Belli ki herkes ağlıyordu.

Dani bir süre onu inceledi, fermuarını nasıl bu hale getirdiğini merak etti. Uzanıp Sophie'nin omzuna dokundu. "Sorun yok. Elbiseni halledeceğiz, ağlama artık."

Sophie, Dani'ye bakıp iç çekti. "Elbisem yüzünden ağlamıyorum. Ben..." Odaya bakındı. "Birkaç hafta içinde ben de bu durumda olacaktım. Hayallerimdeki erkekle hayallerimdeki düğünü yapacaktım."

Dani'nin midesinde bir düğüm oldu. "Bir gün yine yaparsın."

“Hayallerimdeki adam başka biriyleyken nasıl yapayım!” Sophie gözlerinden akan yaşları sildi. “Özür dilerim tam bir baş belası gibi davranıyorum ama niyetim gerçekten öyle olmak değil. Yemin ederim. Ben sadece bu kadar zor olacağını tahmin edememiştim.” Derin bir nefes verdi. “Benim önüme geçebilir misin? Audrey bu halimi görmesin.”

Dani, Sophie ile Audrey’nin arasına geçti. “Ben de özür dilerim. Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Söylemek istedikleri aslında şunlardı: *Onu sen terk ettin, şimdiyse o benim. Artık ona sahip olamazsın. Ama aslında Wes, onun da değildi. Yani gerçek anlamda. Wes’in bir yanının Sophie’ye ait olduğu zamanlara alışkındı. Hatta Wes’in tamamı Sophie’ye aitti bir zamanlar.*

Başka bir şeye odaklanma ihtiyacı duyarak Sophie’ye arkasını dönmesini söyledi. Böylece fermuar olayını çözecekti. Sinir bozucu yeşil madde fermuarın arasına sıkışmıştı. Dani kibarca fermuarın ucunu yukarı, aşağı oynattı ama hareket ettiremedi. Dani biraz daha asılsa Sophie’nin elbisesine zarar vereceğinden korktu. Sonra herkes Wes’in nişanlısının, eski kız arkadaşını çekemediğini falan söyleyecekti. Pek de yanlış sayılmazdı.

Dani, fermuarın içine sıkışan malzemeyi çıkarmayı başardı ama fermuar sadece aşağı iniyor, yukarı çıkmıyordu.

Kathleen kapı aralığından başını içeri soktu. “Dışarı çıkmamız gerekiyor. Herkes hazır mı?”

Sophie endişeyle omzunun üzerinden Dani’ye baktı.

Dani etrafında dönerek mucizevi bir şeyin ona yardım

etmesini diledi. Dileği gerçekleştirmiş gibi masanın üzerindeki kaleme gözü takıldı. Bir keresinde Dani üniversitedeyken yaşadığı evde kilitli kalmıştı. Wes ona yardıma geldiğinde elindeki grafiti yağlayıcı tüpü kilide sokmuş, kapının açılmasını sağlamıştı.

Audrey ellerini gelinliğinin eteğinde gezdirdi. Jill sorgulayan gözlerle Dani'ye bakıyordu. Dani hızla kalemi yakalayıp fermuarda bir ileri bir geri gezdirdi. Elbisede gri bir leke bırakmaktan ve fermuarın yine de yukarı çıkmamasından korkuyordu.

Derin bir nefes alıp fermuarı yukarı çekti. Bir an yerinden kıpırdamadı ama sonra düzgün bir şekilde yukarı çıktı. "Oldu."

Sophie birkaç adım öne gidip yüzünü döndü. "Teşekkürler, Dani."

Wes'e benim yerime iyi bak. Onun için en doğru kişi sensin, diyen bir bakış değildi. Filmlerdeki dramatik sahnelerin hiçbirine de benzemiyordu. Sadece yardımı için teşekkür etmişti. Dani'nin yüzünde içindeki suçluluk yüzünden acı bir gülümseme belirdi. Wes'e eski nişanlısının onu unuttuğunu söylememişti ama söylemeliydi.

Wes'e bunu söyledikten sonra muhtemelen Wes kendisini tutamayacak, Sophie'ye koşup ona olan aşkını ilan edecek ve öpüşeceklerdi. Oldukça kafa karıştırıcı bir sahne olurdu çünkü herkes Dani'yle nişanlı olduğunu düşünüyordu.

Wes'le kendimi ciddi bir dramanın içine atmış olurum bu sefer

Wes düğün boyunca gözlerini Dani'den alamadı. Dani'ye nesi olduğunu sorduğunda, bir şey olmadığını söylemişti ama "nişan yüzüğünü" parmağında çevirip duruyordu. Pırlanta güneş ışığının altında ışıklar saçıyordu.

Wes uzanıp Dani'nin elini tuttu, parmaklarını birbirine kenetledi. Dani, Wes'e baktı. Gözleriyle öyle bir ışık saçmıştı ki, Wes gözbebeğinin içindeki koyu kahverengi çizgilerin parladığını hissetti. Midesinden kelebekler uçtu. Bir daha bu duyguları reddetmesine imkân yoktu. Kahretsin, Wes âşık oluyordu.

En yakın arkadaşına âşık oluyordu!

Eğer asla karşılık alamayacağını bilmeseydi bu güzel bir şey olabilirdi.

İçindeki heyecanı bastırmak için yutkundu. Dikkatini pederin önünde evlilik yeminlerini eden Audrey ve Matthew'a verdi.

Ardından ikisi de "Evet" dedi, karı koca ilan edildiler. Birbirlerini öptüler, davetliler alkışladı.

Annesi yanaklarına süzülen yaşları sildi. Ardından Dani'ye gülümseyip "Sırada siz varsınız," dedi.

Davetliler nikâh alanından düğün kısmına geçerken Dani'yle el ele olan Wes'in annesine cevap vermesine gerek kalmadı. İnsanlar yerlerine geçerken ortamda bir hareketlilik vardı. Garsonlar içkileri tazeliyor, yiyecek servisleri yapıyordu. Herkes bir sohbetin içindeydi.

Masaya geçtiklerinde Dani sessizdi. Seneler sonra ilk defa Wes ona ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda bir yerlerden başlamaya karar verdi. “İyi misin?”

Dani elindeki su bardağını masaya bıraktı. Başıyla onaylayıp çatalını tavuğuna batırdı.

Tanrım, ne kadar zormuş. Bir iki dakika Wes, annesi ve babasıyla konuştu. Sonra yeniden Dani’ye baktı.

“Sabah ilginç bir şeyler oldu mu?”

“Levine Müzesi’ne gittim,” dedi Dani.

“En çok vakti hangi kısımda geçirdiğini dur tahmin edeyim. Good Samaritan Şapeli?”

Sonunda Dani’yi güldürmeyi başarmıştı. “Beni çok iyi tanıyorsun. Mükemmel bir şey oldu orada.” Wes’e gördüğü çifti anlatırken gözlerinin içi gülüyordu.

Wes, Dani’nin elini sıktı. “Sert biri gibi davranıyorsun Dani Vega ama bir çiftin aşk hikâyesine neredeyse ağlıyorsun.”

Dani kaşlarını çattı. “Ağlamayacaktım.” Omuzlarının biri itiraz ederek havalandı. “Ama çok güzel bir hikâyeydi. Galiba bazı düşüncelere kapıldım. Annemle babanı gördüm, Jill ile eşini. Audrey ve Matthew’dan bahsetmeye gerek bile yok. Çok aptalca biliyorum ama...” Dani başını iki yana salladı. “Boş ver sen beni.”

“Devam et.” Yüzüne bakması için elini dürttü.

“Bazen ben bunların hiçbirine sahip olamayacağım diye korkuyorum. Annem hayatının büyük kısmını yalnız geçirdi. Evet, ben vardım. Şimdi de büyükannem var ama bu farklı bir durum. Hem benim çocuğum ya da evcil hayvanım bile

yok.” Önemli bir şey değilmiş gibi yeniden omuzlarını silkti ama Wes, sesindeki endişeyi duyabiliyordu. “Sen beni umursama. Galiba duygusal düğünlere alışık değilim.”

Güneş batmak üzereydi, annesinin her yere taktırdığı beyaz ışıklar açılmıştı. Işık Dani’nin tenini hafifçe aydınlatıyordu. Wes bir süre Dani’ye baktı. Ardından dirseğini masanın üzerine koyup Dani’ye yaklaştı. “Ne yaşarsak yaşayalım, hayatımıza kimler girerse girsin daima birbirimize sahip olacağız. Neye ihtiyacın olursa. Ne zaman ihtiyacın olursa. Baston veya yürüteç kullandığım zamanlar bile yanındayım.”

Dani’nin bir kaşığı havalandı. “Ya benden nefret eden bir kızla evlenirsen?” diye fısıldadı.

“O zaman bile,” dedi Wes, fısıldamadan sert bir sesle söyledi. “Senin, benim hayatımın bir parçası olduğunu kabul etmezse benim hayatıma dahil olamaz.”

Dani’nin gözleri, içine dolan yaşlarla parladı, Wes’in ise yüreği sızladı. Dani hızla gözlerini kırıştıırıp gülümsedi. “Eğer bir gün birini bulursam, ben de aynı şeyi düşüneceğim.”

Bulursa tabi. Sanki birini bulma konusunda sıkıntı yaşıyor da.

Mikrofonun cızırtısı duyuldu. Jill gelinin şerefine kadeh kaldırmak için konuşma yaptı. Matthew’un okuldan bir arkadaşı da damat için aynısını yaptı. Sonra Audrey ile Matthew karı koca olarak ilk danslarını yaptılar.

İkinci şarkı başladığında Wes ayağa kalkıp Dani’yi dansa davet etti. “Benimle dans eder misin?”

Dani'nin eli Wes'in elini kavradı, sanki olması gereken yer tam olarak orasıydı. Diğer çiftler gibi dansa kalktılar. Dani ellerini Wes'in boynunda kenetleyip kendisini müziğin akışına bıraktı. Biraz daha yakın dans edebileceklerini fark eden Wes, ikisi arasında hiç boşluk kalmayana kadar kollarını Dani'nin beline sardı.

Dani'nin göğsünün kendi göğsüne bitişik bir şekilde inip kalktığını hissedebiliyordu. Dansın geri kalan kısmında her yer bulanıklaştı. Artık ne insanların onları nişanlı zannetme çabası ne de ailesine mutlu olduğunu gösterme çabası vardı. Tek derdi kollarındaki Dani'nin ve onunla geçirdiği her dakikanın tadını çıkarmaktı. "Son birkaç gün çok eğlendim. Yarın gideceğim gerçeğini düşünmek bile istemiyorum," dedi Dani.

Wes titreyen sesiyle iç çekti. "Ben de." *Sonsuza dek burada kalmanı istiyorum.* Son birkaç ay herhangi bir bağlılıktan kaçınmış, kimseyle görüşmemişti bile. Bu düşünce Wes'i şaşırttı ama doğrudu. Taşındığından beri Dani'yi ne kadar özlediğini fark etmemişti. Artık bir daha Arkansas'a gitmesini istemiyordu.

Dani elini yeniden Wes'in yüzünde gezdirdi. "Bu haline hâlâ alışamadım."

Eğer her tıraş olduğunda Dani böyle yapacaksa Wes her gün tıraş olmaya razıydı. Muhtemelen Wes'in ne hissettiğini bilmiyordu. Wes kontrollü davranabilmek için her eyaletin başkentini içinden sayıyordu. Dani'nin vücudunun kendi vücuduna temas etmesinin ne kadar güzel olduğunu düşünmemeliydi.

Ellerini Dani'nin sırtında gezdirdi. Birden sırtı açık bu elbise Wes için dünyadaki *en güzel* şey oluvermişti.

Dani, Wes'in gözlerinin içine baktı. Dani ne yaptığını soracak ve geri çekilecek diye Wes'in kalbi neredeyse duracaktı.

Ama aksine Dani kafasını Wes'in omzuna koydu. Wes, Dani'nin parfümünü içine çekip elini yeniden teninde gezdirerek anın tadını çıkardı. "Zamanı bir süre donduramaz mıyız?" diye sordu Dani.

Wes büyük bir arzuyla Dani'nin alnından öpmek istiyordu ama ardından çenesini kaldırıp onu gerçekten öpmeye engel olabilir miydi?

Müzik sesi kesildi. Wes daha önce hiçbir şarkının bitmesine bu kadar üzülmemişti. Dani başını kaldırdı, bedeni hâlâ Wes'in bedenine değiyordu. Gözlerinde bir kıpırtı oldu, Wes'in yüreği sıkıştı.

"Wes, sana bir şey söylemem gerek."

"Millet!" Mikrofonun cızırtısı sessizliği bozdu. Audrey sahnede, taze kocasının koluna girmiş konuşuyordu. "Geldiğiniz için Matthew'la hepimize teşekkür etmek istedik. Düğün hazırlığı yapmak tahminimden daha çok şey gerektiriyormuş. Bu konuda harika bir iş çıkardığı için aileme teşekkür ederim. Her zaman birbirimize çok bağlı olduk, onlar benim dünyam. Tabii aileme kardeşim ve müstakbel gelinimiz Dani de dahil. Dani, Wes, buraya gelin."

Dani dondu kaldı.

Audrey onlara el salladı. "Hadi gençler. Yanımıza gelin."

Dani'nin istediği son Şey herkesin gözü onnde olmaktı ama herkes daha Şimdiden onlara bakıyordu. Sahneye gitmekten başka Őansları yoktu. Wes'in elini tuttu, parmaklarının otomatik olarak i içe geçmesi onu rahatlatmıŐtı.

Wes'le sahneye çıkarlarken ortadaki kalabalık dağılmıştı. Müzik grubunun olduğu yerde Audrey elinde mikrofonla bekliyordu. Wes, Dani'yi sahneye çıkardığında kalbinin boynunda attığını hissetti.

Elleri basketbol maındaymıŐ gibi hareket ediyordu. Herkesin bakıŐından kaçmak için bir yol arıyordu. Audrey gülümsedi, etrafa mutluluk yayıyordu. "Kardeşim ailemize nişanlısını tanıtığında ben düğün hazırlıklarıyla o kadar meŐguldüm ki gerektiği gibi hoş geldin diyemedim. Şimdi herkesin onlar adına kadeh kaldırmasını istiyorum." İŐlemeli cam kadehini kaldırdı. "Wes ve Dani'ye. Dilerim bütün hayalleriniz benimki gibi gerçekleŐir."

Kalabalık da Şerefe sesleriyle kadehlerini kaldırdı.

Dani, hayranlıkla bakan Kathleen'i fark etti.

Ne kadar da mutlu. Wes'le evlenmeyeceğimi öğrenince benden nefret edecek. Wes, Sophie'ye dönecek. Herkes yeniden mutlu olacak. Dani'nin gözleri yaşlarla sızladı, yutkunarak kendisini toparlamaya çalıştı.

Benim dıŐımda herkes...

Audrey mikrofonu Wes'e uzattı.

Wes başını iki yana sallayıp fısıldadı. “Bugün senin günün.”

“Biliyorum. O yüzden bir şeyler söylemeni istiyorum.” Mikrofonu neredeyse Wes’in ağzına sokacaktı.

Wes istemeyerek mikrofonu aldı. Dani’ye ve ailesine baktı. Sonra gözleri kalabalığın üzerinde gezindi.

Dani’nin gözleri kenarda duran solgun Sophie’ye takıldı. Az önce dans ederlerken Wes’e, eski nişanlısının neler hissettiğini söyleyecekti ama bu konuşma ona engel olmuştu. Şimdi atacakları herhangi bir adımın onların birleşmesini mahvedeceğinden endişeleniyordu. Her şey Dani’nin hatası olabilirdi. Ne yapması gerekiyordu? Mikrofonu alıp herkese bunun sahte bir nişan olduğunu, Wes’in aslında Sophie’ye ait olduğunu mu söylemeliydi? Eğer bu bir film olsaydı veya Dani daha iyi bir insan olsaydı bunu yapabilirdi ama gerçek hayatta yapmasına imkân yoktu.

Wes mikrofonu ağzına götürüp kalabahğa konuşmaya başladı. “Öncelikle Audrey ve Matthew’u tebrik ediyorum. İkinizin harika bir hayat yaşayacağını biliyorum. Sakın hayatınıza biraz heyecan katmayı, günlük hayatın stresinden kaçınmayı unutmayın.” Kız kardeşine bakıp gülümsedi. Gözlerindeki mutluluk görülebiliyordu. “Hayatınızda değişiklikler yapın. Heyecanlı bir şeyler deneyin. Sakın sıkıcı çiftlerden olmayın.”

Audrey tek kaşını kaldırıp kardeşine gülümsedi ve başıyla küçük bir onaylama işareti yaptı.

“Dani’ye gelince...” Wes, Dani’nin elini bırakıp kolunu beline sardı. “Çok uzun zaman Dani benim en yakın arkada-

şımdı. Şimdiyse...” Gözlerini gözlerine kenetledi, neredeyse Dani’nin kalbi duracaktı. “Onu deli gibi seviyorum. İyi ki bana ‘evet’ dedin.”

Kalabalıktan, *ooo* sesleri yükseldi.

Audrey mikrofonu eline alıp kenara bıraktı. Ardından Wes’e fısıldadı. “Nişanlını öpsene. Sakın korkak davranma.”

Wes yüzünü Dani’ye döndü. Dani kalp atışlarını duyabiliyordu. Herkes. Oradaki herkes öpüşmelerini izleyecekti. *Öpüşme konusunda berbat olduğumuzu düşünme. İzleyenler inansın yeter. En azından Wes yeni tıraş oldu, sakalları yüzüne batmaz.*

Wes eğilip dudaklarını yavaşça Dani’nin dudaklarına bastırdı. Dani yeterince gösteri yaptıklarını düşünüp geri çekilecekken Wes, Dani’yi kendisine çekip dudaklarını araladı. Dani de ellerini Wes’in beline dolayıp öpücüğüne karşılık vermeye başladı.

Wes yavaşça Dani’nin dudaklarını araladı, dili Dani’nin dudaklarında gezindi. Ardından Dani’yi hafifçe geri yasladı. Dani, düşmesin diye onu sıkı sıkı saran Wes’in kollarının arasında sersemlemişti. Uzun süre topuklu ayakkabı giydiği için böyle olduğunu düşünmeye çalıştı. Sonuçta öpücük gösteriden ibaretti...

Ama gösteri sızlayan dudaklarına ve nefes alma gücüne dönüşmüştü. *Pekâlâ, son seferindeki gibi olmadığını kabul ediyorum.*

Wes’in gözleri Dani’nin gözlerine mühürlenmişti. Dani hissettiği duygularla baş edemeyerek gözlerini başka yöne

çevirdi. Sahneden indi. İnsanlar yanlarından geçerken tebrik ederek omzuna dokunuyordu.

Kathleen, Dani'yi kollarının arasına alıp nefes almasına izin vermeyecek kadar sıkı sarıldı. "Evleneceği kişi sen olduğun için çok mutluyum," dedi.

Hava. Açık havada olmalarına rağmen Dani havasız kalmış gibi hissediyordu. Elinden geldiğince gülümseyen Dani, kalabalığın fark etmeyeceği şekilde, neredeyse koşarak uzaklaştı.

Müzik yeniden yayıldı, sohbetler arttı. Dani bir taşla ta-kılıp tökezledi, ayakkabılarına lanetler yağdırdı. En yakın ağaca yaslanıp biraz nefes almaya çalıştı.

Bir süre sonra omzunda bir el hissedip arkasını döndü.

"Öpücüğüm o kadar mı kötüydü?" dedi Wes şaka yaparak. Ama yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi engelleyemiyordu.

Kötü öpüşen biri olduğu konusunda endişeleniyordu, ama Dani'ye kalırsa bu sefer fazla güzel bir iş çıkarmıştı.

Wes'in Dani'ye tutulması o kadar zor bir şeydi ki kalbi paramparça olmadan bu işten sıyrılamayacağını biliyordu. Bir şekilde konuşmaya başladı. "İkimizin ayrıldığını öğrenince annen çok üzülecek," dedi dudağını ısırarak. "Ailene sonsuza dek yalan söylemeni istemem hiç doğru değil, biliyorum ama lütfen her şeyin sahte olduğunu söyleme onlara."

"Arkadaş olarak kalmamızın daha iyi olduğuna karar verdik, derim," dedi Wes. "Annem anlayacaktır."

Dani bundan şüphe duyarak Wes'e baktı.

“Tamam, haklısın.” Wes elini saçında gezdirdi. “Bunu hiç düşünmemiştik. Annemin sana hayran olacağını bilmiydim. Gitmek istiyorsan bir bahane uydurabilirim.”

“Ben iyiyim. Sadece biraz hava almak istedim. Kalabalığa ve bu kadar ilgiye alışkın değilim.” *Bir de öpüşmeye... İlk seferinde beni böyle öpseydin başka kimseyle birlikte olmazdım.*

Birden Dani şunu fark etti, bundan sonra kimle tanışırsa tanışsın, kimi öperse öpsün, herkesi bu geceki Wes’in öpücüğüyle ve onu sevdiğini söylemesiyle karşılaştıracaktı.

Herkesin Wes’in gerisinde kalacağından da emindi.

ONUNCU BÖLÜM

Dani süslü tırabzanlara yaslanarak esnedi. Gelin ve damat süsledikleri arabalarına binip düğün alanından gittiler. Davetliler de dağılmıştı. Güneş tamamen batmış, etrafa gecenin ılıkılığı yayılıyordu.

Günlerce süren hazırlık, aylarca yapılan planlar her şey birkaç saat içinde bitmişti. Çimenlerin üzerinde bir sürü çöp duruyordu. Hiçbir masada veya sandalyede süslemeler durmuyordu. Sadece beyaz ışıklardan sarkan birkaç süs kalmıştı. Dani bütün bunları düşünmek istedi. Kısa bir süre sonra normal hayatına geri dönecek, bu gece sadece güzel bir anı olarak kalacaktı.

Wes'in onu öptüğü gece... Bol bol güldükleri, birbirlerine yakın dans ettikleri, büyülü, mükemmel bir gece... Büyülü olduğunu hisseden bir tek Dani olsa da...

Wes yanına geldi. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin üstten birkaç düğmesini açmıştı. Saçları dağınıkken çok daha seksi görünüyordu. “Tahminimden daha uzun sürdü.” Saatine baktı. “Grubun geri kalanı benim nerede olduğumu merak ederek hazırlanmışlardır bile. Konsere yetişebilmek için acele etmem gerek. Sanırım kıyafetlerimizi değiştirmek için vaktimiz yok.”

Dani doğruldu. “Ben konserlerde zaten böyle giyinirim. Şık biriyimdir.”

“Peki, o zaman, Şık Giyinen Hanım.” Elini Dani’nin beline hafifçe koyup içeriye yönlendirdi. Wes’in annesi ve Jill salonda, masa süslerinin oluşturduğu yığın arasında oturuyorlardı. “Dani’yle gitmemiz gerek,” dedi Wes.

Kathleen ayağa kalktı. “Emin misiniz? İkiniz de burada kalabilirsiniz. Dani’ye oda hazırlarım. Sen de...”

“Teşekkürler anne,” dedi Wes. “Ama bu gece sahnem var, uzun sürebilir.” Dani’ye bakıp *bana beş dolar borçlusun*, diye dudak hareketi yaptı.

Dani, annesinin ikinci kere oda önerdiğini söylemedi. Kathleen Dani’ye sımsıkı sarıldı. Gelinin annesi olduğunu belirten yaka çiçeği aralarında çıtırdadı.

“Gelmene çok sevindim. Düğünün detaylarını konuşmak için iletişimde olalım.” Kathleen kollarını gevşetti ama uzaklaşmadı, gözlerini Dani’den almadan konuşuyordu. “Mükemmel çocuklarınız olacak.”

“Anne,” dedi Wes, uyarıcı bir ses tonuyla.

“Ne? Baskı yapmak istemiyorum ama nihayetinde...”

“İyi geceler. anne.” Wes kız kardeşine döndü. “Jill, seni sonra ararım.”

Kapıya varmadan önce birbirlerine el sallayıp vedalaştılar. Bu evden son defa çıktığını fark eden Dani, hüznü. Boğazında bir yumru oldu.

Ah, bugün neyim var benim?

Babasını erken yaşta kaybeden, ailesinin tek çocuğu olarak büyüyen Dani, daima kalabalık ailelere imrenerek bakardı. Steve’in iki kardeşi olmasına ve ailesini birkaç kere ziyaret etmelerine rağmen, onlar Dani’yi hiçbir zaman içlerine almamışlar, parçaları olduğunu hissettirmemişlerdi. Kendisini hep dışlanmış hissediyordu ki öyle de oldu.

Son birkaç gün içinde kendisini Wes’in ailesinin bir parçası gibi hissediyor, elinden kaçmasına izin vermek istemiyordu. Omzunun üzerinden tekrar bu taş yollu, yanlarında çiçekler olan, mükemmel bir şekilde biçilmiş ağaç ve çimenlerin olduğu eve baktı. İçeri ilk girdikleri anda etraftaki bir sürü insanı, Wes’in yeğenlerinin onlara koşmasını hatırladı. Bir anlığına her şeyin gerçek olduğunu hayal etti. Sevdiği adamla nişanlamak üzereydi ve ailesi kısa sürede onu çok sevmiştir.

Sonra bütün bu hayal bulutu dağıldı, geride bir tek anılar ve özlem kalacaktı.

Wes arabanın kapısını açtı. Dani’nin gözleri Wes’in göğsünden yüzüne kaydı. Elini yüzünde gezdirmek istiyordu. Lanet olsun, dudaklarını kendi dudaklarında hissetmeliydi. Wes, son suza dek birbirlerine sahip olacaklarını söylemişti. Muhtemelen arkadaş olarak kalacaklarını kastetmişti. Wes’in ailesi ve kalbi onun olmasa da Dani arkadaşlığıyla yetinecekti.

Dani, Tanrı'ya Sophie'nin onu kabullenmesi için dua etti. Yoksa Wes'le arkadaş bile kalamazdı.

Sokak lambaları Dani'nin yüzünü bir süre aydınlatıyor, ötekine geçene kadar yine karanlıkta bırakıyordu.

Ailesinin yaşadığı mahalleden çıktıktan sonra trafik başlamıştı. “Annemin ve çocuk laflarının kusuruna bakma.”

Dani elini yanındaki camın alt tarafında gezdiriyordu. “Önemli değil.”

Wes, *bu arada ikimizin çocukları gerçekten çok güzel olur*, demek istedi ama zaten öpüşmelerinden sonra içinde bir korku yaşıyordu.

Öpüşmeleri... Wes nasıl ifade edeceğini bile bilmiyordu. Küçük bir öpücükten fazlasını planlamamıştı aslında ama dudakları birbirine değince ileri gitmekten kendini alamamıştı. Dani'yi öpmenin nasıl bir şey olduğunu *bilmese* çok daha güzel öpüşebilirdi.

Wes en azından sarhoşken nasıl öptüğünü hatırlamıyordu. Ama bu geceki öpüşmeyi hayatı boyunca unutmuyacaktı. Gözleri yeniden Dani'nin dudaklarına kaydı.

Dani doğruldu. “Wes, kırmızı ışık yanıyor.”

Wes önüne bakıp frene asıldı. Kavşağa hızla girmeden durmayı başarmıştı. *Kahretsin*, ucuz atlatmışlardı.

Dani pencerenin yukarısındaki kolu tutuyordu. “Açık havada uçmaya alışkın olduğumu biliyorum ama karayolundayken trafik ışıkları denen şeylere uymalısın.”

“Böyle kurallara uyan pimpirikliler için haklısın,” dedi. Şaka yapmaya çalışıyordu ama yüreği ağzına gelmişti. Yeşil ışık yanınca yavaşça kavşağa sürdü. Ellerini direksiyonda kenetlemiş, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Bir kez daha Dani’yle arkadaştan daha fazlası olamayacağını düşündü.

Birkaç dakika sonra Wes arabasını barın arkasına çekti. Arka kapıdan ışık süzülüyordu. Dışarıdan grup üyelerinin enstrümanları hazırladığını görebiliyordu. Arabayı karavanın yanına çekip indi, ardından bagajdan gitarını çıkardı. Kıya-fetlerine bir göz attı. “Pek ‘rock and roll’ havasında değilim, değil mi?”

Dani, Wes’i incelerken dudaklarını sıktı. Kafasını içeri sokup arabadan pilot gözlüklerini çıkardı. “Bunlarla çalsan çok mu karanlık olur?”

“Hallederim.” Dani, boynundaki kravatı sökerken Wes de gözlükleri taktı. Sonra Dani, eliyle Wes’in saçlarını düzeltirken göğsü, Wes’in vücuduna çarptı. Wes derin bir nefes aldı, sanki Dani’nin kokusunu içine çekmeye çalışıyor, saçlarına değen parmaklarını hissetmeye çalışıyordu.

Dani elini Wes’in göğsüne indirdi. Wes, kalp atışlarını hissetmesinden korktu. “Gözlük tak ya da takma. Çok hoş görünüyorsun.”

Wes teşekkür etmek istedi ama dudaklarını oynatmayı başaramadı.

“Wes? İçeri gelecek misin?”

Wes kapıda duran Paul ve Rob’a baktı. “Geliyorum. Stil danışmanıma dolabımı yeniletiyordum da.” Bir an numara yap-

mak zorunda olduklarını unutup Dani'nin elini tutacaktı. Neyse ki fark edip elini beline koydu ve beylere doğru yönlendirdi.

“Paul’la zaten tanıştın. Bu Rob. Rob, bu Dani.”

Wes, Paul’un Dani’ye bakışlarından hoşlanmadı, adamın ağzı resmen açık kalmıştı. “Tekrar merhaba,” dedi.

Wes ikisinin arasına girip, “Yardım edecek bir şeyler var mı?” diye sordu.

“Yok, tam zamanında geldin,” dedi Rob.

Grubun küçük dinlenme odasına geçtiler. Dinlenme odası sigara kokan, yaslanılmayan bir koltuktan ibaretti ama Wes burayı seviyordu. Odadan ayrıldığında sahneye çıkıp kendisini müziğe ve seyircinin enerjisine kaptıracağını biliyordu. Her ne kadar içeride genelde elli kişi olup sadece yarısı onlarla ilgilense de.

Wes gitar kılıfını açıp Gibson Firebird gitarını çıkardı. Bir iki akort yaptıktan sonra başını kaldırıp Dani’yle konuşmak, onu neşelendirmek istedi.

Ama Dani, Paul’la konuşuyordu. Dani’nin elini, Paul’un elinde gören Wes’in damarlarından ateş fişkırdı. Daha iyi görebilmek için gözlüklerini çıkardı, yanlış görmeyi umuyordu.

“Bu benim yüzüğümdü, biliyorsun,” dedi Paul. “Sanki benimle nişanlanmışsın gibi.” Güzel bir espri yapmış gibi güldü. Dani de gülümseyerek karşılık verdi.

“Yüzük beni nereye götürürse oraya gidiyorum. Altın madencisi olduğum için değil. Daha çok, Yüzüklerin Efendisi’ndeki gibi... Yüzük bana güç veriyor. Yüzüğü kaybedeceğim ve ona ‘kıymetlimiz’ diyeceğim.”

Paul kahkaha attı.

Wes'in içi alevler içindeydi. Sakin olması gerekiyordu. Aslına bakarsa Dani'nin iyi bir adamla görüşmesini istiyordu. Paul da iyi biriydi.

Ama bunun gerekli olmadığını düşününce yeniden mutlu oldu. Dani yarın gidiyordu, bu nedenle Paul'la arasında bir şey olamazdı.

Tabii kendisiyle Dani arasında da bir şey olamazdı.

Arkansas'tan biri Dani'yle çıkacak, onu güldürecekti. Dani'yi o kişi öpecekti.

İçindeki ateşler büyüdü.

İlk birkaç şarkı sakin ve güzel şarkılardı. *Canlı müziğin olduğu bir barda oturup bir şeyler içmek* mükemmel bir şeydi. Dani hiç mazeret uydurmadan uzun süre Wes'e bakabiliyordu, hem de yakalanmaktan çekinmiyordu. Müziğin sert kısımları geldiğinde yüzünün odaklanarak aldığı şekli izleyebiliyordu. Gitar çalarken kollarındaki kaslar nasıl da belirginleşiyordu!

Dani'nin içinde hem arzu hem de korku vardı. Aynı anda hem yanıyor hem donuyordu. Hem de kafası karışıyordu.

Belki de kafası o kadar karışık *değildir*. Wes'in onu öpmesinden ve yaşadıklarından sonra doğal olarak onu yeniden öpmek istiyordu.

Ama sonra ne olacaktı?

Dani evine, Wes de eski nişanlısına dönecekti. En azın-

dan ierlerinden biri sevdiği kişiyle birlikte olmalıydı.

Wes'e Sophie'den bahsetmeliydi.

Ve yapacaktı da.

Nihayet.

şarkı bitti, kalabalık alkışladı. Dani parmaklarını ağzına koyup ıslık çaldı. Yanındaki kızlar ayıplayan gözlerle ona baktı.

Wes, Dani'ye bakıp gülümsedi, ayıplayan bakışlar Dani'nin hiç umurunda değildi. Wes bir adım öne gelip Rob'a bir şeyler fısıldadı. Ardından mikrofonu alıp Dani'ye baktı. Yüzünde haylaz bir ifade vardı.

Dani donup kaldı.

Wes'in haylaz gülümsemesi büyüdü, yapacağı şeyi Dani'nin sevmeyeceğini biliyordu. "Bu gece özel bir misafirimiz var, bizimle şarkı söylemeye razı oldu."

Benden bahsetmiyor değil mi? Yok canım...

"Dani, neden sahneye gelmiyorsun?"

Dani kollarını bağlayıp başını iki yana salladı.

Durduğu yer ışıkla aydınlatıldı, neredeyse kör olacaktı. İnsanlar ritim tutup sahneye çıkmasını istedi.

Wes'e küfürler edip artık arzu duymayarak öne doğru yürüdü. Wes elinden tutup sahneye çıkmasına yardım etti. Dani seyirciye bakarken eteğini düzelitti. Mekân yarı yarıya doluydu ama bütün gözler onun üzerinde olduğu için kendisini büyük bir arenada hissediyordu.

Wes'e baktı.

Wes öne eğilip kulağına fısıldadı, Dani nefesini boynunda

hissetti. “Biliyorum, biliyorum. Beni öldüreceksin.” Düzeldi ve mikrofonu aldı. “Ona zor zamanlar yaşıyorum. Sadece buradaki en hoş kadınla birlikte olduğumu bilmenizi istedim.”

Dani, Wes’e bunu neden yaptığını anlamayarak baktı. Evet, etkileyici ve herkesin odağı olmak istiyordu ama buradaki en hoş kadın ne demek? Duygularıyla oyuncakla oynar gibi mi oynayacaktı?

“Ondan şarkı söylemesini istemeyeceğim ama onu hepimizin tanımasını istedim. Bu kadın, dünyada tanıdığım en havalı kadın. Üniversiteden beri en yakın arkadaşım. Ben...” Dani’nin elini tutup mekânda yalnızlarmış gibi mikrofonu indirdi. “Sensiz ne halde olurum hiç bilmiyorum. Seni deli gibi özleyeceğim.”

Hava bir anda değişti. Hem çok hafif hem çok ağırdı. Dani, Wes’e sımsıkı sarıldı, gözyaşlarına engel olmayı denedi.

Şimdi yapacak tek şey vardı.

Güzel bir şarkı söylemek. Gerçekten.

Dani mikrofonu alıp kaşlarını kaldırdı. “Beyler, Kelly Clarkson’ın ‘My Life Would Suck Without You’ şarkısını biliyor musunuz?” diye sordu. Wes’in bildiğinden hiç şüphesi yoktu ama grubunun Kelly takıntısını bilmesini istediğinden emin değildi. Hem sözleri hem de adı, şu ana en uygun şarkıydı. Paul ve Rob birbirlerine bakıp başlarıyla onayladılar. Wes de son bir kez Dani’ye baktı. Wes, Dani’nin aklını kaçırdığını mı düşünüyordu yoksa göğüslerindeki yanma için endişeleniyor muydu Dani bilemedi. Dani kendi hissettiklerinden bile emin değildi zaten.

Dani liseden beri şarkı söylememişti. Sadece evde yalnız kaldığında dans ederek şarkı söylerdi. Boğazı düğümledi, kan beynine öyle hızla hücum etti ki Dani sersemledi.

Müzik başladı. Dani, kendisine bakan insanları düşünmemeye çalıştı. İlk bir iki sözcük ağzından titreyerek çıktı, yeterince sesi çıkmamıştı bile. Ama sonra müziğin ritmi onu içine çekti, sesini yükselterek kendisini şarkıya bıraktı. Kontrolü ele aldığını hissedince Wes'e ilerledi, şarkıyı söylerken pop yıldızlarının yaptığı gibi Wes'e yaslandı.

Şarkı bittiğinde inşaların şarkıdan eğlendiğini gördü. Bir gecelik Rock Yıldızı olma macerası da tamamlanmış oldu. Mikrofonu Wes'e verdi.

“Beni gafil avladın,” dedi Wes. Oldukça neşelendiği gözlerinden okunuyordu. “Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum.”

Wes'e yaslanabilmek için öne atıldı. “Benim hakkımda bilmediğin daha çok şey var,” dedi, en baştan çıkarıcı sesiyle.

Wes, Dani'yi süzüp yutkundu. Şimdi öpüşmeler acaba gerçekten öpüşmüş olurlar mıydı? Yoksa yine numaradan mı öpüşmüş olurlardı?

Her şeyin mahvolmasına değer miydi?

Wes'in eli Dani'nin kolunda ilerleyip elinde durdu, el elelerdi. Dokunuşuyla Dani'nin tüyleri diken diken olmuştu. Nefes alıp almadığından emin olamıyordu.

“Dani'ye performansı için teşekkür ederiz,” dedi Rob, yüksek sesi Dani'yi sıçrattı. “Bir şarkılık daha vaktimiz var, sonra sizi gelecek haftaya kadar rahat bırakacağız.”

Bir diğer deyişle, *Dani, sahneden in de konserimizi bitirelim*, diyordu.

Dani, Wes'e gülümsedi. Ondan ayrılmak kolay olmasa da sahneden indi. İçerideki hava boğucuydu. Bu gece ikinci defa nefes almaya ihtiyaç duyuyordu. Son şarkının gürültüsünü geride bırakarak ön kapıdan çıktı. Serin hava teninde gezindi, hoşuna gitmişti. Biraz düşünmesi gerekiyordu.

Wes'i yeniden öpmek hata olurdu, değil mi?

Öyle değil mi?

Bir yanı sonsuza dek Charlotte'ta kalmak istiyordu. Ama diğer yanı yarın gideceği için seviniyordu çünkü bu inişli çıkışlı duyguları geride bırakacaktı. Geleceği düşünmesi gerekiyordu. Gerçek şeylere odaklanmalıydı. Sorumlulukları vardı. Almak üzere olduğu terfi hem kendi hem de ailesinin bütçesine katkı sağlayacaktı. Hayatı burada değildi. Artık.

Bir daha da muhtemelen olmayacak.

Keşke bu düşünce içini karamsarlığa sokmasaydı.

Wes gitarını kılıfına yerleştirdi, *tık* sesiyle kapandığın-
dan emin oldu. Paul sahneye çıkmadan önce yaptığı gibi,
hâlâ Dani'yle konuşuyordu. Wes ise Dani'nin ne kadar güzel
şarkı söylediğini düşünüyordu.

Haklıydı da. Dani'nin mükemmel bir sesi vardı.

Wes, Dani'nin sahnede yaptıklarını flört olarak algılayabilirdi, değil mi? Hisleri karşılıksız değil miydi acaba? Eğer yanlış anladıysa her şeyi mahvedebilirdi. Ama hiçbir şey yapmazsa da sonsuza dek pişmanlık duyabilirdi.

Hem Dani'nin sonsuza kadar Paul'la konuşma ihtimali de vardı.

“Hey, bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu Paul. “Ya da bizim eve gidip biraz takılalım mı?”

Wes öfkeden deliye döndü. Paul, Dani’yi nasıl evine davet edebilirdi? Birden en yakın arkadaşlarından birinin yüzüne geçirmek istedi. Aklından sürekli Dani’nin neden gitmemesini, gidemeyeceğini düşünüyordu.

Ya gitmeyi kabul ederse?

Dani’nin ne söylediğini duymadı ama Paul’a sarıldığını gördü.

Wes’in bütün bedeni kaskatı kesilmişti.

Ardından Dani, Rob’a veda etti, sonra da Paul’a el sallayıp Wes’e doğru ilerledi. Wes, yeniden sakinleşip rahatladı. Dani onunla birlikte eve geliyordu. Gitarını alıp elini Dani’nin beline koydu. “Hazır mısınız?”

Dani onayladı.

Wes her ne kadar Dani’ye bakmak istese de bir kırmızı ışık vakası daha yaşamak istemiyordu.

Dani ayakkabılarını çıkarıp bir bacağını dizine çekti. “Belki de Paul’la gitmeliydim. Hoş bir adamdan çıkma teklifi almalı uzun zaman oldu.” Wes’e baktı. Gerçekten bu söylediğine bir cevap mı bekliyordu? Paul’un iyi biri olduğunu söylemesi *gerekliyordu* ama sözcükler Wes’in boğazında düğümleniyordu.

Wes iç çekti, Paul’u konu dışında bırakmaya kararlıydı. “Üzerindeki elbiseyi giydiğin sürece dünyanın her yerinden yakışıklı adam bulabilirsin.”

“Arkası önü belli olmayan elbisemi mi? İstersen arkasını çevireyim de memelerim ortada kalsın.”

Lanet olsun. Dani onu *öldürmeye* mi çalışıyordu? Artık aklında Dani'nin memeleri, koltuğunda oturmak zorundaydı.

Dani, Wes'e bakış attı, yanakları kızarmıştı. "Söylemedim farz et."

Söylemesi kolay tabi.

"Demek istediğim..." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bilemiyorum."

Demek istediğim kendine yeni bir adam bulmak zorunda değilsin. Ben, aradığın kişiyim. Wes bütün bunları söylemek istedi. Dani, Paul'la birlikte gitmeyi düşünse bile Wes yanlış anlayacaktı. Ne olursa olsun, Dani'nin yarın gideceği gerçeğini hiçbir şey değiştirmiyordu. İki hafta sonra yeniden nişanlılık taklidi yapmaları gerekiyordu.

Bekleyip neler olacağını görecektlerdi.

Bakalım.

Dani, Wes'in evine girer girmez ayakkabılarını çıkardı. Kendisini koltuğa atmak istedi ama uyuyakalıp bir daha uyanamam diye endişelendi. Ayakları ve bütün kemikleri ağrıyordu. Kasları gerilmişti.

Gecenin ikisiydi ve şafak söktüğünde Dani'nin yakalaması gereken bir uçak vardı. İşe hazır olabilmek için erkenden uçmak, biraz dinlenmek istemişti. Ama şimdi Wes'le geçireceği birkaç saat için nelerini vermezdi. Üniversite yıllarındaki gibi boş boş şeylerden konuşacaklardı ama olsun.

Dani başını kaldırınca Wes'in kendisini izlediğini fark etti. Wes hemen başını çevirdi. "Ee...?"

“Erkenden uçağım var.”

“Biliyorum.”

“Biraz uyusam iyi olur.” Wes’in kendisini durdurmasını bekledi. Durmak istiyordu. Wes’le ileri gitmenin korkusunu yaşıyor, aynı zamanda değişik bir şeyler yaşamanın ne kadar heyecanlı olacağını düşünüyordu.

Wes başıyla onayladı. “Haklısın. Kendi alarmını duymazsan diye benimkini de kuralım.”

Dani gülümsedi. “Çoğu zaman alarmı duymuyorum. Yatağın içine bile aldığım oldu. Hani şöyle surata su sıçratan modellerden falan lazım bana.”

“Sırf o şekilde uyandığını göreyim diye öyle bir alarm bulmak için dünyayı dolaşabilirim.”

Dani bu sözle, yatağında Wes’le uyandığını düşündü. Ya da Wes’in yatağında. Yerin önemi yoktu. Dani bir an duraksayıp ağır adımlarla Wes’in holünden, yine Wes’in yatak odasına ilerledi.

Dani, arkasında Wes’i fark edince şaşırıldı. Yüzünü döndü.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Wes. “Nişan olayını bir kenara bırakırsak seninle çok eğlendim.”

Bir dakika. Nişanlı taklidi yapmaktan hoşlanmamış mıydı? Ya da başka bir şey mi demeye... Lanet olsun. Ne demek istediğini bilmiyorum.

Defalarca erkeklere karşı açık olması gerektiğini, onların karmaşık düşünmediğini, akıl okumadığını duymuştu. Sanki erkekler apaçık konuşuyor da!

Peki, ben ne istiyorum?

Bakışları yeniden Wes'in üzerinde gezindi. Mavi gözleri, kirli sakalı ve kırışık gömleği... Gömleğin altındaki kasları düşününce Dani'yi sıcak bastı. Wes'in üzerine atılıp düğmelerini çözme arzusuyla ellerini yanlarında yumruk yaptı.

Yutkunmaya çalıştı ama boğazı çok kurumuştü.

Bu gece vücutlarını birbirine kenetlemeleri çok mu garip olurdu? Sonuçta uzun zamandır kimseyle görüşmüyordu. Tanıdığı, güvendiği biriyle sevgili olursa sahalara çok hızlı bir giriş yapmış olabilirdi. Bir geceliğine de olsa...

Sophie'nin onu istediğini öğrenip artık Dani'nin olmayacağı günün gecesi...

“Dani?” İsmi Wes'in dudaklarından bir fısıltı gibi çıktı.

Kalbi hızlandı, damarlarına kan hücum etti. Kendisine engel olamadığını hissediyordu. Wes ona bütün korkularını unutturuyordu. Umursamaz biri haline getiriyordu.

Umursamaz mı aptal mı? Wes'le bir gece seks yapmanın ardından kendini nasıl toparlayabilirdi? Senelerdir kurdukları her şey yerle bir olurdu. Dani buna izin veremezdi.

Wes, aralarındaki mesafeyi azaltarak bir adım daha öne geldi. Dani'nin yüzünü avuçlarının içine aldı. Dani, az önce aldığı karardan vazgeçti.

Wes öne eğilip Dani'nin yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Bu hafta pek çok kere öptüğü gibi... “İyi geceler.”

Dani'nin ağzından belli belirsiz bir, ‘iyi geceler,’ çıktı.

Wes arkasını dönüp odadan çıktı. Attığı her adımda Dani'nin yüreği burkuluyordu.

Kendisine bunun daha iyi olduğunu söyledi.

Ama sanki en iyisi değilmiş gibi hissediyordu.

Aynı anda hem paramparça oluyor hem de dimdik ayakta duruyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Havaalanına gidiş hem çok hızlı hem çok yavaş, hem çok sessiz hem de çok gürültüydü. Wes şeritler değiştirdi, yollar zar zor akarken homurdandı, sonra yeniden şeritler değiştirdi. Dün gece ciddi bir adım atmıştı. Dani donup kalmıştı. Onu ilk öptüğü zaman da aynı tepkiyi vermişti.

Bu sabah Dani çok sessizdi, belki de Wes'in yeniden denemesinden korkuyordu. Wes sadece dün ne kadar yorulduğundan ve gecenin ne kadar çılgın olduğundan bahsetmek istemişti. Ama Dani'nin hatırlamayacak kadar yorgun olabileceğini düşünüp boşu boşuna hatırlatmak istemedi.

Wes, bir ilişkiden kaçınıyordu bu nedenle yaptığı her hareketi sorgulamasına gerek yoktu aslında, ama şimdi her zamankinden çok daha dibe batmış haldeydi. Dani'yi bırakır bırakmaz

helikopterine atlayıp her şeyden ve herkesten mümkün olduğunca uzaklaşacaktı. Wes bakışlarını uzaklara çevirdi.

Dani, saçını kulağının arkasına tutturdu, her zamanki gibi saçını isyan ederek yeniden düştü. “Dün gece, ben...”

Wes, Dani’nin ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi duyana kadar gardını alıp bekledi.

Dani koltuğunda Wes’e doğru döndü. “Seninle harika vakit geçirdiğimi söyleyecek fırsatım olmadı. Seni valizime koyup Arkansas’a götürmeyi bile düşündüm. Üç dört saatliğine nefesini tutabilirsin, değil mi?”

Wes gülümsedi, gerginliği kayboldu. “Birkaç saatliğine belki.”

Havaalanı tabelasını görünce Dani’nin huzursuzluğu arttı. “Buraya park edip seninle içeri gelmemi ister misin? İşleri yapmana, valizini vermene falan yardımcı olurum?”

Dani başını iki yana salladı. “Ben hallederim.”

Wes arabayı çıkış terminaline çevirdi. Bir yer bulup arabayı çekti. Elini Dani’nin dizine koymak istiyordu ama normal hallerine daha yeni dönmüşlerdi. Bunu riske atamazdı. “İki hafta. Sonra yeniden birlikteyiz. O zamana kadar biraz etkile-yici olmayı öğreneyim, böylece terfi kesin senin olacak.”

“Eğer biri hayatımı etkileyecekse, o kesinlikle sen olursun.”

Dani’nin çantasını indirebilmek için arabadan inmek üzere kapı kolunu tuttu.

“Wes?” Dani elini Wes’in koluna koyunca Wes dondu. Aralarındaki gerginlik Dani’ye geri dönmüştü işte, Wes sessizce küfür etti. “Sophie hakkında söylemem gereken bir şey var.”

Dani'nin gerginliği Wes'e geçti, boğazında büyük bir yumru oluşturdu. "Ne olmuş ona?"

Dani göğsünü şişirip indirerek derin bir nefes aldı. "Hâlâ seni seviyor. Senin de onu sevdiğini biliyorum."

"Hayır, sevmiyorum," dedi Wes öfkeyle. Bunu insanlara kaç kere daha söylemesi gerekiyordu?

Dani dudaklarını sıktı. "Ailenin, nişanımızın sahte olduğunu bilmemesini istiyorum, evet. Ama bence Sophie'ye söylemelisin. İkiniz yeniden deneyebilirsiniz."

Wes itiraz etmek için bir kere daha ağzını açtı ama Dani susturdu.

"Sadece bir düşün. Hâlâ bir şeyler olup olmadığını anlamak için bunu hem Sophie'ye hem de kendine borçlusun."

Wes, arabada yanında oturan kadına hissettiği şeylerin hiçbirini Sophie'ye karşı hissetmediğinden emindi. Eğer Dani de aynı şeyleri hissetmiş olsaydı ona eski kız arkadaşına dönmesi için baskı yapmazdı.

Artık Wes'in kafası daha karıştı.

"Elimden geleni yapmak istiyorum," dedi Dani. "İş yemeğime gelemeyecek olsan bile."

Ah, hayır. Wes, böyle bir şeyi iptal etmesine izin vermezdi. Hele ki aralarındaki her şey bu kadar gün yüzüne çıkmışken. "Ben geleceğim," dedi Wes, sert bir sesle. Belki de ne kadar ciddi olduğunu Dani'ye belli edememişti, dün geceki öpücüğünün anlamı belki de ikisi için aynı değildi. "Düğünde söylediklerim konusunda kararlıyım. Sadece sen ve ben varız, hayatımıza kim girerse girsin."

“Güzel ilişkiler kurup hayata devam etmek istiyorsak muhtemelen bu çok iyi bir karar değil. Bir düşünsene. İkiniz arasında probleme yol açtığımı biliyorum. Çıktığım her adamın da seninle problemi oldu.”

Wes direksiyona bakarak kaşlarını çatı. “Beni terk ediyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Bunu *asla yapmayacağımı* biliyorsun.” Dani iç çekti. “Ben sadece... sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Sophie benimle konuştuktan hemen sonra sana anlatmalıydım aslında. Düğünde bana seni terk ettiği için pişman olduğunu söyledi.”

Wes içinde ılık bir tatmin duygusu olmasını bekledi ama onun yerine kocaman bir boşluk vardı.

“Hem sonunda nihayet ben de birisini bulacağım,” dedi Dani. “O yüzden benim için endişelenme, ben bir çaresine bakarım.”

Wes, direksiyonu yumruklama isteğine engel olabilmek için dişlerini sıktı.

“Benim gitmem gerek.” Uzanıp Wes’e sarıldı. Aralarında çok mesafe vardı. Dile getirmedikleri kocaman bir mesafe...

Wes de ona sarıldı. Sakalları uzun olsaydı çığlığını duymak için Dani’nin yanaklarına bastıracaktı. Yeniden yakın olmak için belki bir şans yakalarlardı o zaman.

Dani arabadan inecekti ki elini uzattı. “Yüzük. Unutmuşum.”

“Ben gelene kadar sende kalsa daha iyi olur,” dedi Wes.

“Ben *geleceğim*, tamam mı? Ne olursa olsun, o işi almana yardım edeceğim.”

“Ama ya...”

“Her türlü yanındayım, bu fikre alışsan iyi edersin.”

Dani'nin yanakları kızardı. “Peki, o zaman.” Valizini çantadan indirip el salladı. Sonra gitti. Havaalanının kapıları arkasından kapandı.

Wes aniden Dani'nin ilk defa Arkansas'a giderken birbirlerine veda etmelerini hatırlayıp *déjà vu* yaşadı. Bütün bu hisler içinde yankılanıyordu. Göğsündeki daralma, tenindeki yalnızlık aynıydı. Dani'yi asla geri getiremeyeceğini ve hayatının çok daha zor olacağını hissetmişti.

Ama şimdi bu acı daha da keskindi, çok daha güçlü bastırıyordu içine. Sanki Dani giderken bütün mutluluğu ve oksijeni de beraberinde götürmüştü.

Ne olursa olsun Dani'nin yanında olacağı konusunda ciddiydi. Ama ya Dani mükemmel biri olduğunu düşündüğü yeni bir adamla tanışır mı? O zaman tavsiye almak için Wes'i aramazdı ve başkasına âşık olmakla meşgul olurdu.

Galiba sonsuza dek yalnız kalan kişi ben olacağım.

Eliyle yüzünü ovdu. Berbat haldeydi. Uykusuzluktan olabileceğini düşündü. Derin bir nefes alıp Dani'nin Sophie hakkında söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Birkaç ay önce, hatta belki de birkaç hafta önce, yeniden denemeyi isterdi. Ama şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

Sophie mi, Dani mi? Dikkatini nereye vermeliydi?

Eğer Dani, onu istediğine dair en ufak bir işaret gösterseydi...

Ya da birkaç eyalet uzakta yaşamasaydı...

Öyle olsa, böyle olmasa... Bir sürü sebep sıralayabilirdi.

Ama Sophie onu istediğini *söylemişti*. Üstelik burada yaşıyordu. Daha önce ilişkileri iyi gidiyordu. Hâlâ Sophie'yi önemsiyordu. Ama yeniden denemek için bunlar yeter mi?

Güvenlik görevlisi Wes'e bir işaret yapıp *süreyi aştığını* belirtti. Wes arabasını park yerinden çıkarıp caddeye ilerledi. Trafığe karışmadan önce telefonunu çıkarıp Sophie'nin numarasını tuşladı.

Dani evine girer girmez valizini ve bilgisayar çantasını bir kenara bıraktı. İki havaalanı boyunca bunları taşıyınca boynu çok ağrımişti. Mektup kutusundan aldığı mektupları kahve sehпасının üzerine bıraktı. Ne çok fatura gelmişti! Aşırı sessiz evinde, koltuğuna bıraktı kendisini. Keşke tıkrıdayan bir saat olsaydı da odanın sessizliğini doldursaydı. Dani'ye yalnızlığını unutturacak herhangi bir şey olabilirdi.

Sanırım maillerimi kontrol edip iş temposuna girmeye hazırlanmalıyım. İnleyerek koltuktan kalkıp bilgisayarını aldı, sonra yeniden koltuğa oturdu. İki gün maillerini kontrol etmemiş, bir sayfadan fazla mail almıştı. Geneli iş mailleliydi. Bir iki tane, sürekli alışveriş yaptığı internet sitesinden mail geliyordu. Özel hiçbir mail gelmemişti.

Bir saatten fazla, bir mailden diğerine geçti. Acil işleri halletti. Yarın için yapılacaklar listesi hazırladı. Toplantıların arasına bir dünya iş sıkıştırdı. Kontrol etmek için annesini

aradı, hatta büyükannesiyile bile konuştu. Abuela'nın sesi uzun zaman sonra ilk kez oldukça eğlenceli geliyordu ama Dani yine de nefesindeki çatlağı duyabiliyordu.

Sonra yine Dani sessizliğe gömüldü. Takılacağı Wes yoktu. Köşede bekleyen hiçbir macera da yoktu.

İşte benim hayatım.

Berbat!

Hayatımı değiştirmem gerek.

İşe gitmekten başka bir şey yapmayan zavallı bir kadın olmayacaktı artık. Ne yapması gerektiğini, ne yapabileceğini düşündü. Sadece nasıl yapacağını net bir şekilde belirlemeliydi. Bara gidip hoş biriyle tanışmayı bekleyemezdi, hele ki tek başına hiç gidemezdi. Herhangi bir erkek arayan üzgün kadın rolünde olmak istemiyordu. Şu eş bulma siteleri vardı, mail adresi o sitelerin reklamlarıyla doluydu. Ama Dani kendisini açığa çıkaracak bir siteye girmeyecekti. Hem oradakilerin çoğu da takma isim kullanmıyor muydu?

Birkaç tane siteye göz attı. Ardından hoşuna giden birini seçip uzun uzun formlar doldurdu. Formların sonunda kendi hakkında bilmediği ve bilmek istediğinden emin olamadığı bir sürü şey öğrenmiş oldu.

Bilgisayarını kapattı. Parmağındaki yüzüğün parıltısı gözüne çarptı. Galiba yüzüğü çıkarma zamanı gelmişti, özellikle de yeni bir sevgili bulmak için hem çaba hem de para harcamışken.

Telefonu çaldı. Wes'ten mesaj gelmişti, Dani'yi merak etmişti.

Dani de hemen cevap yazıp eve geldiğini söyledi. Sophie'yle konuşup konuşmadığını sormak istedi ama vazgeçti. Gerekli zaman Wes zaten anlatırdı. Açıkçası Wes'in artık ona ait olmadığını duymaya da hazır değildi.

Bir mesaj daha geldi.

Wes: SENİ ŞİMDİDEN ÖZLEDİM.

Dani'nin içini sıcaklık kapladı, boğazı düğüm düğüm oldu.

Bir mesaj daha!

Wes: DİĞER BÜTÜN ARKADAŞLARIM SIKICI İNSANLAR. SENDEN BAŞKA KİMSE BENİMLE BOĞAYA BİNMIYOR YA DA KELLY CLARKSON ŞARKISI SÖYLEMİYOR.

Dani: EVET, BEN BİRAZ ÖZELİM.

Wes: ÖYLESİN. AYRICA ÇOK GÜZELSİN.

Dani içinde sinir bozucu bir sıkışmayla mesaja baka kaldı. Ne yazacağını bilemedi. Wes onunla flört mü ediyordu? Sonunda, gerçeği söylemeye karar verdi.

Dani: BEN DE SENİ ÖZLEDİM.

Dani bilgisayar ekranına bir bildirim geldiğini gördü. Sevgili bulma sitesinden geliyordu. Üyeliğin kabul edildiğine dair bir mesaj olduğunu düşündü, ama onun yerine bir adamın Dani'yi tanımak istediğine dair sorularıyla karşılaştı.

Şey, bu biraz hızlı oldu. Demek ki sevgili bulma siteleri gerçekten işe yarıyor.

Wes'i deli gibi özlese de onu arkadaş köşesine koyması galiba daha doğruydu. Denizde başka balıklar olduğunu da kendisine kanıtlaması gerekiyordu. En azından üzerinde oy-

nama yapılmış fotoğrafında fena sayılmayan adam Dani'yi tanımak istemişti.

Dani adama cevap yazdı. Sorularını cevapladı, sonra o da adamı tanımak için sorular sordu.

Hayatına yeniden devam edebileceği fikri bile kendisini daha güçlü hissetmesini sağlamıştı. Peki, o zaman neden kol-tuğunda dizlerini karnına çekerek uzanmış ağlıyordu?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hayatına devam etmek iğrenç gidiyordu.

O adamla görüşmenin iyi bir fikir olacağını nasıl düşünebildim?

Şu anda daha önce hiç gelmediği bir barda çaresizce oturmuş, gelen geçen bütün erkeklere acaba bu gece için randevulaştığı kişi o mu diye bakıyordu. Görüşmeleri bir saat bile sürebilirdi. Hatta çok kötü giderse dakikalarını bile alabilirdi. Bu eziyet için aylık otuz dolar ödediğine inanamıyordu.

Yeniden başlamaya gücü yoktu.

Evine gidip Wes'i aramak istiyordu sadece. Onun sesini duymak, acınası sevgili bulma girişimini anlatmak istiyordu. Wes hemen onu neşelendirirdi. Dani, teknik olarak hayatına devam etmese de her şey daha güzel olurdu.

“Danielle?”

Dani, kalın sesin geldiği yöne başını çevirdi. Biraz yukarı baktı, biraz daha. Son birkaç gündür konuşmalarının ardından ortak noktalarının basketbol olduğunu biliyordu. Ama Dani kısa boylu savunma oyuncusuyken bu adamın potanın yanındaki uzunlardan olduğu belliydi. Uzun boylu, koyu tenli, ölümcül bir gülüşe sahipti.

Devam etmek harikaydı.

Dani ayağa kalkıp adama borçlu olduğunu düşündüğü içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Dani denmesini tercih ediyorum.” Maillerinde bahsetmişlerdi ama Dani yine de uyarma ihtiyacı duydu. “Sen de Darryl olmalısın.”

“Aynen.” Başıyla bar kısmını gösterdi. “Hadi gidip birer içki alalım.”

O zamandan itibaren her şey oldukça sorunsuz gitti. Konuşmaların arasında bazen ne konuşacaklarını düşünüp sustular. Biriyle tanışmayalı o kadar zaman olmuştu ki... Konuşmaların arasındaki boşluklar da olsa Dani’ye göre umut vaat eden bir şeyin içindeydi.

Belki de şu siteler işlerini biliyordur.

Dani’nin telefonu çaldı. “Sexyback” şarkısı duyuldu. Randevusu iyi gitse de Wes’in telefonunu açarken elleri titriyordu. Hem iş yoğunluğu hem de Darryl’la mailleşme yüzünden Wes’i arayacak vakti olmamıştı. Belli ki Wes de müsait değildi çünkü pazar gününden beri konuşmamışlardı. Geçen birkaç gün bir ömür gibiydi.

Darryl’a baktı. *Cevap versem kabalık etmiş olacağım ama yanlış anlamasını istemiyorum.*

Dani, telefonu telesekretere bağlayan tuşa bastı.

“İlginç bir zil sesi,” dedi Darryl, dudağında gülümsemeyle.

“Bu...” Devam etmedi. Darryl’la görüşmeye devam ederse Wes’i öğrenecekti, bir hafta sonra sahte nişan olayları vardı zaten, ama şimdilik çok erken davranmış olurdu. İçkisinden bir yudum aldı. “Ee, üniversitede basketbol oynadığından söz ediyordun. Hangi okula gittin?”

Telefonuna, sesli mesaj geldiğine dair bir bildirim geldi. Darryl’ın söylediklerine odaklanmak için çok çabaladı.

Biraz bekleyebilir. Düşündükçe, bekleyenin Wes olması gerektiğine karar veriyordu. Sophie’yi kıskandırmak için onu kullanmıştı. Flört eden yanlış mesajlar yollayıp Dani’nin duygularıyla oynamıştı. Eski sevgilisine dönene kadar oyalanabileceği birisi değildi Dani. Dani’nin de bir hayatı vardı, yani bir hayat kurmaya çalışıyordu.

Darryl’la bir saat daha konuştuktan sonra birlikte Dani’nin arabasına yürüdüler. “İyi geceler,” dedi Darryl bir baş işaretiyle.

“İyi geceler.”

Arkasını dönmüştü ki birkaç adım sonra hızla Dani’ye ilerledi. “Biraz ağır davranmayı planlamıştım ama içimden geldiği gibi davranıp seni akşam yemeğine davet edeceğim. Yakın zamanda gideriz, değil mi?”

Dani, içinde bir heyecan, bir kıvılcım ya da herhangi bir şey bekledi. Belki de onu biraz daha yakından tanınması gerekiyordu. “Çok isterim.”

Darryl gülümsedi, Dani yanağındaki gamzeyi fark etti. Çok yakışıklı biriydi, üstelik video oyunları oynamıyordu. Bir sevgilide olması gereken her şey bu adamda vardı.

Çantasında titreyen telefonuyla ortam yeniden “Sexy-back” şarkısıyla doldu. Bu sefer hiç vakit kaybetmeden telefonu sessize aldı. Darry pazar gününün uygun olup olmadığını sordu. Dani, harika olduğunu söyledi.

Arabasına inip çantadaki telefonu anında çıkardı. Wes’in gönderdiği sesli mesajı dinledi.

“Canım sıkıldı da bir merhaba demek istedim. Bir konser daha kaptık. Aynı mekânda. İnsanlar muhtemelen geçen seferki seksi kadın şarkıcıyı isteyecekler.”

Dani tam Wes’i arayacak, randevusunu anlatıp bilet alıp almadığını soracaktı ki durdu. Bu gece sahip olduğu umudu yıkmak istemiyordu. Darry’yle her şey yolunda gitmişti, birkaç kere daha birbirlerini tanımak için buluşacakları belliydi. Eğer Wes’in sesini duyarsa haftalardır yaptığı gibi her şeyi yeniden sorgulamaya başlayacaktı. “Seksi kadın şarkıcı” konusunda bile ne diyeceğini bilemedi. Daha önce Dani’nin seksi olduğunu hiç söylememişti.

Midesinde bir kıpırtı oldu. Wes’i unutmak için ördüğü bütün duvarlar şimdi bir bir yıkılıyor gibiydi. Düğün gecesindeki öpüşmelerini ve Wes’in parmaklarının ucunun bile teninde yakıcı bir etkiye sahip oluşunu hatırladı.

Belki de hayatına devam edebilmenin yolu Wes’le arasına biraz mesafe koymaktır. Fazla değil.

Birinin içeri girebileceği kadar.

Wes, Dani'nin ondan kaçtığını düşünerek telefonu cebine koydu. Bütün bir hafta aramamıştı, şimdi de telefonlarına cevap vermiyordu. Wes koltuğa oturup ellerini başına koydu.

“Sen iyi misin, dostum?” Paul gitarıyla ilgilenirken sordu.

Emin değilim. “İyiyim.”

Paul gitarını duvara yaslayıp Wes'in yanına oturdu. “Son zamanlarda Dani'yle konuştun mu?”

Wes'in ayak parmağından boynuna kadar bütün kaslarında bir gerilme oldu.

Paul başıyla onayladı. “Sorunun o olduğunu biliyordum. Bilseydim geçen gece ona hiç yaklaşmazdım.”

“Sana kaç kere söyledim, ben... O sadece...” Öne atılıp yüzünü avuçlarına gömdü. Artık saklayamıyordu. “Neyse, bir önemi yok zaten. Arkansas'ta yaşıyor.”

“Evet, tek problem o.” Wes, *lanet olsun* bakışları atınca Paul omuzlarını silkti. “Ben sadece söylüyorum.” Gitarını alıp tıngırdatmaya başladı.

Wes yeniden tozlu koltuğa yaslandı. Gittikçe Sophie'yi arayıp hâlâ bir şeyler hissediyor mu diye kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Ama Dani konusunda tamamen pes etmeye hazır değildi. Oraya gittiğinde neler olacağını bekleyip görmek istiyordu. O zaman her şey tamamen netleşebilirdi. Sadece artık dayanamıyor, kendisini çok çaresiz hissediyordu.

Terfi alabilmek için çok çalışıyordur. Ben terfi almasına yardım edince benden çok çok uzakta yaşayacak. Daima.

Hiçbir şeyin değişmeyeceği gerçeğini anladı. Artık neler olarsa harekete geçme zamanıydı.

Gidebileceği tek bir yol vardı... Wes telefonunu eline alıp bütün bir hafta ertelediği görüşmeyi yapmaya karar verdi.

Telefonu açtığı anda sesindeki şaşkınlığı fark etti Wes.

“Sophie? Seninle konuşmam gerek. Görüşebilir miyiz?”

Wes defalarca ısıtılmış mide bulandırıcı kahveyi döküp kupayı ofisin lavabosuna bıraktı. Patronu onu erkenden çağırmıştı. Dün geceki konserden sonra yarı uykulu yarı uyanık haldeydi.

Ne kadar mide bulandırıcı olsa da kahve büyüdü bir şekilde uyanmasına yardımcı oluyordu. Beyni ve hücreleri çalışmaya başlıyordu. Ne yazık ki çalışan beyniyle birlikte düşünceler yeniden geliyordu. Dani dün gece aramamıştı ve Wes de iş çıkışı Sophie'yle bir buluşma ayarlamıştı.

Buluşmayı ertelemek için bolca zamanı vardı ki bu da Wes'e kendisini rahat hissettiriyordu. Çünkü bunun yanlış bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yürürken ayak sesleri ofiste yankılandı. Gerald nerede kalmıştı? Hemen toplantıyı yapıp uçmaya çıkması gerekiyordu. Bütün gün helikopter turları randevusu vardı, böylece iyi miktarda para kazanacaktı. Ama yüzlerce defa gördüğü yerleri göstermenin de pek bir heyecanı yoktu.

Yine de şikâyet etmemeliydi. Bir sürü işten daha iyi bir işi vardı, üstelik gökyüzündeysen kendisini iyi hissediyordu. Havada olduğunda çok daha rahat düşünebiliyordu.

Gerald kelinin üzerindeki saçı iyice yatırarak içeri girdi. “Selam Wes. Kendime bir kahve alayım, sonra ofisimde görüşelim tamam mı?”

Dakikalar sonra Wes patronunun karşısında oturuyordu, düşünceler denizine dalmıştı.

Ya benden memnun değilse? İşimi gerçekten çok seviyorum. Macera turları değil ama...

“Doğrudan konuya giriyorum. Bir süredir emekli olmayı düşünüyorum. Ama işlerimin aksamadan devam etmesi gerekiyor. Artık işlerin üstesinden gelebilecek birini buldum.” Gerald dirseklerini masanın üzerine koyarak eğildi. “Sen harika bir pilotsun. Ayrıca oldukça zekisin.”

Wes, neler olduğunu anlamaya başlayınca doğruldu. “Yani siz şimdi benden...”

Gerald başıyla onayladı. “İşleri el değiştirmeliyiz. Benim sorumluluklarımı üstlendikçe maaşında büyük artışlar olacak. Sonunda da ipleri tamamen eline vereceğim, her şey senin olacak. Belki bir gün bahsettiğin şu macera turlarını da yaparız. Bakalım nasıl olacaklar.”

Bir süre Wes hiçbir tepki veremedi. Akli hayallere dalmıştı. Kendi şirketi. Heyecan verici turlar. Yüksek maaş. Hayalleri altın tepside önüne sunuluyordu. Başını kaşıdı. “Ed ne olacak? O, benden daha uzun bir süredir burada.”

Gerald çenesini okşayıp başıyla onayladı. “Haklısın.

Ama onun sosyal becerileri sıfır. Ayrıca iş yönetecek zekâsı olduğunu da düşünmüyorum. İyi bir pilot evet, ama benim şirketimi yönetecek birisi değil. Sen Ed’le çalışmayı mı tercih ederdin?”

“Hayır. Hayır, etmezdim... Çok güzel bir haber verdiniz. Ben uçabileceğimiz başka rotalar bakarım. Belki su kayağı için bir mola bile verebiliriz. Ya da dağ tırmanışı? Bir sürü fikrim var. Ama krediyi nasıl halledeceğiz? Benim sizin haklarınızı satın almama imkân yok.”

Gerald, Wes’e bir dosya uzattı. “Senelik planımız belli oldu demek ki... Kendine biraz zaman verip düşün. Bulduklarını benimle paylaş.”

Wes dosyayı alıp açtı. Kelimeler, grafikler hepsi iç içe girdi. Bu konuda birinden yardım alması gerekiyordu ki o kişi kesinlikle Dani’ydi. Hemen bu haberi onunla paylaşmak istedi. Ona ne düşündüğünü soracaktı. Belki pazarlama konusunda yardımını da alırdı. Özellikle de programına maceralı aktiviteler eklediği zaman.

“Daha sonra detayları tartışırız. Senden tek istediğim her şeyi olabildiğince hızlı halletmemiz,” diye ekledi Gerald.

“Teşekkür ederim. İnceleyip sana haber vereceğim.” Wes masanın üzerine eğilip Gerald’ın elini sıktı. Ofisten çıkana kadar kendisini tutmalıydı.

Bu kez telefonu açmasını umarak Dani’nin numarasını çevirdi. Telesekreter çıktığı zaman küfür etti. “Selam. Çok büyük haberlerim var. Seninle muhakkak konuşmalıyım. Beni hemen ara.”

Wes, Sophie'yle buluşacağı restorana vardığında Dani hâlâ aramamıştı. Sürekli arayıp mesaj atan sahiplenici erkek arkadaşlar gibi davranmak istemiyordu. Onun erkek arkadaşı bile değildi zaten. Ama lanet olsun artık Dani, Wes'i böyle görmezden mi gelecekti? Eğer böyle olacağını bilseydi Dani gitmeden önceki gece ileri gidip Dani'yi kaçırmaktan korkmazdı. Nasıl olsa sonuçları bundan kötü olamazdı. Neden Dani'nin ne kadar mükemmel biri olduğunu ona söylememişti? Yatak odasına götürüp üzerindeki mor elbiseyi soyabilir, istediği gibi Dani'nin her noktasını tek tek öpebilirdi.

Wes'i sıcak bastı, nefes alışığı hızlandı. Önündeki bardaktan büyük bir yudum su içti, sonra derin nefes aldı. Eski nişanlısını beklediği sırada düşünmesi gereken şeyler değildi bunlar.

Neler düşünüyorum böyle?

“Wes?”

Wes gerildi. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. “Merhaba Sophie.”

Sophie saçlarını bağlamıştı böylece güzel yüzü ortaya çıkıyordu. Aylar sonra bir araya geldiklerinde aralarında tuhaf rüzgârlar esiyordu. Wes tam sarılacaktı ki bir anda karşısındaki sandalyeyi çekerek sarılmaktan kaçındı. Sophie oturunca Wes, sandalyeyi öne itti.

Wes de yerine oturup avuçlarını pantolonuna sürdü. Bu gerginliği hiç beklememişti. “Nasılsın?”

Sophie elini masanın kenarında gezdirdi. “İyi.”
Sessizlik.

Wes bardağından birkaç yudum daha su içti. Daha sert bir şeyler içmiş olmayı umdu.

“Dün Audrey’yle konuştum,” diye devam etti Sophie. “Hawaii’ye taşınabilirim dedi, demek ki balayında gayet mutlu.”

Wes şu anda kız kardeşinin balayından konuşmak istemiyordu. İkiisi birlikteyken sürekli sohbet ederlerdi, havadan sudan bile olsa aralarında hiç ne konuşacaklarını bilmedikleri bir sessizlik olmamıştı. Lanet olsun, birlikte bir hayat mı planlamışlardı?

Wes, dirseklerini masaya koyarak öne eğildi. Dani telefona cevap vermemişti, Wes de haberi birine vermek için yanıp tutuşuyordu. “İşimde terfi alabilirim. Hatta terfiden de öte. Bir yıl içinde kendi şirketimi yönetebilirim.”

“Harika bir haber, Wes.”

İşine birkaç macera turu ekleme fikirlerinden de bahsetti. Sophie kibarca dinledi ama ağzını açmadan bekledi. Yüzündeki ifade de hiçbir ipucu vermiyordu. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Hayatının geri kalanında helikopterlerle uçmak istediğine emin misin?”

“Kim neyden emin ki?”

Sophie gözlerini kapadı, yeniden açtığında namlilerdi. “Ben bir hata yaptığımdan eminim ve artık çok geç kaldım. Seni kıskandırabilirsem belki de... Benim için savaşmanı

sağlayabilirsem her şeyi kabul edebileceğimi...” Mendili kaldırıp gözlerini sildi. Beyaz kumaş, siyah lekelerle kirlendi. “Beni buraya iş konuşmak için mi çağırdın? Bu yüzden mi beni görmek istedin?”

Wes, elleri boş kalmasın diye çatalını kaldırıp masaya vurmaya başladı. “Hayır, hayır o yüzden çağırmadım.” Ama hayatları yeniden birleşecekse bunları konuşmalıydı. Asıl soru, Wes bunu istiyor muydu? Mantıklı düşünme zamanı gelmişti. Burada yaşıyordu. Hayalindeki işi almıştı. Dani kilometrelerce ötede yaşıyordu. Hem telefonlarına bile cevap vermezken onunla istediği hayatı nasıl kuracaktı?

Ama bir zamanlar sevdiği kadın, numaradan değil gerçekten evlenme teklifi ettiği kadın karşısında oturuyordu ve muhtemelen hâlâ Wes’i seviyordu. Hata yaptığını da söylemişti. Daha önce böyle bir şeyi kabul ettiğini hiç duymamıştı. Demek ki bara bir adamla gelmesi, Wes’i incitmek değil, ondan bir tepki almak içindi. Bugün yaşananlar kader miydi? Sophie’ye bir şans daha vermesi gerektiğini mi söylüyordu her şey?

Ya da Wes duruluyor muydu?

Çatalı yeniden masaya bıraktı. “Seninle başka bir konuda konuşmak istiyorum. Bizim hakkımızda konuşalım.”

“Biz mi?” Sophie sessizce konuştu.

Artık Dani’yle olan nişanlılığının numara olduğunu kabul etmekten başka şansı yoktu.

Eğer başka bir yola gitmek isteseydi...

Sophie ellerini Wes’in ellerinin üzerine koydu. Gözleri birleşti. *Ne kaybederim ki?*

Dani iş yemeği için rezervasyonların yapıldığı maile bakıyordu.

YENİ NİŞANLANAN DANI VE WES ÇİFTİ GÜL ODASINDA.

Maili okuduktan hemen sonra internet sitesinin linkine tıklayıp kalacakları yeri aradı. Yemekten önce kalacakları küçük odalar yan yana dizilmişti. Kapılar karşılıklıydı. Her oda farklı bir temayla hazırlanmıştı. Temanın bir parçası olarak odalarda koltuk yoktu. Odanın ortasında büyük bir yatak, yanlarında da küçük şifonyerler vardı. Wes'in yerde yatmasını istemiyordu ama aynı yatakta yatmakla başa çıkamayabilirdi.

Wes bugün de aramıştı. Yüreğinde bir düğüm oldu. Bütün bir hafta telefonlarına çıkmadığı için kendini suçlu hissediyordu. Galiba artık aramanın zamanı gelmişti. Wes'le arasına mesafe koymuş, Darryl'la iki randevuya daha çıkmıştı. Pek çok ortak noktaları vardı. Ayrıca Darryl çok kibar bir adamdı. Dani o konuda umutliydu. Bu nedenle Wes'le aralarının iyi olmasında bir sakınca yoktu.

Arkadaş olarak.

Wes'in sesli mesajını aldı. Hemen ara dediğini görünce hemen arama düğmesine bastı. Binlerce defa yaptığı şey olmasına rağmen şimdi nasıl da yabancı hissediyordu. Kalbi ağzında atıyor, dili kuruyordu.

Dördüncü çalışta artık Wes'le konuşamayacağını anladı.

Wes'in mesaj bırakmasını söyleyen telesekreteri çıktı.

Haberleri duymak için sabırsızlandığını söyleyecekti ki birden büyük haberlerin Sophie'yle ilgili olduğunu düşündü. Ya yeniden nişanlandılarsa?

Bu düşünceyle Dani'nin kalbi neredeyse duracaktı.

Nişanlı olsa da olmasa da Dani'ye yardım etmeye geleceğine söz vermişti.

Sophie bundan hiç hoşlanmayacak.

İyi, diye düşündü, heyecanlanmıştı. Ama sonra Sophie terk ettiğinde Wes'in ne kadar üzüldüğünü hatırladı. Bu yüzden eski sevgilisini kıskandırmak için Dani'den yardım istememiş miydi?

Galiba sahnede o yüzden Dani'yi tutkuyla öpmüştü. Hatırlayınca Dani'nin dudakları yandı. Parfümünün kokusunu alabiliyor, sımsıkı sarılan kollarını hissedebiliyordu. Vücudunda bir ısınma oldu.

Sadece gösteri yapmak için öptü. Hepsi sahteydi, Dani. Kalbi neden bunu anlayamıyordu? Aptal kalbim.

Mesaj bırakıp bırakmayacağına karar vermeden ağzını açıp kapadı. Sonra satış bölümünden Linda, Dani'nin yanına geldi. Dani hemen telefonu kapattı.

“Nişanlandığımı duyunca çok heyecanlandım!” Linda gri duvara yaslandı. “Norah helikopter pilotu olduğunu söyledi.”

Dani bu yalandan sıyrılmamanın hiç kolay olmayacağını düşünerek başıyla onayladı. “Evet.”

“Yemekte onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Birini bulacağını biliyordum. Yüzüğünü gösterebilirsen.”

Dani boş elini kaldırdı. “Ah, bugün takmayı unutmuşum.”

“Unuttun mu?”

“Daha alışamadım. Sabah da aceleyle çıkınca unutmuşum.” Aslında bakmak istemediği için yüzüğü saklamıştı. Bu hafta biriyle randevulaştığını da unutmamalıydı. Dani, Linda gidene kadar yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Ardından kafasını masasına koydu. Ne karmaşa! Ama ofiste zavallı bekâr kadın olmaktansa herkesin dikkatini çekmek hiç de fena değildi.

Nişanının bozulduğunu söylediğinde hepsinin acıyan gözlerle bakacağını biliyordu. Başını kaldırıp telefonuna baktı. Acaba Wes’i yeniden aramalı mıydı? Yoksa geleceği güne kadar beklemeli mi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wes doğrudan yatak odasına geçti. O kadar yorgundu ki gözkapakları kapanıyordu. Yarın sabah erkenden işte olmalıydı. Kıyafetlerini çıkarıp yatağa girdi. *Kıvrıldığı yerde acaba bu gece hata mı yaptım*, diye düşünüyordu.

Belki de tam bir aptaldı. Ama şimdilik doğru olan şey buydu. Her ne kadar sonunda çuvallayacak olsa da.

Şimdilik sadece şirketin teklifi üzerine odaklanmalıydı.

Telefonu çaldı. “My Life Would Suck Without You” şarkısının çalması Dani’nin aradığını gösteriyordu. O geceki performansından sonra değiştirmişti. Hayatının onsuz bir hiç olduğu bu son birkaç gündür, bu şarkıyı koymakla ne doğru bir karar verdiğini düşündü.

Wes, Sophie’yle birlikteyken aramıştı ama mesaj bırak-

mamıştı. Uzanıp yerdeki pantolonunu aldı. Cebinden telefonu çıkardı. Bir süre, Dani telefonu açtığı zaman alaylı bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalıştı. Dani'nin hayatta olduğunu ve onu aradığını bilmek büyük bir rahatlamaya sebep oldu. Sesini duyacağı için aşırı mutluydu. İşle ilgili gelişmeleri anlatmak için de yanıp tutuşuyordu.

“Uyandırdım mı?” diye hızla sordu Dani. “Biliyorum, geç oldu.”

“Daha uyumamıştım. Hem beni ne zaman istersen arayabileceğini biliyorsun.” Kolunu başının altına koyarak yan döndü. “Bugün ne olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Aptalca bir şey yaparken bileğini mi kırdın?”

Bir haftadır görmezden geldiği için Wes'in hissettiği bütün öfke kaybolmuştu. “Yaklaştın. Aptalca bir şey yaptım. Bileğimi her an kırabilirim. Özellikle de her şey yolunda giderse.”

“O zaman bilemedim.”

“Tekrar tahmin et.”

“Söyle hadi.”

“Sana bir ipucu vereyim. İşimle ilgili bir şey.”

“Indiana Jones macera turlarına mı çıkıyorsun?” diye sordu Dani.

“Büyük bir olasılıkla, evet. Ama böyle bir isim veremem herhalde.”

“Çünkü çok büyük çılgınlık olur.”

“Aslında sorun daha çok telif hakları,” dedi Wes. “O yüzden bana engin pazarlama bilgilerinden bir isim bulmak için yardım etmelisin. Ama haberler bu kadar değil...” Da-

ni'ye işle ilgili bütün gelişmeleri anlattı. "Muhtemelen birkaç yıl boyunca çok stresli ve telaşlı olacağım sonra şirket bana devredildiğinde farklı turlar yapma imkânım olacak. Mantıklı düşünmeye çalışıyorum ama her yanım çılgılık atarken bu oldukça zor."

Dani bir an sessiz kaldı. Wes, Dani'nin bütün bunların saçmalıklardan ibaret olacağını söyleyeceğini düşündü. Eğer Dani bile bu fikirlere katılmıyorsa ailesi kesinlikle deliye dönecekti.

"Vay canına. Bu... bu çok büyük bir gelişme, Wes. Senin adına çok sevindim!"

Dani'nin sesindeki heyecanla Wes yatakta doğruldu. "Yani yapmam gerektiğini düşünüyorsun?"

"Tabii bu fikre atlamadan önce mali açıdan önlemini almalıyım. İstersen sana bu konularda yardım edebilecek iyi bir muhasebeci önerebilirim. Bence harika bir fikir. Gerçekten!"

"Bence de hayata geçirilebilir." İşyerindeki helikopterleri düşündü. Hepsi onun olabilirdi. Ama onların bakımları, yakıtları... Turlara fazla insan katılmazsa edeceği zararı düşündü. Yatağında geri yaslandı. "Sanırım hayatımdaki en büyük sorumluluğu alacağım. Yeni bir fikrim olduğunda doğrudan atlayamam. Bu sefer olmaz. Ya şirketi batırırsam?"

"Eğer istediğin buysa bir yolunu elbet bulursun."

Gel benimle çalış, demek istedi Wes.

"Bugün düşündüm de ikimizin hayatları oldukça çılgın gidiyor. Hele de senin işle ilgili bu haberinden sonra. Sanırım benim iş yemeğimin zamanlaması pek doğru değil. İşler gayet

iyi gidiyor, terfi alabilirim belki. Patronla pek konuşacak vaktim olmuyor ama olsun. Demek istediğim buraya gelmek zorunda değilsin.” O kadar hızlı konuştu ki söylediklerini anlamak için Wes’in bir iki saniye düşünmesi gerekti.

“Sorun değil. Biletimi aldım bile.”

“Biletini başka bir zamana kullanabilirsin. Seni nişanlım olarak tanıtmak en baştan hataydı zaten.”

Wes’in içindeki duygular sıcak ve mutluluktan, soğuk ve kafa karışıklığına dönüştü. “Ama bu organizasyon her şey daha da çılgınlaşmadan önce terfi alman için büyük bir fırsat. Ayrıca bir yerlere gitmek, yarışmak ve seni tehlikeli şeylere sürüklemek için hiçbir fırsatı kaçırmam ben.”

Telefonun öbür ucunda bir ölüm sessizliği oldu. Dani’yle birlikte olmak için bir şansa daha ihtiyacı vardı. Bu gece doğru kararı verip vermediğini görmeliydi.

“Eğer sen eminsen...” dedi Dani, nihayet.

“Eminim. Çarşamba akşamı görüşürüz. Eğlenceli olacak, Dani. Endişelenme. Kendim gibi davranacağım.” Dani’nin elini tutmak için eline geçecek bütün fırsatları düşündü. Belki bir kere öpme imkânı da olurdu. Ya da on kere. “Çoğu zaman.”

Dani güldü, Wes her zaman onu güldürürdü. Wes, şimdi Dani’nin yanında olup gözlerinin parladığını görebilmek istedi. “O zaman sen öyle diyorsan... Yakında görüşürüz. Yeni işin için tekrar tebrik ederim.”

“Sırada sen varsın,” dedi Wes hızlı bir şekilde. Ama sonra bunun çok uzun zaman alacağını hatırladı.

Telefonu yanındaki komodine bırakıp yatağa uzandı. Hız treni gibi geçen gününü düşündü tekrar. Ne çok iniş çıkış vardı. Yemekte Sophie'yle ilişkilerine bir şans daha verecekti neredeyse.

Sonra Dani aramıştı. Wes telefona cevap vermek istedi ama Sophie gözlerini ayırmadan bakıyordu. Wes bu durumda onunla yeniden başlayamayacağını biliyordu.

Sophie, Wes'in ellerini bırakıp geri yaslandı. "Buraya gelirken ne düşündüğümü bilemiyorum. Bana tek bir şey söyle, Wes. Bilmek istediğim sadece bir şey var. Dani'yle biz ayrılmadan önce mi yatmaya başladın? Lütfen bana karşı dürüst ol, çünkü içim içimi yiyor."

Wes dişlerini sıktı. "Beni tanısaydın bu soruyu sormazdın."

"Hiç mantıklı gelmiyor. Telefonda sürekli onunla konuşuyordun. Bir haftalığına onu ziyarete gittin şimdi nişanlısınız. Başka ne düşünebilirdim?" Sophie'den ayrıldıktan sonra sadece onunla ilgili harika şeyler hatırlıyordu, ama Dani'yi *içermeyen* bütün kavgalarını hatırlamaya başlamıştı şimdi. Sürekli Wes'in hobilerini çocuksu bulurdu, daha "yetişkinlere göre" bir iş bulması gerektiğini söyler ve Wes'in yaptığı şakalar için ailesinden özür dilerdi.

"Sen beni terk etmeden önce Dani'yle hiçbir şey yaşamadım, Soph." Hâlâ Dani'yle bir şey yaşamadığını söyleyecekti ki bunun bir yalan olduğuna karar verdi. İçinde onu Dani'ye iten bir şey vardı artık. Uzak olsalar da Wes elinden geleni yapacaktı. Ya deneyip dibe batardı ya da sonsuza dek merak edip dururdu.

“Seni buraya çağırduğım için özür dilerim,” dedi Wes. “Düşündüm ki... Sanırım bir karar vermemiz gerektiğini düşündüm ama şimdi her şey daha berbat oluyor. Senden çok özür dilerim ama yapamayacağım. Seni üzdüysem özür dilerim. Hayatında mutluluklar diliyorum.”

Sophie bir süre boş gözlerle Wes’e baktı, sonra zorla ağzını açıp, “Evet, sana da,” dedi.

Wes daha sonra pişman olup olmayacağını bilmeden hesabı ödeyip çıktı. Eve gelmeden önce uzun süre şehirde gezindi. Gezdiği sırada Dani’nin sadece Sophie’yle olan ilişkisinden değil, Wes’in bütün ilişkilerinden sorumlu olduğunu fark etti. Ama sorun sevgililerinin Dani’yle olan arkadaşlığını kıskanması değildi, Wes’in daima Dani gibi bir kadın bulma isteğiydi.

Ama öyle bir kadın yoktu. Kimse Dani gibi değildi ve Wes, sadece Dani’yi istiyordu. Bu nedenle onunla bu iş yemeğine gidecek, dünyadaki en iyi nişanlı olacaktı. Günün sonunda da artık yeniden çok yakın arkadaş olduklarını anlayıp Dani’nin de aynı şeyleri hissetmesini umacaktı.

Asıl umduğu şey, hissettiklerini Dani’ye anlatabilmektir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tam zamanında.

Dani imzalı anlaşmanın bir kopyasını alıp Bill'in ofisine gitti ve kâğıdı masasına bıraktı. "Anlaşmamız hazır." Terfi aldıktan sonra, *benim anlaşmam*, demeyi umuyordu. "Benim gidip ar... nişanlımı havaalanından almam gerekiyor. Yarın görüşürüz."

Bill başıyla onayladı. Ne bir *iyi işti*, ne bir *arkadaşça güle güle* demedi. *Bu hafta kışını yırtarak çalıştığın için ve anlaşmayı imzalamamızı sağladığın için teşekkürler*, de demedi.

Ben üst düzey olduğum zaman, diye düşündü Dani, *insanlara çok daha farklı davranacağım.*

Dani masasının yanında durup bilgisayarını kapattı, sonra çantasını alıp çıktı. Hem heyecanlı hem de endişeliydi.

Midesinde hem bir coşku hem de sıkışma vardı.

Wes konusunda kafası karışık olduğu için iş yemeğine onunla gitmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ama yine de gelme konusunda ısrar ettiği için o kadar mutluydu ki. Dani biraz daha sakinleşecek, Wes herkesi büyüleyecek ve her şey kontrol altına alınacaktı. Önümüzdeki üç gün “takım inşası” aktiviteleriyle geçecekti. Eğer Dani başarılı olabilirse patronla bol bol konuşabilecek, sonra da hak ettiği pozisyona gelecekti.

Tek yapması gereken hedefine odaklanmaktı. Organizasyonun gözdesi olacak, pozisyonu kapacaktı. Böylece ailesine rahat bir nefes aldırarak parayı gönderebilecekti. Ardından hayatına devam edecekti, bu hayatın içinde Darryl olsa da olur olmasa da. Bir süredir Dani’yi aramıyordu zaten ama Dani de onu aramamıştı. Yeterince karmaşık olan hayatına bir yenisini eklemek istemiyordu şimdilik.

Dani arabasına atladı, motoru çalıştırıp kendi kendine konuştu.

Her şey yolunda ilerleyecek. Wes ve ben arkadaşız. Duygularımı kontrol edeyim yeter.

Bir diğer deyişle kendisine hâkim olmalıydı.

Little Rock ışıkları büyüyor, binalar ve yol şeritleri belirginleşmeye başlıyordu. Kendi kullanmadığı uçaklara binmek pek eğlenceli değildi ama en azından Wes, Dani’ye yaklaşıyordu.

Titreyen dizine parmağıyla vurarak ritim tuttu. Yanındaki adam kaşlarını çatıp baktı. Wes her şeyin yolunda olduğunu, gergin değil âşık olduğunu söylemek istedi. En yakın arkadaşına âşık olmuştu, evet.

Kalbi sıkıştı. Bu konuda adım atmak istemişti, ama aşk kısmını şimdiye kadar fark edememişti. Bu, hakkında çok az şey bildiği sıradan insanlarla çıktığı, sıradan bir buluşma değildi. Dani'yi tanıyordu. Onu zaten seviyordu. Şimdiyse ondan başka hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar delice seviyordu.

Huzursuz ve tehlikeli bir durumun içinde olduğunu hissediyordu. Yüksek dalış yaptığı zamanlarda ya da helikopterle akrobasi yaptığında da aynı şeyleri hissedirdi. Damarlarında coşkulu bir enerji geziniyordu, dizi daha yükseğe inip çıkmaya başladı.

Havaalanı göründü. Sonra tekerlekler yere değip asfaltta gezindi. İniş biraz sert olmuştu, *kendi* inişlerinin daha yumuşak olduğunu düşünmeden edemedi. **KEMERLERİNİZİ AÇABİLİRSİNİZ** uyarısını gören bütün yolcular ayaklandı.

Wes çenesini okşadı. Bu kadar yumuşak olmasına hâlâ alışamamıştı. Sakalsız yüzü çıplak kalmış hissi veriyordu. Dani'yi öpmek istemenin bedelleri vardı tabii.

Nihayet Wes'in inme sırası geldi. El valizini alıp uçaktan indi.

Her zamankinden farklı görünse de Wes, hemen Dani'yi fark etti. Saçları açık ve her zamankinden daha düzdü. Üzerinde siyah dar pantolon ve dökümlü beyaz bir gömlek vardı. Wes daha önce Dani'yi hiç böyle iş kıyafetleri içinde görme-

mişti. Bakışları insanlar arasında gezindi, yaklaştı, yaklaştı. Ardından gözleri Wes'in gözleriyle buluştu. Wes'in kalbi neredeyse duracaktı.

Hızlı adımlarla Dani'ye ilerledi, birbirlerine sarıldılar. Bir ağaca sarılmış gibiydi çünkü Dani'nin kolları yanlarında, bedeni kaskatıydı. Bir adım geriledi Dani, etrafındaki insanlara baktı. Wes'in gözlerine bakmaktan çekiniyordu.

Neden bu kadar soğuk ve mesafeli?

Ayağını yerde gezindirerek sordu. "Yolculuk nasıldı?"

"Uçağı ben kullansaydım daha iyi olabilirdi."

Bu sözyle Dani birazcık gülümsedi. "Sensiz iniş yapabilmelerine çok şaşırdım."

"Ben de."

Dani'nin omuzları indi, aralarındaki gerilim yavaş yavaş bedenine akıyordu. "Şaşırdım doğrusu. Mağara adamı haline geri döneceğini düşünmüştüm." Elini Wes'in yumuşak yüzünde gezdirmek için kaldırdı ama son anda vazgeçti. "Her neyse, hazır mısın?"

Wes çantasının askılarından tutup omzuna attı, Dani'ye doğru bir adım ilerledi.

Dani büyük bir adımla geriledi.

Şimdi içinde buldukları durum Wes'in kafasında kurduğu hayallere çok uzaktı. Keşke *Dani'nin* aklında neler olduğunu bilebilseydi. Wes iş yemeğinden önce bir sorun çıkarmak istemiyordu. Çünkü eğer Dani, Wes gibi hissetmiyorsa aralarında çok tuhaf anlar yaşanabilirdi. Bu nedenle Wes ağırdan almaya kararlıydı, ama her yanı buna itiraz edi-

yordu. Birlikte geçirdikleri zaman boyunca Wes, ikisinin ne kadar iyi bir çift olacağını gösterecekti. Artık kesin karardı. Geri adım atmayacaktı.

Dani, Wes'e evini gezdirdi. Oturma odası, mutfak, banyo ve yatak odasından oluşan evi gezmek pek uzun sürmedi. "Battaniye ve yastık hazırladım," dedi koltuğun üzerindeki yığını göstererek. "İstersen televizyon izle. Mutfakta pek yemek yok ama istediğini alabilirsin."

"Hemen uyuyacak mısın?" diye sordu Wes.

Evet, yoksa üzerine atlayabilirim. Neyse ki organizasyon sırasında kendisine daha rahat engel olabilecekti. İş ortamında olacaktı sonuçta. Aklına yalnız kalacakları, Wes'in tişörtü ya da...

"Dani?"

Dani hafifçe başını iki yana salladı, gözünün önüne gelen görüntüleri atmaya çalışıyordu. "Yarın erken kalkmamız gerekiyor, hem bu konuda başarısız olduğumu biliyorsun. Bir buçuk saatlik bir araba yolumuz var, araba kullanabilecek kadar ayık olmalıyım."

"Arabayı ben kullanırım." Wes, elini tutup Dani'yi koltuğa çekti. "Biraz benimle otur."

"Ama sen yolu bilmiyorsun."

"Sana yolu söyleyen süper bir GPS cihazın var." Bir kez daha çekince Dani ona doğru ilerledi.

"Sen asla GPS cihazını dinlemezsin, kendin daha kolay bulduğunu söylersin."

“Benim yolum daha eğlenceli olur.” Bir kez daha Dani’yi çekti. Şimdi bedenleri birbirine değiyordu.

Dani yutkunmaya çalıştı, ama boğazında büyük bir yumru vardı. Ne kadar geri çekilmeye çalışsa da işe yaramıyordu. Wes’ten gelen sıcaklığı hissedip gözlerine bakarken çekilemezdi.

Mesafe. Biraz mesafeye ihtiyacı vardı. Hemen koltuğa oturdu. Kol kısmına yaslanıp arada mesafe olsun diye ayaklarını yukarı topladı.

Wes de koltuğun öbür ucuna oturdu. Wes’in kaşlarının arasında kırışıklık oldu. Dani, tuhaf davrandığını anlayacak diye çok korktu. Onlar hep kimsenin anlayamadığı kadar doğal davranmışlardı birbirine. *Keşke düğündeki öpücükle bu kaybolmasaydı*, diye diledi Dani.

“Ee?” diye sordu Wes. “Hayatında son birkaç haftada neler yaşadın?”

“Henüz bir şey yok ama bir adamla birkaç kere görüştüm.”

Wes dudaklarını sıkarak geri yaslandı. “Alınma ama hep kötü seçimler yaptığını biliyorsun. Birkaç ay sonra ben seni teselli ediyor olacağım. O yüzden hemen ayrılmalısın.”

“Hey,” dedi Dani. Wes’in baldırına tekme attı. “*Birkaç başarısız seçimim olmuş olabilir, ama bu iyi bir adam bulamayacağım anlamına gelmiyor. Ayrıca ben... Benimle sakın alay etme ama bir randevulaşma sitesine üye oldum. Yani ben onu seçmedim, site seçti. İki kere dışarı çıktık. İyi biri.*”

“Ah, ne iyi. Çok heyecanlı olmalı.”

“Basketbol da oynuyor.”

“İyi ilişkinin anahtarıdır basketbol.”

Wes daha çok alay ettikçe Dani daha çok heyecanlanıyor, *senin gibi birisi yok ki*, demek istiyordu. Konuyu değiştirme hevesiyle sordu. “Şu iş teklifini anlatsana. Kabul ettin mi?”

“Resmi olarak etmedim. Bazı şeyleri inceliyorum. Su kayağı yapmak için bir nokta belirledim. Ama sertifika almam gerek.”

“Ki insanları çılgın şeylere ikna edebilesin.”

“Kesinlikle.” Ayağına dokundu. “Ayakların yine buz gibi. Gel.” Kenara kaydı, Dani’nin ayaklarını bacakları arasına aldı. “İş dosyalarımı getirdim. Bir akşam, üzerinden geçebileceğimizi düşündüm açıkçası. Hayatımın kararını vermeden önce senin de fikrini almak istiyorum.”

“Tabii,” dedi Dani. Sonra aralarında bir sessizlik oldu. Biraz ses olsun diye Dani televizyonu açıp spor kanalını ayarladı.

Wes kolunu Dani’nin dizine koyup televizyona eğildi. “Cardinals geriden gelip oyunu alacak. Beş dolarına var mısın?”

“Varım,” dedi Dani ve Wes gülümsedi. “Galiba artık Johnson’m dün sakatlandığını ve bugün oynamadığını söyleyebilirim?”

Wes’in gülümsemesi soldu. “Gerçekten mi? Kahretsin.” Elini çenesine götürüp okşadı, ardından omuzlarını silkti. “Olsun, yine de iddiamın arkasındayım.”

“O zaman kaybetmeye hazır ol.” Birkaç dakika sonra Dani’nin kafası düşmeye başladı. Yorgunluk bütün kaslarını

ve kemiklerini sarmıştı. Maçı izlerken gözleri kapanıyordu.

Wes'in orada olması, maçın sesi ve ayaklarının Wes'in bacakları sayesinde ısınması Dani'ye samimi ve huzurlu bir ortam veriyordu. Uykuya dalarken hayatı boyunca mutlu olmak için ihtiyacı olan tek şeyin bu olduğunu düşündü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Wes kendisine, “Sağa dön, üç kilometre devam et,” diyen GPS cihazına baktı. Sanki tabelayı görmemişti! Elektronik bir sesin ona ne yapması gerektiğini söylemesi onu deli ediyordu.

Dani’ye baktı. Koltuğa yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. Yüzünde çok huzurlu bir ifade vardı. Wes, GPS’i kapattı. Dani bilmeyecek, Wes de huzurla araba kullanacaktı. Dün gece nasıl yakınlaşmadıklarını hâlâ anlayamıyordu. Kendisini geri çekmeyeceğine söz vermişti, ama Dani de aynı şeyleri hissetmiyorsa her şeyi mahvetme ihtimali vardı.

Soğumuş kahvesini kaldırdı. Tam bir yudum alacakken kahve başparmağına, gömleğine ve pantolonuna döküldü. Wes başını kaldırdığı anda yoldaki şerit değişimini ve turuncu bariyerleri gördü. Wes hemen hızla yana kırdı.

Tümsek, frenlerden gelen yüksek ses ve yola çıkmak Dani'yi etkilemedi bile.

Bir saatlik güzel bir sürüşün ardından Wes yanlış yolda olduklarını fark etti. Uzun süre yanlış gitmişlerdi. Wes içinden Dani'nin bir süre daha uyanmamasını diliyordu ama hiç şansı yoktu. *Tabii ki* o anda Dani kıpırdanmaya başladı. Gözlerini açıp gerindi. Saatine bakıp gözlerini ovdu. Sonra yeniden saatine bakıp öne eğildi. "Hâlâ gelmedik mi?"

Wes gülümsedi. "Küçük bir problemimiz var."

Dani kafasını Wes'e uzattı. "Lütfen bana GPS'in söylediği yolu takip ettiğini söyle."

"Yolda çalışma vardı, o yüzden yoldan çıktık. Şimdi rotamıza gireriz. Zamanında orada olacağız. O yolda sadece bir şerit vardı, trafiği düşünebiliyor musun?"

Dani'nin gözleri küçük GPS'in boş ekranına kaydı. "Kapattın mı?" Çok yüksek sesle söylenmeye başladı. "Sunumum için zamanında orada olmalıyım, Wes. *Arkansas'ın taşrasında boş boş gezineceğin* macera zamanı değil."

"Arkansas'ın taşrasında gezinseydik hiç fena olmazdı." Yüzüne büyük, sersem bir gülüş takındı.

Dani dişlerini sıktı. Wes, kulaklarından duman çıktığını görebiliyordu. Pekâlâ, şaka yapmak işe yaramamıştı ki bu da Dani'nin gerçekten deliye döndüğünü gösteriyordu. "Bak, özür dilerim. Kapatmamalıydım. Ama sorunu çözmeye çalışıyorum. Bir iki dönemeçten sonra orada olacağız. Zamanında yetişeceğiz." *Hemen hemen*. Wes, Dani'nin dizine uzandı ama Dani hızla geri çekildi.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun bari?” Wes cevap vermeden Dani GPS’i açtı. “Bir keresinde dağa izciliğe gittiğimizde, benzinimiz bitmişti ya işte yine öyle davranıyorsunuz. Sana defalarca geri dönmemiz gerektiğini söylemişim ama *yoook* sen daha kısa bir yol biliyordun!”

“Neyse ki şimdi bir sürü benzinimiz var,” dedi Wes. Dani öyle bir bakış attı ki Wes korkmaya başladı. Bir şey söylemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Elinden gelen tek şeyin oraya vaktinde varmalarını sağlamaktı.

Dani başını iki yana sallayıp telefonunu çıkardı. “Nereye döneceğine bakmak için GPS’i takip etmek neden bu kadar zor anlamıyorum. Hiç bilmediğimiz bir yerde olmak tansa bence yol yapımına denk gelmek daha iyidir.” Telefonu kaldırdı. “Lanet olsun, çekmiyor.”

GPS yeniden çalışmaya başladı. “Yoldan çıktınız,” demeye başladı, defalarca tekrarlardı. “Bak,” dedi Wes. “İğrenç bir ses. Hem de emredici. Doğru düzgün çalışmıyor bile.”

“Sen kapatmadan önce çalışıyordu.” Dani birkaç düğmeye bastı, böylece yeni rota çizildi. “Neden gitmen gereken yolu takip etmedin ki?”

“Neden biraz rahatlayıp maceranın tadını çıkarmıyorsunuz?” dedi Wes hızla ama birden özür dileyen tavırda olması gerektiğini hatırladı. Lanet olsun, her şeyi mahvediyordu. Kaybolmak onu da geriyordu. Dani biraz rahatladığında yeniden özür dileyecek, her şeyi yoluna koymaya çalışacaktı. İlk önce yapması gereken Dani’yi sunumuna yetiştirmektir.

Pat diye bir sesle birlikte araba sarsıldı. Wes direksiyon-

nun hâkimiyetini koruyabilmek için çabaladı. Araba yavaş yavaş yol kenarına kaydı. Wes, frenleri patlatmadan önce arabayı durdurabilmek için çabaladı, sonunda durdurdu.

“*Bu mu macera?*” Dani emniyet kemerini çıkarıp arabadan atladı.

Derin bir nefes alan Wes onu takip etti. Arabanın önünden dolaşıp lime lime olan arka tekerleği gördü. Dani kollarım bağlamış İspanyolca bir şeyler mırıldanıyordu.

Wes artık ne yapsa bir işe yaramayacaktı. Artık Dani’ye karşı sevimli ve hoş duygularla yaklaşmıyordu.

Artık çok hızlı süremeyecekleri yeni tekerleği taktıktan sonra arabaya geçip yola koyuldular. İçeride buz gibi bir hava vardı. Marterpiece Oteli’ne vardıklarında kırk beş dakika boyunca hiç konuşmamışlardı.

“Harika,” dedi Dani. “Herkes çoktan dışarıda toplanmış. Şimdi hepsinin önünde evlenmek için sabırsızlanan nişanlı rolü oynayacağız.”

Normalde Dani bu konularda, yani macera yaşadıkları zamanlarda, daha sakin ve eğlenceli davranırdı. Ama şimdi büyük bir felaket yaşamışlar gibiydi. Bu daha çok Sophie’nin sinirleneceği bir şeydi.

“Tekerleğimizin patladığını anlayacaklar,” dedi Wes. Elinden geldiğince sakin olmaya çalışıyor, Dani’nyı de sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Hayır, olması gereken zamanda orada olmadığımı anlayacaklar. Kimse neden olduğunu umursamaz. Terfi alamama sebepim bu olacak. Sanki zamanında gelemeyen

benmişim gibi.” Delici bakışlarla geç kalmalarının sebebinin o olduğunu anlatmaya çalıştı.

“İşini sevmemenin sorumlusu ben değil...”

“Anlamıyorsun.” Başını iki yana salladı, gözlerinde öfke vardı, sesi titriyordu “Hayatında her şeyden önce ailene yardım etmen gerekmedi. İyi kazanabileceğin bir iş için geceleri uykun kaçmıyor. Sen ailenin şımarık, hiç büyümeyen çocuğusun.” Arabadan inip kapıyı öyle sert kapattı ki Wes’in kulakları acıdı.

Seneler süren arkadaşlıklarında hiç kavga etmemişler, tartışmamışlar ya da fikir ayrılığına düşmemişlerdi. Böyle bir şeyi ilk defa yaşıyorlardı. Wes’in içini öfke kapladı. Şımarık mı? Hiç büyümeyen çocuk mu? O zaman o da aptalca şeyler yüzünden çileden çıkan gıcık biriydi.

Dani’nin iş arkadaşları bakıyordu. Bu nedenle Wes’in arabadan inip Dani’yle mutlu olan nişanlı rolü oynaması gerekiyordu. Onun nişanlısı rolünü oynamanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Ardından arabadan inip yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

Dani’nin elini tutup pırlanta yüzük avucunun içine batacak kadar sıktı.

“Danielle,” dedi yalaka adamlardan biri. “Sonunda gelebildiniz. Sunumu kendi başıma yapacağım diye çok korktum.”

Wes, herkesin önünde bunları söyleyen pisliğe hızla cevap verdi. “Hepsi benim hatam. GPS’le yolculuk etmeye

dayanamadığı için kaybolan ve tekerleği patlatacak kadar sakar olan benim.”

“Sen Wes olmalısın,” dedi bir kadın, elini uzatıp bir adım öne geldi. “Senin hakkında çok şey duyduk.”

“Evet, bu benim nişanlım,” dedi Dani. Gruba Wes’i tanıttı. Pislüğün adı Bill’di. En son telefon konuşmalarında Dani’ye acil iş çıkaran adamdı bu. Wes, ondan hiç hoşlanmadı.

Dani etrafına bakındı. “Wayne programı sundu mu?”

Bill gülümsedi. Yüzündeki ukala hava yüzünden Wes suratının ortasına yumruk atmak istiyordu. “Hoş geldiniz konuşması yaptı, sunumları görmek için sabırsızlandığını söyledi.” Saatine baktı. “Odanızı kontrol etmesi için nişanlından yardım isteyebilirsin. Biz de gidip hazırlıkları yaparız. İlk sunum bizim. Bu da demek oluyor ki on dakikamız var.”

Dani, Wes’e baktı.

“Ben hallederim,” dedi Wes.

“Benim adıma ayrılmış olacak.” Elini saçında gezdirdi, Wes, Dani’nin omuzlarındaki gerginliği fark etti. Tabii ya, onca sene okuldaki sunumlar öncesinde Dani’nin ne kadar da stres yaptığını unutmuştu. Dani canını dişine takıp çabalarlarken Wes’in “çekiciliğine güvenmesine” sinir oluyordu.

Wes, Dani’ye yaklaştı. “Bu işi alacaksın. Şu pislüğün seni geri itmesine izin verme.”

Dani, Wes’in gözlerine baktı. Az önce bir sürü laf etmesine rağmen Wes onu sunum konusunda rahatlatmaya çalışıyordu. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken Bill araya girdi.

“Zaman geçiyor,” dedi.

Dani, omzuna bilgisayar çantasını takıp Bill’le birlikte uzaklaştı. Wes ise danışmaya ilerlerken Dani’yle ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Eğer Wes’in işini umursamayan şımarık biri olduğunu düşünüyorsa, Wes’in ona inandığı gibi o, Wes’e inanmıyor demektir.

Patronu ve iş arkadaşlarının doldurduğu odada herkesin önünde olmak Dani’nin midesine kramp girmesine neden oluyordu. Elleri terliyor ve yüzü kızarıyordu. Bu durum onun için yeni değildi, ama yüreğinde şimdi bir de Wes’le ettiği kavga vardı.

O korkunç şeyleri söylediğine inanamıyordu. Wayne Bridges, Bill’le ona “başlayabilirsiniz,” dediği zaman da hâlâ bunu düşünüyordu.

Belki de botları, kocaman kemeri ve kovboy şapkası yüzünden Dani, patronunun birazdan boğanın üzerinde hızla gideceğini düşünüyordu.

Boğaya binme fikri Dani’ye Wes’le Whisky River’da bindikleri mekanik boğayı hatırlattı. Wes’in eliyle numardan şapka salladığı görüntü aklına gelince içinde bir sıcaklık oldu.

Pekâlâ, bunu yapabilirim. Gerçeklere odaklan, tıpkı Wes’in helikopterde bana yaptığı gibi.

Dani’nin zihni netleşmişti ama Bill sunum sırasında sürekli önüne geçiyor, Dani tam önemli bir noktaya geçineceken konuya atlıyordu. Yaptığı her hareketi engelliyordu. Eğer

Bill basketbol maçında savunmacı olsaydı Dani onu çok güzel alt edebilirdi. Şimdi de öyle yapmalıydı. Ama ne zaman Wayne'e baksa bütün güveni yok oluyordu. Bu yüzden işin çoğunu yapan kişi Bill gibi görünmüştü.

Bir şeyler yapmalıydı. Ama gözleri dışarıdaki aptal araba tekerine kaydı. Acaba Wes'le arkadaşlıkları bu yüzden bozulur muydu?

Wes'i kaybedemem. O, hayatımdaki en iyi şeylerden biri.

“Çok etkileyici,” dedi Wayne, Bill son satış oranlarını gösteren posterini kapatırken. “Takım olarak mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Wayne.

“Ben üst pozisyondayım, tabii ki,” dedi Bill.

Pislik. Dani, *bütün işleri ben yapıyorum*, demek istedi ama cazgır görünmek istemiyordu. Zaten bugün yeterince cazgırlık yapmıştı. Orada durup hiçbir olmamış gibi de davranamazdı ama. Mutluluğu ve maaşı Bill'in alt pozisyonundan çıkmaya bağlıyken hele de!

Sonunda kendisini topladı, titreyen sesiyle konuşmaya başladı. “Ben müşterilerle ve reklam şirketleriyle çalışıyorum. Bill'le iki ay önce işlerimizi birleştirmeye karar verdik. Şimdiden giriştiğimiz her projede büyük bir artış yakaladık.”

Wayne başıyla onayladı. Dani, birkaç soru sormasını beklemişti. İşinin her yönünü detaylı bir şekilde bildiğinden emindi, böylece bütün sorulara güzelce cevap verebilirdi.

Ama Wayne bir sonraki sunumu yapacak takımı çağırdı.

Toplantı sadece bir saat sürmüştü ama bitmek bilmemişti. Dani hemen gidip Wes'ten özür dilemek istiyordu.

Toplantı bittiğinde Wes'e koşma isteği içinde ilerledi. Wes, çalışanların eşleri tarafından sarılmıştı.

Yanlarından ayrılıp Dani'ye doğru ilerledi. "Sunum nasıl geçti?"

"Emin değilim. İyi bir etki bıraktığımı düşünmüyorum. Bir oda dolusu insan bana bakarken rahat olamıyorum. Özellikle de içlerinden birisi patronumsa."

"Eminim iyi iş çıkarmışsındır. Ayrıca insanları etkilemek için hâlâ zamanın var."

"Haklısın," dedi. Şimdi tek yapması gereken özür dilemekti. Belki de odaya çıkmaları daha iyi olabilirdi.

Ama sonra kadın iş arkadaşları yanlarına gelip Wes'le tanışmak ve düğünün detaylarını öğrenmek istediler. Neyse ki Wes'le zaten bir yalan uydurmuşlardı, şimdi çok düşünmelerine gerek yoktu.

Dani kendisini sahtekâr gibi hissediyordu, amayalana fazlaca kapılmış bir şekilde bütün detayları sıraladı. Arkansas'a taşınma fikrini kabul etmediğini belli etmeyerek Wes de payına düşen rolü gayet güzel oynadı.

Sonunda yanlarındaki kalabalık azalınca Dani, Wes'e baktı. Wes gerildi, artık mutlu ve âşık çifti oynayamıyordu. Yanında dururken havada tuhaf bir sessizlik vardı. Aralarında eyaletler varken bile bu kadar uzak hissetmiyordu ona karşı.

Dani'nin kalbi sızladı. "Benden nefret ediyor musun?"

Wes başını öne eğdi. Saçlarından biri gözünün üzerine düştü. "Sadece beni o şekilde gördüğünü bilmiyordum."

"Öyle görmüyorum. Anlık ve umursamaz tavırların,

sende en sevdiğim özelliklerdir, biliyorsun.” *Sevmek* sözcüğünü kullandığını fark edince sesinde tuhaf bir ton oluştu. “Bazen keşke ben de öyle olabilsem. Ama gerçekler yüzüme vuruyor. Kıyafet ve yemek için para olmadan büyümenin ne demek olduğunu biliyorum. Basketbol turnuvalarına sırf bu yüzden katıldım. Yoksa üniversiteye gidemezdim. O halde bile ailemin pek çok fedakârlık yapması gerekti. Üstelik şimdi yanlış bölüm okuduğumdan endişelenmeye başlıyorum. Yani tam biz zaman kaybı...” Elleriyle saçını düzeltti. “Bu terfi almak için çok strese girdim.”

“Bir aile geçindirmenin ne demek olduğunu bilmiyorum, bunu kabul edebilirim. Ama bu demek değildir ki para ve diğer konularda hiçbir çaba sarf etmiyorum. Bizimkilerin o evde oturmasının sebebi babamın ölüp evi onlara bırakması. Ama inan bana hepimiz babamın yanımızda olmasını isterdik. Ayrıca kimse bana maddi yardımda bulunmuyor. *Kendi kazandığım parayla kendim geçiniyorum.*”

Dani, Wes’in sert tonunu anlamıştı. Söylediklerinin altında Dani’ye ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu aslında. “Biliyorum. Söylediklerim doğru değildi. Çok özür dilerim.”

Wes sert bir şekilde başıyla onayladı. “Terfi konusunda bu kadar stresli olmana üzülüyorum.”

“Bir tek o değil ki.” Yüzünü Wes’e döndü. Göğsü inip kalkıyordu. “Abuela’nın hastalığı kötüye gidiyor. Annem hastane masraflarını karşılayamıyor. Ben de yardımcı olmaya çalışıyorum ama kazandığım bu parayla zaten zor geçiniyorum.”

Wes’in ifadesi yumuşadı. “Neden bana söylemedin? Paraya ihtiyacın varsa...”

“Senden para istemiyorum.”

Wes kaşlarını çattı. “Neden yardım etmeme izin vermiyorsun? Sen herkesle ilgileniyorsun ama kimsenin ilgisini istemiyorsun.”

Kollarını bağıladı. “Kimsenin yardımına ihtiyacım yok.”

Wes, Dani’nin bileklerinden tutarak kollarını gevşetti. “Biliyorum ama ben istiyorum.” Dani’ye bakıp kollarını ona sardı. “Lütfen ihtiyacın olduğu zaman bana haber ver.”

Dani boğazındaki yumruyu yutkundu, başıyla onaylayıp Wes’e sarıldı.

“Barıştık mı?”

“Tabii ki,” dedi Dani gülümseyerek. Gözucuyla baktığında Bill’in Wayne’le konuştuğunu gördü. “Eğer terfi alırsam kendi başımın çaresine bakabilirim, ama Bill patronumla konuşup sürekli onun alt pozisyonunda olmamı sağlıyor sanırım.”

Wes de onlara baktı. “Sorun değil. Gizli bir silahım var.” Wes, elini Dani’nin eline kaydırıp sımsıkı tuttu. Birlikte arabaya gittiler. Cebinden anahtarlarını çıkarıp arabayı açtı. İçeriden basketbol topunu çıkardı.

Dani turuncu topa bakakaldı. “Gizli silahından şüphelenmeye başlıyorum.”

“Aslında gizli silahım *sensin*.”

Dani başını iki yana salladı. “Git gide kötüleşiyor.”

Wes topu havada atıp tuttu. “Ya bu ya da şarkı söyleme. Mikrofon bulmamı ister misin?” Topu yeniden havaya fırlattı. Bu sefer Dani tuttu.

“Aklından neler geçiyor?”

ON ALTINCI BÖLÜM

Beş dakika sonra Wes ve Dani, Bill'le tasarımcı olduğu belli olan Joe isimli bir adamın karşısındaydı. Wes'in kasları enerji doluydu. Eskisi gibi sahada Dani'yle herkesi büyüleyeceklerdi. Patronu gölgede, bir masada oturuyordu. Diğer insanlar basket sahasına pek dikkat etmeden etrafta oyalanıyorlardı.

Neyse ki bir süre sonra dikkatlerini buraya vereceklerdi.

“Oyunu ilginç hale getirmeye çalış tamam mı?” Wes topu bir iki kere sektirip Dani'ye attı.

Topa bir iki kere vurup elinden kaçırmış gibi yaptı. “Benim hatam. Alırım.”

Tanrım, Wes en çok bu kısmı seviyordu.

“Düşündüm de,” diye bağırarak konuştu Wes. Partneri

topu tutmaya çalışırken Wes de herkesin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Senelerce Dani'nin "berbat" bir oyuncu olduğunu düşünmelerini sağlamışlardı. "Dostça bir iddiaya girelim. Ne dersiniz? Yirmi dolarına var mısınız?"

Dani topu yakalayıp yanlarına geldi. Çok yüksekten, dağınık sektirmeler yaptı.

"Yirmi iyidir," dedi Bill. Sözlerinde kendini beğenmişlik vardı. "Ben daha yüksekten açardım ama..." Dani'ye güldü.

"İddiaya mı giriyoruz? Elli diyelim mi?"

Wes gülümsedi. "Bill ve Joe'nin elliyi kabul edeceğini sanmıyorum." Rakiplerini incelediler ve...

Joe ve Bill hızla birbirine bakıp başlarıyla onayladılar. "Elli dolarına girelim," dedi Bill.

İkisi de tamı tamına elli doları kabul etti.

Top havalandı. "Oyun başlasın, o zaman."

Oyun sırasında Wes ara ara Dani'nin patronunu izledi. Etraftaki herkes gibi o da maça odaklanmış sayı ardına sayı almalarını izliyordu. Bill gayet iyi bir oyuncuydu ama Joe pek de iyi bir topçu değildi. Bill'in yüzü gittikçe kızardı, kızardı. Oyun devam ettikçe boyun damarları daha belirgin bir hal almıştı.

"Ben onu alırım," dedi Bill, Joe'yu Wes'in üzerine itti.

Wes sahada koştu. Birden durup sağa fırladı, atış yapma numarası yapıp topu Dani'ye fırlattı. Dani, boş bir şekilde onu bekliyordu.

Ve Dani atış yaptı.

Sayı!

İşte oyun böyleydi. Dani'nin yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Patronunu etkilese de etkilemese de en azından birlikte çalıştığı adamın tam bir pislik olduğunu göstermişti.

Onlar sularını içip terlerini silerken patronu yanlarına geldi. "Vay canına, harika bir maçtı. Basketbol oynayabildiğini bilmiyordum."

"Üniversiteyken okul takımındaydı," dedi Wes. Dani'nin kendisini övmeyeceğini biliyordu. "Ben onunla karşı takımında olmadığım için şanslıyım."

"Çok etkilendim," dedi Dani'nin patronu. Ardından dikkatini yeniden Dani'ye vermeden önce Wes'e kendisini tanıttı. "Seninle yeni pazarlama tekniği hakkında konuşmak istiyordum, Dani. Ne kadarı senin sorumluluğunda?"

Dani hemen cevaba atlatamadan Wes ona dirsek attı.

"Aslında fikir bana aitti..." Sesi titriyordu. Patronu sessizce biraz daha açıklamasını bekledi. Dani başını kaldırdı, kendine güveni gelmişti. "Bill ve ben beraber çalışıyoruz ama müşterilere sunacağımız model ve telaların çoğunu ben hazırlıyorum. Bu konuda gayet başarılı olduğumu söyleyebilirim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onu ezip geçmemene de sevindim açıkçası." Wayne başını salladı. "Çok etkileyici. Basketbol ve yeni bir pazarlama stratejisi. Başka neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve yanlarından ayrıldı.

Dani, gözlerini kocaman açarak Wes'e baktı. "Az önce yaşadıklarım gerçek miydi?" Wes cevap vermeden, Dani kollarını ona doladı.

Wes de ona sarıldı, hatta Dani'yi biraz havaya kaldırıp sonra yeniden indirdi.

Wes'in bakışları Dani'nin dudaklarına kaydı. Nişanlısını öpmesinde bir sakınca olmazdı herhalde, değil mi?

Birisi boğazını temizledi. Bill. İşte Wes'in yumruk atmak istemesine bir bahane daha eklenmişti.

“Siz ikiniz kürek yarışına var mısınız?”

Dani elini, Wes'in beline sardı. “Orada oluruz.”

“Karım ve ben de katılacağız. İddiaya girelim mi? İki katma?”

Dani, Wes'e bakıp başını salladı. “Anlaştık.”

Bill piyangodan para kazanmış gibi güldü. “Galiba artık ben de kürekte okul takımında olduğumu, karımın da *fitness* eğitmeni olduğunu söyleyebilirim.” Bir kere daha gülerek yanlarından ayrıldı.

“Bu adamları yenmek için her şeyimizi ortaya koyuyoruz, tamam mı?” dedi Wes.

Dani'nin gözlerinden mücadelecisi ruhu parladı. “Evet! Bitirelim şu işi.”

Dani ve Wes fazla çiçekli odalarına girdiklerinde Dani sıırıslılandı ve bütün kasları ağrıyordu. “Çok eğlenceliydi.”

Yarış başa baş geçmişti ama son anda Dani ve Wes, Bill ile karısını kıl payı yenmeyi başarmışlardı. Wes kutlamanın en güzel yolu olarak halatlarını çözüp onları denize bırakmak olduğunu düşündü.

“Basketbol maçında olmasa bile artık patronun seni kesinlikle tanıyor. Belki üzerine yapışan ıslak gömleğin iş ahlakına uymuyor olabilir ama...” Gözleri Dani'nin ıslak gömleğinde kaydı.

Dani, Wes'i dürttü. “Çok teşekkür ederim.”

Wes'in bu ıslak görüntüsü Dani'ye çok az hayal gücü bırakıyordu. Islak gömleğinin altında siyah dövmesi, vücudunun ne kadar kaslı olduğu görünüyordu. Parmaklarını göğsünün üzerindeki dövmede, kaslarında gezdirmek istiyordu. Oda bir anda sımsıcak oldu. Nefes alışığı hızlandı. İki de birbirine uzak mesafelerde ilişki kurmaya çalışıyor olabilirlerdi ama bir geceliğine seks yapan arkadaşlar olamazlar mıydı?

Tabii ki hâlâ karışık bir durumdu. Hem aralarında tuhaf bir durum oluşacaktı hem de Wes başka birine âşıktı. Dani pes etti. Islak saçlarını kulaklarının arkasına aldı. Parmaklarını saçlarının ucunda gezdirdi. “Bu arada Sophie'yle hiç konuştu mu? Sana bahsettiğim konuda.”

Onunla olmaması gereken biri için Dani'nin kalbi hızla atıyor, içini bir panik kaplıyordu. Sophie'ye geri dönerse ne yapacaktı?

“Neden ‘Bu arada’ dedin?”

Wes bilinçli bir şekilde mi bu konudan kaçıyordu? Yani araları iyi miydi? “Daha önce sormak istemiştim ama unuttum. Biliyorsun, güne kötü başladık.”

“Bu yüzden beni suçlamaktan hiç vazgeçmeyecek misin?”

“Vazgeçersem dönüş yolunda bizi yeniden kaybedersin.”

“Muhtemelen her ihtimalde kaybolacağız,” dedi Wes, gülümseyerek.

Dani, Wes’e dil çıkardı. Sahiden, kavgalarının üzerine şaka yapmalarından memnundu. Eğer bu konudan kaçınırsalardı hâlâ aralarında bir sorun olduğu anlamına gelirdi. “Pekâlâ, Sophie konusuna geri dönelim.”

Wes kollarını önünde bağladı. Dani, kaslarının ve göğsünün aldığı şekli fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. “Konuştuk ama ben onunla yürütemeyeceğimi anladım.”

Dani’nin yüreğinde heyecan ve umut belirdi. Neredeyse havaya zıplamamak için kendisini zor tutuyordu. Wes’in üzüleceğini düşünerek sessiz kalmaya çalıştı. Gülümsemek üzere olduğunu engelleyerek, “Sizin adınıza üzüldüm,” dedi.

“Bence beni terk ederek büyük bir iyilik yaptı. Bir sürü problemimiz vardı, son zamanlarda aynı şeyleri istemiyorduk.” Gözleri Dani’nin gözlerine kilitlendi. “Sence ona geri mi dönmeliydim? Sen umursamaz mıydın?”

Umursamamaya çalışan Dani omuzlarını silkti. “Eğer sen mutlu olacaksan ben her şeyle başa çıkabilirim. Ama senin istediğin bu değilse...” Yeniden omuzlarını silkti. Omuzlar bugün oldukça hareketliydi.

Wes hâlâ Dani’ye bakıyordu. Sanki bir şey bekliyordu. Dani ne beklediğini anlayamadı, o yüzden iş konusuna geri dönmeye karar verdi. “Unutmadan söyleyeyim, Kuzey Carolina’da bir şirketin başına geçeceğini burada konuşmasak iyi olur. Yoksa benim taşınacağımı düşünüp terfi vermezler.”

“Şirketi devralmayabilirim.”

“Ah evet, finansal sorunlar. Onları halledeceğiz.”

“O zaman da almayabilirim. İstedğim şey o da olmayabilir.”

Dani neden şaşırdığını bilmiyordu. Belki de bugün söylediği sözler fazla sert olabilirdi, ama tamamen de yanılmamıştı. Çok sevdiği bir alanda kariyer yapmayacaksa o zaman sevdiği kadına sonsuza kadar nasıl bağlı kalacaktı ki?

Wes öğleden sonra Sophie’yle birleşmeyeceğini söylediği zaman Dani hiç tepki vermemişti. Bu sabahki olaydan ve gördüğü şu adamdan sonra mı bu hale gelmişti. Cidden mi? Arkadaşlıkları kolay olur diye Sophie’ye dönmemesine sevindiğini neden söylememişti? Galiba Wes, aralarında arkadaşlıktan fazlası olduğuna dair fikre kendisini fazla kaptırıyordu.

Akşam yemeği için masalarına ilerlerken Wes, elini Dani’nin beline koydu. Sahte de olsa herkese Dani’nin onun olduğunu göstermek istiyordu. Nabzı parmaklarının ucunda, Dani’ye dokunduğu yerlerde atıyordu. Dani’nin üzerinde fazla seksi, bacaklarını ortaya çıkaran siyah bir etek vardı. Wes bacaklara bakmaktan kendini alamıyordu. Dani’nin her noktasına bakıyordu.

Güzel görünüp patronunu etkilemeye devam etmesi gerektiğini söylemişti. Belli ki bu işi fazlasıyla önemsiyordu. Eğer Dani burada kalırsa, Wes de Kuzey Carolina’ya giderse, ikisinin birlikte olma ihtimalleri yoktu. O zaman Wes, burada bir iş bakmaya başlayacaktı. Dani’nin internet sitesinden ta-

nıştığı adamla çıkmaya devam etmesi hiç hoş olmazdı!

Normalde olsa Wes hiç düşünmeden hemen bir işe atlardı. Ama şimdi, eğer Arkansas'a taşınacaksa, ki bunu hiç istemiyordu, biraz kafasını kullanarak yeni bir kariyer planı çizmesi gerekiyordu.

Mantıklı kararlar vermesi onlar için daha kolay olabilirdi.

Dani'nin birkaç iş arkadaşının olduğu masaya oturdular. "Ah, unutmadan..." Dani eğilip elini Wes'in bacağına koydu, nefesi boynuna çarpıyordu.

Wes bu halde nasıl mantıklı düşünebilirdi? Muhtemelen mantıklı düşünemediği için başını çevirip Dani'yi dudaklarından kibarca öptü. "Efendim, bebeğim?"

Dani kaşlarını kaldırdı, dudakları birbirine mühürlendi. Başını öne eğip saçını kulağının arkasına koydu. Her zamanki gibi saçı yana düştü. Wes, Dani'nin bu konuda hiç pes etmeyişiğini seviyordu.

"Ben... ben ne diyeceğimi unuttum," dedi.

Masanın karşı tarafındaki bir kadın onlara bakıyordu. Wes, ismini hatırlayamadı ama yöneticilerden birinin asistanı olduğunu hatırlıyordu. "İkiniz ne kadar tatlısınız. George'la nişanlandığım zamanı hatırlıyorum. Senden daha gençtim. Üniversite yeni bitmişti. Ama mezuniyet balosuna gittiğimizde onun doğru insan olduğunu anlamıştım." Suyundan bir yudum aldı. "Siz nasıl tanıştınız?"

Dani dudaklarını ıslattı, Wes bir kez daha öpmemek için kendisine engel olmaya çalıştı. "İkimiz de aynı tarih fakültesindeydik."

“Üniversiteden beri sevgili misiniz? Ben daha yeni olduğumu düşünmüştüm. Uzun süredir şu diğer çocukla birlikte değil miydin sen?”

İnsanlar bazen çok patavatsız olabiliyordu. İşte bu kadın da oldukça patavatsız insanlardan biriydi.

“Şey,” Dani ikisini işaret etti. “Bu daha yeni oldu. Ama üniversiteden beri arkadaşız.”

Wes kolunu Dani’nin sandalyesinin arkasına attı. “Senelerdir benim en yakın arkadaşımdı. Hayallerimdeki kadının gözlerimin önünde olduğunu fark edemediğim için aptal olmalıyım.”

Dani’nin sırtını okşadı. “Dani başta biraz tedirgindi, sanırım. Ama kimse bu surata daha fazla karşı koyamazdı.” Kadına gülümsedi, kadın da ona gülümsedi. Birini ikna edebilmişti. Dikkatini yeniden Dani’ye verdi. Sırtını okşamaya devam ederek ikinci kişiyi ikna edip edemeyeceğine bakıyordu.

Dani nefes almakta zorlanıyordu. Wes’in söyledikleri Dani’nin düğünden sonra hissettikleriyle aynıydı. Ama bu sefer onu daha çok korkutuyordu. Ne zaman rol yaptığını, ne zaman gerçekleri söylediğini bilmiyordu. Kalp atışlarından, yaşadıkları ilişkinin şov ya da gerçek olmasının bir farkı olmadığını hissediyordu.

Bir de o öpücük... Kısaydı ama bir şey vardı orada. Etraflarındaki bütün iş arkadaşlarını unutmak, kollarını Wes’e sarıp hiç durmadan öpmek istiyordu.

Linda nerede evleneceklerini sordu. Müzede evleneceklerini söyledikten sonra da Dani sorulan bütün sorulara aklına gelen ilk şeyleri uydurarak cevap verdi. Etraflarındaki insanlar sohbele dalıp kendi düğün anılarını anlattılar. Wes ile Dani'ye hem evlilik hem de düğün tavsiyeleri verdiler.

Yemekten sonra Bayan Bridges'ten bile "bilge sözler" işitmişlerdi. Wayne de yanlarına geldi. Dani biraz rahatlamayı başarıp patronuyla biraz sohbet etti. Wes'le kurdukları plan tıklarında gidiyordu.

Oyun bittiğinde ne olacaktı? Karşısına çıkan herkesin Wes gibi olmasını isteyecek ve mutsuz olacaktı.

Gecenin sonunda basket maçının, kürek yarışının ve Wes'le yaşadıklarının ağırlığı üzerine çökmüştü. Çok yorgundu, başı dönüyordu ve kalabalıktan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Odalarına yürürlerken Wes, Dani'nin elini tutup parmaklarını birbirine kenetledi. Dani'nin damarlarındaki kan çekildi, kendisine engel olamayıp biraz Wes'e yaslandı.

Odalarına vardıklarında boş eliyle anahtarı çıkarmaya çalıştı. Odaya girdikten sonra kapıyı arkalarından kapattı. Bir süre birbirine tuhaf tuhaf baktılar. İkisi de bir adım bile ilerleyemiyordu.

Ne garip bir durumdu. Daha önce hiç böyle bir durum yaşamamışlardı. Dani'nin hayal gücü mü devreye girmişti, yoksa Wes de gergin miydi?

"Bu gece, benim doğru kişi olduğumu söylediğin konuşman var ya hani şu âşık nişanlı halin..." Dani yutkundu

ama kalbi boğazında atıyordu. “Tahmin ettiğimden daha iyi bir oyuncuymuşsun.”

Wes ellerini Dani’nin iki yanına, duvara yasladı. “Aslında o kadar da iyi bir oyuncu değilimdir.”

Dani kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. “Daha çok çalışmalıyız yani? Mesela diyelim ki öpüşme konusunda daha iyi olmalıyız?” Bunu söylediğine inanamadı. Her saniye sonsuz uzunlukta geçiyordu. Söylediklerini Wes’in şaka olarak algılayıp geri çekilmesinden korkuyordu.

Ama Wes, Dani’ye yaklaştı, yaklaştı. Sonunda dudakları birleşti. Dani’nin bütün bedeni titriyordu. Kendisini öne itti, bedenleri birbirine değiyordu artık. Dizlerinden omuzlarına kadar her noktaları birleşmiş, alev alev yanıyordu. Wes ellerini Dani’nin yüzüne koyup iyice kendisine çekti. Daha ateşli öpüştüler.

Wes’in ağırlığı Dani’nin üzerindeydi ve dili Dani’nin ağzını keşfediyordu. Dani yanmaya hazırdı, her yanı daha da fazlasını istiyordu. Ama mantıklı düşünceler zihnine hücum etti. Bu yaptıklarının çok çok kötü olduğunu söyledi.

“Düşündüm de...” diye başladı.

“Düşünme,” dedi Wes. Dudakları Dani’nin boynuna kaydı. Yavaşça emmeye başladı.

Wes eğer Dani’yi kapıya yaslamasaydı Dani yere düşebilirdi. Ellerini Dani’nin belinden bacaklarına indirdi. Boynunu öpmeye devam etti, dudakları çenesine sonra da dudaklarına kaydı. Parmakları Dani’nin eteğinden içeri sızdı. Kalçalarını tutup iç çamaşırının iplerini çekiştirdi.

Dani inledi. Öpüşmeyi devralıp Wes'in altdudağını ya-
vaşça ısırmaya başladı. Bu kez Wes inleyerek Dani'nin daha
da sert davranmasını sağladı. Dani'nin kalbi hızla atıyor, be-
deni arzularla inliyordu. Evet, kendilerini cinselliğe kaptır-
mışlardı ama ortada cinsellikten çok daha fazlası vardı.
Wes'e âşıktı. Bu düşünce onu biraz korkutuyordu, ama artık
inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Wes, onu dünyadaki herkes-
ten daha iyi tanıyor ve olduğu gibi kabul ediyordu. Dani'yle
saatler geçiren ve asla sıkılmayan tek kişiydi, Wes.

Wes, Dani'nin bedenini daha önce hiç tatmadığı bir
ateşle yakıyordu.

Ellerini Wes'in gömleğinin içine soktu. Kaslarının par-
maklarının altında kıvrıldığını hissedince dudak dudağayken
gülümsedi.

“Dani,” diye fısıldadı Wes, hafifçe inliyordu. Sonra hızla
Dani'yi kendisine çekip dudaklarını dudaklarına kenetledi.
Dizleri tutmayana kadar dilleriyle öpüştüler. Dani nerede
başlayıp nerede bittiğini bile hissedemiyordu.

Gömleğini çekip çözmeye başladı. Wes'i görmek ve his-
setmek istiyordu. Her yanını!

Kapının çalmasıyla sıçradı. Donakalmıştı. Sanki yap-
maması gereken bir iş üstünde yakalanıyordu.

Kahretsin! Yine de yapmak istiyordu.

Kapı tekrar çalındı. “Dani, tatlım?” *Linda*. Âşık ve ni-
şanlı olmanın nasıl bir şey olduğuna dair sürekli konu-
şuyordu, ama galiba kapının kapalı olmasının ne demek ol-
duğunu birinin ona hatırlatması gerekiyordu.

“Umursamayalım,” diye fısıldadı Wes.

“O zaman seks yaptığımızı düşünecek,” diye fısıldadı Dani.

Wes, *aynen öyle yapıyoruz*, diyen bir bakışla başını salladı.

Dani titreyen sesiyle derin bir nefes aldı. Sesini normale döndürmeye çalıştı. “Bir dakika,” diye seslendi. Eteğini indirip saçını düzeltti. Bir kez daha Wes’e baktı. Gözleri tutkuyla parlıyordu. Dani’nin içindeki her şey ezildi. Wes haklıydı. Dani kapıyı umursamamalıydı ama artık çok geç kalmışlardı.

Wes, alnını duvara dayadı. Dani, Wes’i görmemelerini sağlayarak kapıyı açtı. Kapıda Linda ve George duruyordu.

“Arabanızın yanından geçerken bir tekerleğin indiğini fark ettik,” dedi Linda. “Yardıma ihtiyacınız olursa George yardım eder.”

Wes kapıyı biraz daha açıp cevap verdi. “Haber verdiğiniz için teşekkürler. Yarın ilk iş olarak onunla ilgileneceğim.”

“Teşekkürler. İyi geceler.” Dani çifte el sallayıp uzaklaşmalarını izledi. Bir dakika önce ikisinin hemen gitmesini ve Wes’le kaldıkları yerden devam etmeyi istiyordu. Ama Wes’in elleri üzerinde gezinmediği zaman aklına mantıklı düşünceler geliyordu. Gerçeklerin acılığı canını yakıyordu. Evet evet Wes’e âşıktı. Hatta aşktan yüreği cayır cayır yanıyordu. Ama bu durum karmaşıklıktan da öteydi.

Böyle zamanlarda kendisine mantıklı düşünmek için zaman verirdi. Kapıyı kapatıp Wes’le arasına mesafe koydu. “Az önce olanlar hakkında...”

Wes, ona doğru bir adım attı. “Daha hiçbir şey olmadı.”

Sesinin derinliği ve içindeki arzu Dani'nin nabzının yeniden hızlanmasına neden oldu. Dani yutkunarak bir adım daha geriledi. Biraz daha mesafe. Biraz daha mesafeye ihtiyacı vardı. "Wes..." Ne söyleyeceğini bilemiyordu. İşte en yakın arkadaşı karşısındaydı. İkisi öpüşmüş, hatta bedenleri... İçinde yeniden kıpırtılar oldu... Ah, odaklanması ne zordu!

Wes ellerini kaldırdı. Sanki hızlı hareket etse, Dani korkacaktı. Belki de korkardı. "Pekâlâ. Biraz yavaştan alalım," dedi Wes.

"Neyi? Yani biz...? Demek istediğim, olamaz..." Ellerini alnına koydu. "Her şeyi mahvedeceğiz."

"Ya da her şey mükemmel olacak."

Dani başını iki yana salladı. Neden olduğunu anlayamadan gözlerinden yaşlar süzüldü. "Güven bana, uzun zamandır bunu düşünüyorum. Olmaz."

Wes'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Düşünüyor muydun? Ne zamandır?"

"Charlotte'a indiğim andan itibaren diyebilirim. Ama özellikle de düğünde beni öptükten sonra." Bakışlarını Wes'e çevirdi. "Sahi, beni neden öptün?"

"Üniversitede neden öptüysem düğünde de o yüzden öptüm. Nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Belki de hazır olmadığımı anlamak istemiştim. Ama hazırmışım, Dani."

Dani başını iki yana salladı. "Seninleyken mantıklı düşünemiyorum. Sanki bütün algılarım uçup gidiyor."

"Mantığını çok önemsiyorsun."

Düşünmenin en acı verici olduğu şeyi açığa kavuşturması gerekiyordu. "Farklı eyaletlerde yaşıyoruz."

“Ama aramızda duvar örülü değil. Sen benim yanıma taşınabilirsin. Ya da ben buraya taşınabilirim. Her şeyi hallederiz. Yeter ki konuşalım.”

Aklı bu konuyu hemen kapatmak istese de içinde küçük bir umut filizlendi. Tek istediği mantıklı bir yol bulmaktı. “Tamam. Konuşalım. Ama şuraya geçmen gerek.” Sandalyeyi gösterdi. “Ben de burada duracağım. Karşı koyulması zor birisin diye iltifat etmek istemiyorum.”

Wes gülümsedi. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

Dani yaslandığı duvarda kendisini rahatsız hissediyordu. İyi. Böylece zihnini açık tutabilir, daha rahat odaklanabilirdi. “Sorun şu ki seni çok iyi tanıyorum. Olaya hemen atlar, her şeyin yolunda gitmesini beklersin. Ama bu sefer durum farklı. Benim bu terfi almam gerek. Sen de bir şirket devralmak üzeresin. Zamanlamamız hiç doğru değil.”

“Eğer bir arada olacaksak ben burada da bir iş bulmaya razıyım.”

Dani'nin kalbi hızlandı. Bir an Wes'in Arkansas'ta yanında olduğunu düşündü. Yorucu bir günün ardından eve Wes'le gelmek... Ama Wes'in sıkıcı bir işte çalışarak hiç mutlu olamayacağını biliyordu. “Hayatta bir kere eline geçebilecek bir fırsatı kaçırmama izin vermeyeceğim.”

“Sen de Kuzey Carolina'ya gelme fikrine sıcak bakmıyorsun?”

Dani, çalışmayıp Wes'in eline baktığını düşündü. Hem kendisi için hem de annesi ve büyükannesi için hiç iyi olmazdı. İlişkiyi başlamadan bitirmek olurdu bu. Belki zama-

nında kurtarabilirdi. Kuzey Carolina'ya gitmeden önce iş bakabilirdi.

Dani iç çekti. "Belki zamanla. Ama o zamana kadar üzerimizde baskı kurmamamız gerektiğini düşünüyorum. Eğer olacağı varsa olur. Yoksa... Daima benim en yakın arkadaşım olarak kalacaksın. Sana *ihtiyacım* var. Özellikle de şimdi." Söylediğinin gerçekliğiyle kalbi sızladı. Keşke gerçek olmasaydı. Bu hafta pek çok kere düşünüp bu karara varmıştı.

Dani dirseklerini dizine dayayıp başını avuçlarının içine aldı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Dani. "Ama eminim bana yanlış olduğumu ispatlamak için uğraşacaksın."

"Seni çok iyi tanıyorum. Aklına koyduğun bir şeyi değiştirmek neredeyse imkânsızdır. Bir kerelik keşke değiştirebilsem."

"Bir işe yaramayacak."

Wes'in mavi gözleri Dani'yi delici bakışlarla süzdü. "Steve'le buraya taşınma cesaretini gösterdin. Neden benimle denemiyorsun?"

"Gördüğün gibi, bir hata yapmışım." Biraz da bu nedenle bir kere daha denemekten deli gibi korkuyordu. Steve, kendisinin bile ödemediği yüksek kira yüzünden Dani'yi terk etmişti. Ameliyat olduğunda Steve'den maddi bir destek beklememiş ama iyileşme sürecinde yanında olmasını istemişti. Şimdi yeniden bütün hayatını değiştirirse ve Wes bir ay sonra fikrini değiştirirse? Ya da bir yıl sonra?

Wes dişlerini sıktı. "Ama yine de değiştirmek için istek-

liydin.” Ayağa kalktı. Omuzlarından gerildiği anlaşılıyordu. “Tekerleği şimdi değiştireceğim.”

“Wes.” Kapıya ilerleyen Wes’in önünde durdu. “Wes.” Tek söyleyebildiği onun adıydı, çünkü ne söyleyeceğini bilemiyordu. Gözlerinden sıcak yaşlar aktı. “Lütfen, şimdi gitme. Henüz konuşmayı bitirmedik.”

“Artık konuşmanın bir faydası yok. Sen niyetini fazlasıyla belli ettin.”

Wes kapıdan çıkarken serin hava içeri doldu. Dani odada tek başına kalmıştı. Çarpan kapının sağır edici sesi kulaklarını doldurdu.

Dışarının soğuğu Wes’in içindeki öfke ateşini söndürmeye yetmedi. Bu mükemmel gece nasıl en berbat geceye dönüşebilmişti? Dani biraz önce kollarındaydı. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel hissetmemişti.

Sonra her şey hızla dibe vurmuştu.

Aslında hayalindeki işinden ayrılmak onu öldürürdü. Bunu göz ardı etmiyordu. Ama Dani..

Dani’nin denemeyi bile reddeden sözleri, kulaklarını deliyordu, yüzüne tokat gibi çarpıyordu. Hayatını adamaya karar verdiği kadın hem sorumsuz olduğunu hem de risk almaya değer olmadığını düşünüyordu.

Dani’nin ön tekeri tamamen sönmüştü. Düşünmek için biraz zaman kazanıyordu böylece. Geldikleri yolun çivilerle dolu olduğunu kim bilebilirdi ki? Sanki kimse o yolu kullanmayacak!

Belki de insanlar bu nedenle o yolu kullanmıyordu.

Başka sağlam tekerlek yoktu. Bu da tamir edilebilecek gibi değildi. Arabanın önüne çöktü. İçeri nasıl gireceğini, aynı yatakta nasıl yatacağını bilemiyordu. Yarın herkesin önünde “biz nişanlıyız,” rolünü nasıl oynayacaktı? Keşke yolculuğun sonuna kadar bekleyebilseydi ama Dani'nin de dediği gibi fazla atılgandı.

Lanet olası Linda ve George! Eğer onlar bölmeseydi durmaları gerekmez, Dani de her zamanki gibi mantıklı düşünmelere dalmazdı. Belki de şimdi yan yana uzanıyor olurlardı, hem de aralarında hiçbir şey olmazdı.

Başını iki yana salladı. Artık bunların bir faydası yoktu. Ama lanet olsun, çok öfkeliydi! Pek çok sebeple!

Wes'in telefonu cebinde titredi. Çıkarıp ekrana baktı.

Annesiyle konuşmak, özellikle de düğünle ilgili, Wes'i daha kötü bir hale getirebilirdi. Ama annesini atlatmak da kolay değildi. Sanki annesi imkânı olduğunu ama açmadığını biliyor gibiydi.

Wes iç çekip telefonu açtı.

Hıçkırıklarla karşılaştı.

Wes'in bütün hücreleri kaskatı kesildi. “Anne?”

“Audrey. Audrey h-hastanede.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Wes hızla içeri daldı. Yüzündeki kederli ifadeden Dani çok önemli bir sorun olduğunu anladı. Hemen ayağa fırladı. “Sen iyi misin?”

“Audrey hastaneymiş. Annem durumunu bilmiyor ama çok korkuyor. Olabildiğince çabuk gideceğimi söyledim.” Etraftaki kıyafetlerini toplayıp valizine tıkmaya başladı.

“Little Rock’a arabayla şimdi gitsen de sabaha kadar hiçbir uçak bulamazsın.”

“O zaman eve kadar arabayla giderim.”

“Hangi arabayla? Benimkinin problemlili olduğunu biliyorsun.”

“Bir yolunu bulurum,” dedi. Sert sesi, Dani’yi ürküttü. Normal şartlarda Wes’in bu hali Dani’nin kabuğuna çekil-

mesine neden olurdu ama bu kadar acı çektiğini görürken pes edemezdi.

Elini, Wes'in koluna koydu. "Wes. Yarın sabah ilk iş gideceğiz."

Wes gözlerini kapatıp titreyen elini kendi saçlarında gezdirdi. "Ona eğlenmesini söyleyen bendim. Hatta sıkıcı olmasın diye onu gaza bile getirdim. Matthew'la yamaç dalışı yapmaya gitmişler. Şimdiyse..." Sesi çatallaştı. "Ya Audrey'ye..."

"Bir şey olmayacak." Dani kollarını Wes'in beline koyup sınıksıkı sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

Bir süre Wes kaskatı kalmaya devam etti ama sonra yavaş yavaş rahatladı. Hatta ağırlığını bırakınca Dani biraz sendeledi. Wes'i yatağa yönlendirip oturttu. Kendinden geçmiş gibi görünüyordu ve Dani bu durumu nasıl düzeltebileceğini hiç bilmiyordu. Eğilip Wes'in ayakkabılarını çıkardı. Ardından bacaklarını yatağın üzerine kaldırıp yatırdı. Wes'in gözleri boşlukta idi, kaybolmuştu.

Dani'nin aklı çalışmaya başladı. Sabah Wes'i olabildiğince çabuk Kuzey Carolina'ya yetiştirmesi gerekiyordu. Tamir ettirdikten sonra arabayla mı gitseler? Yoksa havaalanına kadar taksiye mi binseler? *Hemen bir uçakta yer ayırtmalıyım.*

Çekmeyen internete aldirmeden bilgisayarını açacaktı ki Wes elini tuttu. Gözleri buluştu. Wes'in gözlerindeki acı Dani'nin yüreğini deldi. Hemen yanma uzandı.

Konuşmadılar. Kıpırdamadılar.

Wes'in nefesi yavaşlayıp bedeni kendisini bırakıncaya kadar sessizce uzandılar.

Dani birkaç dakika daha bekledi, ardından yavaşça dirseğinin üzerine doğrulup Wes'i izlemeye başladı. Kalbi sıkıştıyordu, boğazında yutamadığı bir yumru vardı. Bir kez daha Wes'i ne kadar sevdiğini düşündü. Onunla ilgili her şeyi çok seviyordu. Espri anlayışı, kibarlığı, hatta atılgan kişiliği ve Dani'yi zora sokmaları... Burnunun kıvrımını seviyordu, dalgalı saçlarını, sakallı veya sakalsız güçlü çene çizgilerini seviyordu. Öyle çok seviyordu ki yüreği aşktan sızlıyordu ama yine de bu gece bunu inkâr etmişti.

Salak olmalıyım. Her günü sevdiğin insanın yanında geçirmiyorsan o zaman dünyada başka hiçbir şeyin önemi olmamalıydı. Ama Dani, sevmediği işini sevdiği adama tercih ediyordu. Terfi olsa bile işini sevmeyecekti, değil mi?

Hayatındaki en önemli şeyi geri itmesinden daha önemli olamazdı. Aralarındaki bütün engelleri ve neden birlikte olmamaları gerektiğini sıralamıştı, ama şimdi hepsi aklından uçup gidiyordu. Wes her ne kadar düşünmeden hareket eden birisi olsa da Dani ne zaman ihtiyaç duysa onun yanında olurdu. Belki bir yere çakılıp yanarlardı ama Wes haklıydı. Hiç denememek daha kötüydü. Wes kesinlikle bir şanslı hak ediyordu.

Dani, Wes için gereken bütün hazırlıkları yapmalıydı şimdi. Sabah ailesine olabildiğince hızlı ulaştırmak güzel bir başlangıç olabilirdi. Yataktan çok yavaş hareketlerle kalkarak parmak uçlarında bilgisayarının başına gitti. Birkaç araştırmadan sonra Wes için Charlotte'a giden uçakta bir yer ayırabilirdi. Uçakta tek kişilik yer vardı. Dani, Wes'in bir sonraki

uçağı beklemek istemeyeceğini düşündü. Hem belki de önce Wes'in eve gitmesi daha iyi olabilirdi. Aslında Audrey'nin Charlotte'ta olduğundan bile emin değildi, belki de hâlâ bala layım geçirdiği yerdedir.

Sabah Wes'i havaalanına götürmek için şimdi gidip arabamdaki sorunu mu halletmeliyim, yoksa sabah iş arkadaşlarımdan birinden arabasını ödünç mü alayım?

Dani, Wes'in yüzüne bakıp bütün kalbiyle kız kardeşinin iyi olmasını diledi. Aksi halde, Wes'in kendisini asla toparlayamayacağını biliyordu.

“Seni götürmemem konusunda emin misin?” diye sordu Dani.

Wes başını iki yana salladı. “Burada kalıp hak ettiğin işi almanı istiyorum.”

“İş umurumda değil. Bana ihtiyacın varsa senin yanında olmak istiyorum.”

Wes yaklaşıp elini Dani'nin omzuna koydu. “Yeterince yardım ettin. Uçağı hallettiğin için teşekkür ederim.”

Dani ne söyleyeceğini bilemedi, sadece başıyla onayladı.

“Dün geceye gelince...” Kendi ensesini ovdu.

Dani, Wes'in söyleyeceklerini bekledi. Dün geceyi yan yana geçirdiklerini düşününce içi kıpır kıpır oluyordu.

“Haklıydın,” dedi Wes. “Sevgili olmamız kötü bir fikir olabilir. İkimizden birinin mantıkla hareket etmesine seviniyorum.”

Acı. Dani'nin yüreği öyle acıdı ki nefes alamadı. Pişmanlık ve söylediği her şey şimdi acısını daha da derinleştiriyordu. Ama kendisini tuttu, dışa vuracak durumda değildi.

Sarı taksi dışarıda görüldü.

“Bir şeyler öğrendiğin an beni ara, olur mu?” dedi.

“Ararım.” Wes, Dani'nin yüzünü okşadı. “Kendine iyi bak. Terfi konusunda bol şans dilerim. Bence istediğin pozisyonu kaptın bile.”

Dani, gözyaşlarıyla boğuşmak için dudağını ısırıldı.

Wes, tek koluyla hızlı bir şekilde Dani'ye sarıldı. Dışarı çıkıp valizini taksiye koydu.

Dani, içindeki bağırma isteğini bastırıyordu. *Bekle, bir hata yaptım*, demek istiyordu. Ama bunun yerine Wes'in bindiği arabanın uzaklaşmasını istedi. Sabahın griliğini kırmızı ışıklar kesiyordu.

Dani, en doğrusunun bu olduğunu söyledi kendisine.

O zaman neden kaburgalarının arası çok sızlıyordu?

Wes, Mooresville'deki hastaneye vardığında nefes nefeseydi. Dün gece neredeyse eriyordu ama şimdi hislerini kontrol etmeliydi. Dışarı taşmak için sabırsızlanan duygularına engel olmalıydı.

Hepsini yutkundu. Annesinin güçlü duran Wes'e ihtiyacı olabilirdi. Bu nedenle güçlü durmalıydı. Tek bildiği Audrey ve Matthew'un işe başlamadan önceki son haftalarında çılgınca bir şey yapmak istemiş olmalarıydı. Wes'in önerisini

dinleyip yamaç dalışı yapmak için otuz dakikalık mesafedeki Mooresville'e gitmişlerdi.

Hastane küçüktü, Wes annesini bekleme odasında kolayca buldu. Annesinin gözleri şiş ve kırmızıydı. Kollarını hemen oğluna doladı. Wes bir an olabilecek en kötü şeyin olduğunu, kız kardeşini kaybettiğini düşündü. Kalbi duracaktı neredeyse.

“Hâlâ yoğun bakımda ama hayati değerlerinin daha iyi olduğunu söylediler.” Annesi burnunu çektı. “Jill'i kaçırdın. Az önce yemek almak için çıktı.”

“Matthew nasıl?”

“Berbat halde.”

Wes, sorduğuna pişman oldu. Öğrendiklerinin hiçbir faydası yoktu. Bugün dört yüzüncü kez, Dani'nin onla gelme isteğini kabul etseydi diye düşündü. Ama ondan uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Dün gece ona sarıldığında dakikalar önce aralarında geçenleri unutmuştu.

Neredeyse.

Bu sabah her şeyi düzeltmek için ne kadar uğraştığını fark etmişti. Sanki onu sevmemesini, uçak bileti alıp sarılarak halledebilirdi!

“Dani geliyor mu?” Annesi düşüncelerini okumuş gibi sordu.

“Çalışması gerek.” Wes gözlerini koridorun sonuna dikti. “Audrey'yi görmek istiyorum.”

Bütün duvarlar beyazdı. Tepeden vuran ışıklar da boşluğu iyice yansıtıyordu. Havada sterilize bir koku vardı. Bu

kokunun kan temizlerken kullandığını düşünmek istemedi.

Yoğun bakım ünitesine geldiklerinde babası da sarılıp sırtını okşadı. Bir şey söylemek istiyordu ama söyledikleri hıçkırıklarının arasında kayboluyordu.

Wes camdan Audrey'ye baktı. Etrafı makinelerle, yanıp sönen ışıklarla doluydu. Yüzünün şiş ve morarmış olduğunu gördü. Küçük kız kardeşi. Yaralıydı.

Ya bir daha konuşamaz, birlikte gülemezlerse? Keşke uyanıp da rol çaldığı için Wes'e kızsın.

Ya bir daha yürüyemezse?

Wes'in boğazında hıçkırıklar oldu. Duvarlar üzerine geliyor, elleri titriyordu.

Matthew'a döndü. Buna nasıl izin verir, diye boynuna atılmak istiyordu ama onun da gözlerinin kan çanağı, yüzünün solgun olduğunu gördü. Sanki içinden yaşam enerjisi alınmıştı. Sadece bedeni yeryüzünde kalmış gibiydi.

Birden Dani'nin ilişki istemediğine sevindi. Ona bir şey olsa Wes yine kahrolurdu, ama hayatlarını birleştirselerdi her şey daha kötü olurdu. Bundan sonra artık ilişki yaşamayacaktı. Düşünmeden hareket etmek de yoktu. Sırf bu yüzden en yakın arkadaşından olmuş, kız kardeşinin hastanedeki yaşam savaşına seyirci oluyordu.

Aptalca serüvenler bitmişti.

Her konuda.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dani gününün yarısını Wes'in neden orada olmadığını açıklayarak geçirdi. Sonra iş arkadaşları kaçınılmaz soruyu sordu: Kardeşi iyi mi?

Dani bilmiyordu.

Öğle arasında, Bill arabayı kullanarak Dani'yi merkeze götürdü. Birlikte iki yeni tekerlek aldılar. Takmayı bile önerdi hatta. Dani kendisini biraz suçlu hissetti. Belki de düşündüğü kadar kötü biri değildir. Ya da belki de o da kendisini suçlu hissediyordur.

Sonunda organizasyon bitti. *İşlerinizin başına dönüp geçen seneden daha iyi bir iş çıkarın*, uyarıları alındı.

İnsanlar dağılınca Dani telefonunu çıkarıp saat hesabı yaptı. Wes, iki saat önce varmış olmalıydı. Onu rahatsız et-

mekten nefret ediyordu ama Audrey'den haber almak için sabırsızlanıyordu. Acaba nasıldı?

Başparmağının tırnağını ısırarak Wes'e zaman vermesi gerektiğini söyledi.

Ama yine de aradı.

Wes cevap vermedi.

Eşyalarını toplayıp otelden ayrılması otuz dakikasını aldı. GPS cihazını açıp uyarıları harfi harfine dinledi. Ne sıkıcı! Hiç Wes'e göre değil. Neredeyse kaybolmalarına Dani, deli olsa da, şimdi Wes'in yanında olup kaybolmayı tercih ederdi.

Dün geceki öpüşmelerini düşünüp kendisine eziyet etti. Wes'in elleri bacaklarından yukarı kaymıştı, ardından Kuzey Carolina'ya onunla taşınmasını söylemişti. Sonra kavga, aynı yatakta uyuma... İnişli çıkışlı bir gece.

Dani eve vardığında Wes hâlâ aramamıştı. Dani, telefonunda Kathleen'in ismini aradı. Düğün planları için numarasını vermişti. Arayıp aramamaya karar veremedi. Annesini aramak kötü bir fikir miydi?

Kimin umurunda? Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu artık.

İki kere çaldıktan sonra annesi açtı.

“Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Audrey nasıl, çok merak ettim.”

“Nefes alıyor. Hayati değerlerinin stabil olduğunu söylediler.”

Arkadan bir ses duyuldu. “Bizi insan yerine koyup ko-

nuşmadıkları için söylediklerine inanasım gelmiyor.” Bu ses... Evet, Wes’in sesi. Onun sesini duymak Dani’nin kalp atışlarını hızlandırdı. Yanındaydı ve Dani’yi aramıyordu.

“Wes iyi mi?” diye sordu Dani.

Bir iki saniyelik duraklama oldu. “Bilmem. Konuşmak ister misin?”

“Evet.”

Telefondan hışırtılar duyuldu. “Dani arıyor.”

“...konuşmak istemiyorum.”

“Senin için endişeleniyor. Hadi al telefonu. Nişanlarına olanları anlatmalısın.”

“O, benim nişanım değil.” Sesi artık boğuk değil, gayet yüksek ve netti. “Dani’yle ben nişanlı değiliz, tamam mı? Beni rahat bırakın diye öyle söyledim. Evlenme falan yok. Açıkçası evlenmeyi hiç düşünmüyorum. Sonsuza kadar. Anladın mı?”

Dani, daha önce Wes’in bu kadar soğuk olduğunu hiç duymamıştı. Kathleen telefona geri döndü. “Dani?”

“Telefonu Wes’e tutar mısınız lütfen? Çok önemli.”

Yeniden hışırtı sesleri...

“Ne var?” dedi Wes, sesindeki sertlik Dani’nin canını yaktı. Eğer niyeti kavga etmekse Dani de geri kalmayacaktı.

“Az önce söylediklerine inanamıyorum. İtiraf edecek başka bir zaman bulamadın mı? Anneler Audrey’ye zaten üzülüyorlar.”

“Annemi arayan sensin.”

“Bunun nesi var?” Öfkesine hâkim olmaya çalışarak

dişlerini sıktı. “Dün gece... Bu sabah... Ben aramızın iyi olduğunu düşünmüştüm.”

“İyiyiz. Sadece biraz araya ihtiyacım var. Eğer Audrey’yi gerçekten merak ediyorsan annemi arayıp bilgi alabilirsin.”

Telefon kapandı. Dani kalakaldı.

Elindeki telefona şok içinde baktı. Sözleri beyninde yankılanıyordu. *Ara mı? Bana ara mı vermek istiyor?*

Telefonu mutfak tezgâhına bıraktı. Yaşadıklarıyla başa çıkamıyordu. Öfke bütün bedenini alevler içinde yakıyordu. Her noktası kederle sızlıyordu.

Gözlerine yaşlar doldu. Uzun zaman boyunca akmamaları için uğraşmıştı, ama şimdi rahatça akmalarına izin veriyordu. Güçlü biri olmaktan bıkmıştı. Mantıklı olmaktan da. Sürekli ödemelerle, parayla ve sağlık sigortalarıyla uğraşan biri olmaktan da bıkmıştı. Dışarı çıkıp sarhoş olan, başka insanlarla tanışan, geceyi birileriyle geçiren ve hiçbir şeyi umursamayan biri olmak istiyordu.

Hayır, hayır. İsteddiği bu değildi. Tek gecelik birliktelikler istemiyordu. Gerçekten sevdiği, kollarında mutlu olduğu, onu anlayan ve her şeyin güzel olacağını söyleyen biriyle gerçek bir ilişki yaşamak niyetindeydi.

Galiba eline geçen böyle bir fırsatı geri çevirmişti.

Wes artık yoktu.

Dani tek başına, ağlıyordu.

Hayatındaki en güzel şeyi mahvettiği endişesi içindeydi.

Ertesi hafta Dani'nin bütün iş arkadaşları Wes'in kız kardeşini sorup durdu. Wes'in aptalca "ara vermek istemesinden" sonra Dani, Kathleen'i arayıp durumu öğrenmek istemişti. Ama sahte nişanları yüzünden, annesi ondan nefret ediyor olmalıydı.

Bu nedenle Dani, soranlara Audrey'nin iyileşmeye başladığını söyledi ve bunun doğru olmasını umdu. Artık nişanlı olmadığını bildiren toplu bir mail atmak istedi ama patronu hâlâ terfi alanları açıklamadığı için bundan kaçındı. Çünkü ayrılık sonrasında duygusal bir çöküntü yaşayan çalışan asla terfi alamazdı.

Cuma sabahı Wayne, Dani'yi ofisine çağırdı. Uzun zamandır çok istediği, köşede, her yeri rahatlıkla görebilen gri ofise bakarken yüreği cız etti.

Sandalyesini Dani'ye çevirip oturması için önündeki rahat koltuğu işaret etti. "Otursana."

Dani oturdu, sırtı dik, ayakları yerdeydi. Mark'ı tanıyordu, terfi için diğer adaylardan birisiydi. Demek ki Dani buraya Bill'in alt pozisyonunda çalışmaya devam edeceğini duymak için çağrılmıştı. Hayatının sonuna kadar. Minicik bir maaşla, bütün işi yapacak ama adından hiç bahsedilmeyecekti. Belki pazarlama diplomasının olmadığı da yüzüne vurulurdu. Çok çalışmaya devam ederse bir gün elbet terfi alacağı falan filan...

Yüzüncü kere Wes'le Kuzey Carolina'ya taşınmadığına pişman oldu. Faturalarını ödeyemeyip sadece makarna yese bile umurunda olmazdı o zaman.

Ama düşünmesi gereken annesi ve büyükannesi vardı. En azından büyükannesi bu hafta oksijen tedavisini kabul etmiş, daha iyiye gitmeye başlamıştı. Dün gece konuştuklarında annesi biraz rahatlamıştı bile. Her şeyin iyiye gideceğine dair biraz umut da belirmişti.

“Organizasyonda senden oldukça etkilendim,” dedi Wayne. “Geçen sene üzerinde çalıştığın bütün projeleri inceledim ve gösterdiğin gelişmeden çok memnun oldum.” Öne eğildi. Dani, “ama” demesini bekliyordu.

“Sana üst düzey yöneticilik teklif ediyorum,” dedi. Dani'nin kalbi duracaktı neredeyse. Bu sözleri o kadar uzun zamandır hayal ediyordu ki! Gerçek olup olmadığını anlamak için kendisini cimcikledi. “Şirketi geliştiriyoruz. Senin altında çalışmak üzere beş kişiyi görevlendirmeyi düşünüyorum. Seni kendi müşterilerinden ve o beş kişinin müşterilerinden sorumlu tutuyorum. Bu da demek oluyor ki daha fazla saat, daha fazla sorumluluk ve daha fazla müşteri alman gerek. Bununla başa çıkabilir misin?”

“Evet, efendim,” dedi otomatik bir ses tonuyla. Ama akli içine gireceği stres dünyasına takılıyordu. Yine de başa çıkabilirdi. Baskı altında olmaya alıştı zaten.

“Güzel. Bence şirket için çok önemli bir adım olacak.” Dani'ye dosya uzattı. “İşte anlaşmamız.”

Dani dosyayı aldı. Ellerinin titremesine engel olamı-

yordu. Çok önemli bir andı. Hem heyecanlıydı hem de korkuyordu. Dosyayı açıp içine göz attı. Yıllık ücreti dudak uçuklatıcıydı. Bu kadarını beklemiyordu. Sayfayı baştan aşağı süzdü. Sonra kalbi başka bir nedenle sıkışacak gibi oldu. “İki yıl mı?”

“Prosedürümüz böyle. Anlaşma şartlarından birini ihlal edersen ya da seninle çalışmaktan mutlu olmazsak sözleşmen bittiği zaman anlaşmanı sonlandıracağız. Hem sana hem de yanında çalışanlara çok iş yükleyeceğiz. Bu nedenle iki senelik bir taahhüt istiyoruz.”

İki yıl sözcükleri Dani'nin zihninde yankılanıyordu. İki yılda Wes kendi işini kurar, hayatına devam ederdi.

Yeni bir kız arkadaşı olabilirdi. Hatta yeni bir nişanlısı. Dani'nin yüreğine ağrı saplandı, zar zor nefes alıyordu. Ama olması gereken buysa, olmalıydı değil mi? Belki terfi alınca işini daha çok severdi. Evet, evet muhtemelen öyle olacaktı. Uzun saatler çalışacak, insanları sadece ofis penceresinden görecekti.

Şimdi büsbütün nefes almakta zorlanıyordu.

“Dani?”

Dani başını salladı. “Beni çok onurlandırdınız. Yalnız... Düşünmek için bana biraz zaman verebilir misiniz?”

Wayne gür kaşlarını çattı, bıyıkları kıvrıldı.

“Yani sözleşmeyi bir okuyayım. Bir şey kaçırmak istemem. Çalışanlarım için de aynısını yapacağım, sizi temin ederim.”

Wayne yeniden otururken sandalyesinden ince bir ses çıktı.

“Tabii. O zaman bu akşam buluşmaya ne dersin? Saat altıda?”

Altı mı? İlla bugün mü cevap vermesi gerekiyordu? Kahretsin.

“Olur.” Sahte görünmemeye çalışarak gülümsedi. Wayne’in odasından çıkıp kendi odasına geçti.

Sözleşmeyi bir kez daha okudu, iki yıldan bahseden kısımda durdu.

Bu kadar büyük bir maaşı, fikrini her an değiştirebilecek olan macera meraklısı sorumsuz bir adam için geri çevirmek aptallıktı. Lanet olsun, üsteli o Dani konusundaki fikrini zaten değiştirmişti.

Ama Dani’nin neler hissettiğini bilmiyordu, çünkü hiç anlatmamıştı.

Dani eliyle masanın üzerinde ritim tuttu. İki gün önce Wes’e bir mail atmıştı. Basit bir *nasılsın, umarım iyisindir*, tarzında bir maildi. Audrey’nin nasıl olduğunu sormuştu.

Umutsuzca bir cevap bekledi. En azından ilişkilerine verdikleri “arayı” düzeltmek için bir başlangıç olabilirdi. Mailinin gelen kutusunu açtı.

İşle ilgili birkaç mail vardı. Eş bulma sitelerinden gelen gereksiz e-posta mailleri ve ödeme yaptığı sevgili bulma sitesinden bir tane mail gelmişti. Siteden bir adam Dani’nin kendisi için harika biri olduğunu söylüyordu. Wes’in kendisini geri çevirmesi gibi o da Darryl’ı geri çevirmişti.

“ACİL!!!!” başlığıyla yeni bir mail yazmaya başladı. Artık büyük harfler ve ünlem işaretleriyle dikkatini çekmekten başka çaresi yoktu. Arkadaşlık çizgisini aştıktan sonra

aralarındaki bağı bozulmasından çok korkmuştu. Şimdi her şeyi bu mailde yazmaya karar verdi.

Birkaç dakika boyunca önündeki sözleşmeye baktı. Adının hemen altına imzalamak için kalemi eline bile aldı. Ama sonra aklına Wes geldi. Dağınık hali, tıraş olmuş hali, beş yıl önceki ve şimdiki hali... Gülümseyen, kız kardeşini duyduktan sonra dağılan yüzü... Yanında uyuduğu hali, helikopterdeki hali...

Wes, Wes, Wes.

Dani öyle âşık ki normal hiçbir şey düşünemiyordu. Sabah uyandığında aklında Wes vardı. Bütün gün, uyuyana kadar bir tek onu düşünüyordu. Onu sevdiği kadar hiçbir adamı sevmediğini biliyordu. Boğazında kocaman bir düğüm oldu. Telefonunu alıp rehberde Wes'in adını buldu. Ağlamak üzereydi. Telefonunu açmazsa kalbinin ne kadar kırılacağını merak ediyordu.

Arasam mı aramasam mı? İmzalasam mı imzalamasam mı? Konuşmaya ihtiyacı vardı. Bir şey yapmalıydı.

Çok geç olmadan!

“Artık çok geç,” dedi Wes, Audrey’ye. Belli ki annesi kız kardeşini de sahte nişan mevzularıyla doldurmuştu. Audrey artık oturabiliyor hatta fazla katı olmayan şeyler yiyebiliyordu ve bu halinde bile meseleye karışmaktan asla geri kalmıyordu.

Dani’ye çok âşıkmiş gibi davranıp sonra nişanlarının sahte olduğunu açıklamasına deli olmuşlardı.

Audrey yatakta doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Wes hemen atılıp yastığını düzeltti. “Onu kaçırdığına inanamıyorum,” dedi Audrey.

“Sen beni dinlemiyor musun?” Wes yeniden yerine oturup elini saçında gezdirdi. “Hiç benim olmadı ki.”

“Onunla arkadaş olduğunuz dönemde tanıştığımı unutma. Eve gelip nişanlı olduğunuzu söylediğinde ilk önce inanmadım. Ama sonra kimsenin sizi görmediğini düşündüğünüz zamanlarda birbirinize bakışlarınızı gördüm. O zaman Sophie’ye asla böyle bakmadığını fark ettim. Dani’den asla sıkılmayacağını biliyordum.”

“Benim sorumsuz ve düşüncesiz hareket eden biri olduğumu düşünüyor.”

“Öylesin.”

“Vay be, teşekkürler.” Audrey’ye yoğurt uzattı. “Biraz daha ye.”

“Benim bildiğim Wes Turner bu kadar kolay pes etmez.”

“Bu yüzden sürekli yemeni söylüyorum zaten.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

Wes iç çekti. “Belki bir gün Dani’yle işleri yoluna koyabiliriz ama şimdi doğru zaman değil. Bu aralar işimi bile isteyip istemediğimi bilmiyorum.”

“Saçmalık,” dedi Audrey. “Ben son anda suya atlamak yerine düşüp kayalara çarptım diye yapmayı sevdiğin şeyden vazgeçemezsin.”

İlk gün her şey çok zor ve ağırdı. Ama şimdi Audrey uyanmış, fazla katı olmayan yiyecekler yiyebiliyordu. Sanki

her an kalkıp eve gidebilecek gibiydi. “Ama ciğerin delindi, bacağında da vidalar var.”

“Evet. Hatırlattığın için teşekkür ederim.” Audrey elini Wes’in koluna koyup gözlerinin içine baktı. “Kaza yaptığım için seni suçlamıyorum. Sevdiğin şeyden vazgeçmek için beni bahane etme. Sevdiğin insanla birlikte olmamak için de bahaneler üretme, olur mu?”

“Elimden geleni yaptım. Ama benim elimde olan bir şey değil.”

“Öyle mi? Telefonlarına çıkmayan, maillerine cevap vermeyen sen değil misin?”

“İyi. Mail yazarım.”

“Korkaklık yapma. Aramak zorundasın.” Wes konuşmaya çalışınca Audrey elini kaldırdı. “Bana şu ‘zamana ihtiyacım var’ saçmalıklarıyla gelme. Senin *Dani*’ye ihtiyacın var. Onsuz bir hiçsin. Ona bundan bahsettin mi?”

“Bir işe yarayacağını düşünmüyorum.”

“Seni güçsüz yapacağını düşünüyorsun. Hatta Matthew’un koridorda aşağı yukarı yürümesinin ve ağlamasının onu güçsüz yaptığını düşünüyorsun.”

“Öyle bir şey demedim.”

“Ama öyle düşünüyorsun. Matthew beni sevdiği için endişeleniyor. Bense hiç endişelenmiyorum çünkü bütün o ameliyatlarda, rehabilitasyonlarda yanımda olduğunu biliyorum. Beraber atlatacağız. Böyle birine sahip olmak seni güçsüz yapmaz, aksine güçlü yapar.”

“İyi. Dani’yi arayacağım.” Cebine vurup kaşlarını çattı.

Telefonunu en son kullandığı zaman... Annesi aramış, kahvaltılık bir şeyler getirmesini istemişti. Evet, arabada unutmuştu. “Telefonum arabada kalmış, sonra ararım.”

Wes yerine oturacaktı ki Audrey kaşlarını çattı. “O zaman gidip telefonunu al. Sonra buraya gelip bana olanları anlat.”

“Daha sonra...”

“Televizyonda izlediğim şeye bir bakar mısınız? Lütfen, bir bak!” Audrey televizyondaki pembe dizilerden birini işaret etti. “Gerçek hayattan bir hikâye dinlemeyi tercih ederim. O yüzden aradıktan sonra buraya gel. Bir de bana diyet kola getir, olur mu? Yoğurt ve yulaf ezmesinden başka bir şey mideme girse hiç fena olmaz.”

Wes gözlerini kaçırıp odadan çıktı. Geri döneceğini biliyordu. En azından kola getirmek için gelmeliydi, bu kadarını Audrey’ye borçluydu. Asansör aşağı inerken acaba bir daha helikoptere binip macera turları planlayacak mı diye düşündü. Ya insanlar yaralanırsa? Bu sorumluluğun altına girmek istemiyordu.

Başını öne eğdi. Galiba sorumluluk almaktan korkuyordu. Bir şirket yönetmekten, çok sevdiği insanlardan birinin kurduğu kuruluşu batırmaktan çekiniyordu.

Asansörün kapısı açıldı. Otoparkın rutubetli havası Wes’in ciğerlerine doldu. Son zamanlarda burası dışarı çıktığı tek yer olmuştu. Açıkçası bir yerlere gitmeyi özlemişti. Saatte üç yüz kilometre hızla gökyüzünde salınmayı özlüyordu.

Telefonunu alıp açtı. Dani’den sesli mesaj aldığını görünce gerildi. Bu güzel bir şey miydi? Yoksa kötü mü? *Beni görmezden gelmeyi kes, seni pislik* mesajı mıydı?

Hastaneye baktı. Acaba kız kardeşi mi bu mesajı atmasını sağlamıştı? Yok artık, Audrey bu kadar hızlı davranamazdı. Ayrıca mesaj bir saat önce gelmişti. Her şeyi kız kardeşine anlatmadan çok önce.

Dinle tuşuna basıp telefonu kulağına götürdü.

“Zamana veya biraz mesafeye ihtiyacın olduğunu biliyorum,” diyordu Dani. Titreyen sesi Wes’in içini sızlattı. “Ama seninle konuşmam gerek.” İç çekti. “İşten terfi teklifi aldım. Maaşı ve şartları güzel, hatta düşündüğümden daha güzel. Ama benimle iki yıllık sözleşme yapmak istediklerini gördüğümde onlara düşünmem gerektiğini söyledim. Kahretsin, Wes. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

Dani durdu. “Eğer birbirimizi görmeye devam edersek, hafta sonları bile olsa, ben üstesinden gelemem. Sensiz de yapamam. Wes, seni özledim. Sana daha önce söylemem gerekiyordu ama...” Dani’nin bir nefes aldığı duydu, ikinci nefesini de aldı. “Seni seviyorum. Seni seviyorum. Her şeyi mahvettiğim için de özür dilerim.”

Mesaj bitti. Wes’in tek duyduğu beynine hücum eden kanının sesiydi. Doğru duydu değil mi? Dani, onu seviyor muydu? Hiçbir şey tek taraflı değildi. Ama Dani terfi almıştı, Wes’in ise işi buradaydı. Ailesi de buradaydı. Fizik tedavi gördüğü sırada Audrey’ye destek olmaya karar vermişti. Böylelikle kardeşine biraz yardımcı olmak istiyordu.

Kahretsin. Şimdi o da ne yapacağını bilemez haldeydi. Hızla hastaneye koştu. Otomata gidip Audrey için diyet kola aldı. Audrey’nin dikkatini çekmek istiyorsa kola şarttı. Asan-

sör sonsuza kadar süreceği için hızla merdivenleri tırmandı. Kola o kadar soğuktu ki elini yakıyordu.

Wes, odaya dalıp kolayı verdi.

Audrey kolasını içerken Wes telefonda duyduklarını anlattı. Kafein krizine girmiş gibi oradan oraya ilerliyordu. “Ne yapacağım? Ne diyeceğim?”

“Ben olsam büyük bir jest yapardım. Romantik ve heyecan verici bir şey. Sende bu yeteneklerden biri var.”

“Heyecan verici. Romantik.” Yutkundu. “İkisini birden barındıran bir şey biliyorum.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Patronuyla görüşme saati yavaş yavaş geliyordu ve Dani hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Bir kez daha maillerini kontrol etti. Wes'ten hiçbir şey gelmemişti. Telefonu da açtı ama Wes aramamıştı.

Belki de henüz mesajımı almamıştır.

Belki de onu sevdiğimi söylememeliydim.

Midesine kramp girdi. Kollarını gövdesinde bağladı. Söyledikleri Wes'in kararını değiştirmemişti ama yine de bilmesi gerekiyordu.

Telefonun ekranındaki saat göstergesi bir kez daha değişti. Wayne'e otuz iki dakika sonra kararını bildirmeliydi. Wes onu istemese bile hayır diyebilir miydi?

Sonsuza dek işinden nefret edeceğini ve hep Kuzey Ca-

rolina'da olmak isteyeceğini bile bile evet diyebilir miydi?

Dani ayağa kalkıp boynunu sağdan sola döndürdü. Stres yüzünden kasları tutulmuştu. Başına ağrı girmişti. Artık dışarı çıkma, biraz nefes alma ve ne yapacağına karar verme zamanı gelmişti.

“Dani?” Linda köşede belirdi. “Seni terasa yönlendirmeliyim. Sanırım yeni bir müşterimiz var. Wayne, onu senin karşılamayı ve ofisine indirmeni istiyor.”

“Terastan mı?”

“Zengin bir tip. Helikopteriyle gelmiş.”

Tabii ya. Helikopter. Wes neden aklına gelsin ki? “Bill yapamaz mı? Benim bir şeyler içmem ve biraz ara vermem lazım. Bay Zengin kendi kışını aşağı indiremez mi?”

Linda'nın alnında kırısklık oldu. “Wayne'e böyle mi söyleyeyim?”

Dani derin bir nefes aldı. “Hayır, tabii ki. Tamam gidiyorum. En azından biraz hava alırım.”

Linda yürümeye başladı, sonra Dani'nin saçına tuttuğu kalemi çekip aldı. “Bol şans.”

Şey, bu biraz tuhaf oldu. Birden acaba kadın olduğu için ve zengin tipleri güzel karşılayabileceği için terfi aldığından şüphelendi. Bu konuda yetenekli sayılırdı.

Asansöre ilerledi. Teras yazan düğmeye bastı. Eşlik eden kadın rolünü oynamak istemiyordu ama biraz dudak parlaticısının fena olmayacağını düşündü. Dudaklarına sürüp bir de nefes açıcı şeker attı ağzına.

Akşam havası mükemmeldi. Ilıktı ama hafif serin bir

rüzgâr esiyordu. Dani, Bay Terasa Helikopterle Gelen Zengin Bey'e doğru yürürken havayı içine çekti. Yaklaşmakta olan lacivert helikopter neredeyse gökyüzünde kayboluyordu.

Helikopter çok şıktı ve Wes'in kullandığından daha büyüktü.

Wes. Adını hatırlamak yüreğinde bir sıkışmaya neden oluyordu.

Dani bir kez daha telefonuna baktı. Tabii ki hiçbir haber yoktu. Galiba durumu idrak edip işini kabul etme zamanı gelmişti. Aşağı iner inmez sözleşmeyi imzalayıp Wayne'e iletcekti.

Helikopterin rüzgârı Dani'nin saçlarını havalandırdı. Yakına geldikçe iyice hızlandı. Helikopter yere inince motoru da yavaşlamaya başladı. Kapının açıldığını duydu ama kimseyi görmedi.

Ardından karanlıkta birisi helikopterden Dani'ye doğru yürümeye başladı. Güneş ışıklarının son demleri adamın saçlarına vuruyordu. Dani, bir an kendisini kaybedecek gibi oldu çünkü adamın saçları Wes'in saçlarıyla aynıydı.

Aynı yürüme şekli.

Aynı mavi gözler.

Wes, Dani'nin karşısında durdu, aralarındaki havada bir etkileşim vardı. Kalbinin her vuruşunu hissediyordu, Dani. Dudaklarından çıkan her nefesi de hissediyordu. Dani, önündeki hayalin bozulacağını düşünerek bir adım öne gelip Wes'in koluna dokundu.

Gerçekten karşısındaydı.

Wes'in dudakları sağ tarafa kıvrıldı. Ardından sol yana kayıp yüzüne bir gülümseme yayıldı. Her zamanki gibi.

Wes'in gülüşünün kendi dudaklarına yansıdığını düşündü.

“Sana bir soru sormam gerek,” dedi Wes.

“Söylediklerimde ciddiydim,” diye atıldı Dani, gözlelerinden yaşlar süzülürken. Pes ettiğini düşünürken işte karşısına çıkagelmişti. “Seni seviyorum. Seni öyle çok seviyorum ki nefes alamıyorum. İşleri nasıl yoluna koyacağımızı bilmiyorum ama yine de seninle olmak istiyorum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.”

“Açıkçası rahatladım, çünkü...” Wes cebinden bir kutu çıkarıp bir dizinin üzerine çöktü. Zarif pırlanta bir tek taş gümüş kaplı bir kutunun içindeydi. Hâlâ biraz dönmekte olan pervane yüzüğün üzerinde parıltılara sebep oluyordu. “Danielle Caridad Morales Vega, bu kez gerçekten benimle nişanlanır mısın?”

Dani aşağıya bakakaldı, Wes'in az önce söylediklerini idrak etmeye çalışıyordu. “Benimle nişanlanmak mı istiyorsun? Hani sonunda evlilik olan türden bir nişanlılık?”

“Evet, bu nedenle nişanlanır insanlar.”

Dani'nin gözlelerinden yaşlar hızla akıyordu. Söylediği şeyler karşısında gözyaşlarını tutmaya imkân yoktu. “Çok acele etmediğimizden emin misin, peki?”

“Seni hemen şimdi Vegas'a götürüp bu gece evlenebilirim. Eğer istersen müzedeki tören için bir yıl bekleyebilirim. Ya da kilise düğünü için. Çok gösterişli bir otel düğünü bile

olabilir. Seninle evlenmek ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimden eminim. Seni seviyorum, Dani. Bana evet de.”

Dani, Wes’le bir macera yaşamadan önceki heyecanı hissetti içinde ama bu seferki on kat daha güçlüydü. Wes’in önüne eğilip kollarını boynuna doladı. Wes neredeyse geri düşecekti. O da kollarını Dani’ye sardı. Dudakları ve bedenleri birbirine yapışık haldeydi. Wes, tutkuyla Dani’yi öperken Dani de dudaklarını aralıyordu. Aralarında alevlenen bir ateş ve mutlu duygular vardı.

“Bilmen için söylüyorum, bu hareketini evet olarak algılıyorum,” diye mırıldandı Wes, dudakları hâlâ Dani’nin dudaklarındaydı.

“Evet.” Elini Wes’in yüzüne koyup sakalında gezindi. “Kuzey Carolina’ya seninle gitmek istiyorum. Ait olduğum yere gitmeliyiz.”

Wes ayağa kalkıp Dani’yi de birlikte kaldırdı.

“O zaman gidip işimden istifa etmem gerekiyor,” dedi Dani.

Wes, Dani’yi helikoptere sürükledi. “İş bekleyebilir. Önce sana helikopterdeki geniş arka koltuğu göstermek istiyorum.”

“Geniş odada ne yapacağız ki?”

Wes’in yüzüne haylaz bir gülümseme yayılınca Dani’nin içi kıpır kıpır oldu. “Beş dolarına bahse var mısın? Ben yapacak bir şey bulurum.”

TEŞEKKÜR

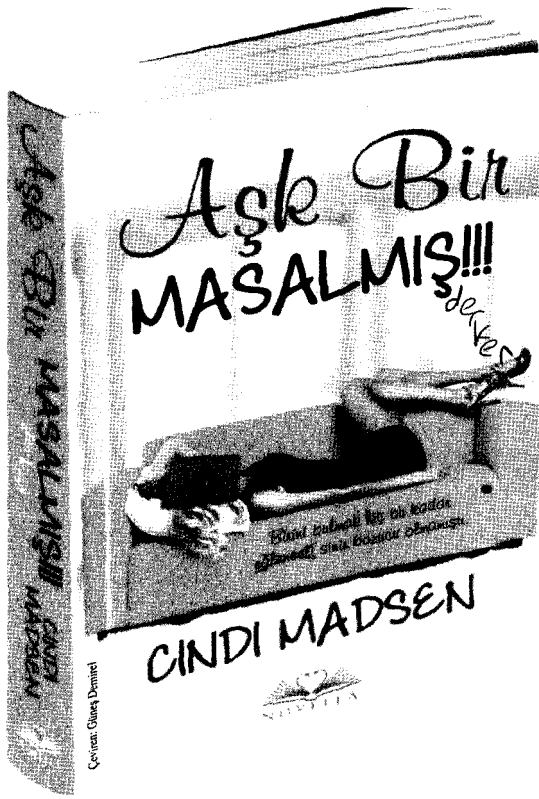
Muhteşem editörüm Stacy Abrams'a bana bir kitap yazıp yazmak istemediğimi sorduğu için, harika tavsiyeler verdiği için ve kitabımı çok daha güzel hale getirdiği için teşekkür ederim. Bana bir tweet atıp aklıma kitabın ana fikrini oluşturan harika bir fikir getirdiği için ve bütün çalışmaları için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olup bana sonsuz bir destek verdiği için ve Wes'in helikopter pilotu olması kararını almama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Her şey ondan sonra şekillendi. Bir karakteri öldürmek yerine 'ağır yaralamak' fikrini öneren kız kardeşim Randa'ya teşekkür ederim. Yaptığımız sohbet beni hâlâ sarsıyor.

Entangled takımına destekleri için teşekkür ederim. Bütün yazarlara, editörlere ve yayıncılarıma, Heather Riccio ve Elana Johnson'a teşekkürler. Entangled ailesinin bir üyesi olduğum için çok mutluyum! Bana karşı her zaman açık olduğu ve paylaşmaktan hiç çekinmediği için Liz Pelletier'e teşekkürler. Vegas seyahatimizin eğlenceli olmasının yanında orada öğrendiğim bilgiler kitabımın sonunu yazmama yardımcı oldu. Belki de Vegas'ta olan Vegas'ta kalmıyordur. (Endişelenmeyin, çoğu kalıyor.)

Benimle Good Samaritan Hastanesi şapeli hakkında be-

nimle konuşan ve çok kibar davranan New South Levine Müzesi'ndeki Doktor Tom Hanchett'a teşekkür ederim. Böylece oraya gidip uçamasam da (ki bir gün gitmeyi çok isterim) her şeyi çok net anlatabildim. Helikopterle ilgili sorularımı cevapladığı için amcam Scott Harmsen'a teşekkürler. Çılgın yazar havasına girdiğim zamanlarda beni toparlayan bütün aileme teşekkür ederim. Twitter arkadaşlarıma beni güldürdükleri ve heyecanlandıkları için teşekkürler, harikasınız! #TeamKilt, #TheTimeZonesWillNotDefeatUsBookClub ve beni güldüren Andrea Thompson'a bana cesaret verdikleri için ve benim yüzümden yemek yaktıkları için teşekkürler. Yardım istediğimde en güzel amigoluğu yapan Anne Eliot olmasa ben ne olurum? Hayallerin seninle gerçekleştiğini görmek mükemmeldi.

Sonsuz desteği ve aşkı için eşim Michael'a teşekkürler. Hayallerimin gerçekleştiği bir başkası daha. Ayrıca kitaplarımı okuyan sizlere teşekkür ediyorum.

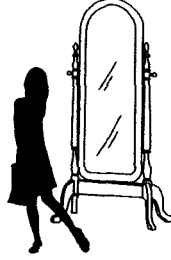

Cindi Madsen'in AŞK BİR MASALMIŞ DERKEN kitabını kaçırmayın.

Darby Quinn'in Sindirella ile bir davası vardır. Erkek arkadaşları tarafından pek çok kez yaralanan Darby, Sindirella'nın vadettiği mutlu sonlara artık inanmamaktadır. Aşka, peri masallarına ve mutlu sonlara tövbe etmiştir, bu kararından da mutludur. Cidden. En azından inanılmaz komşusu ve en sevdiği restoranın müdürü Jake ile tanışana kadar. Ama Darby'nin biriyle çıkma kuralları vardır. Senelerdir 'prenses' olarak davranmanın verdiği zararlardan kaçınmak için. Jake ile çıkarsa bütün bu kuralları yıkacağından korkuyor.

Ama ne yazık ki Jake ikisinin mükemmel bir çift olduğunu göstermeye niyetlidir.

İlk bölümüne bir göz atın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Külkedisi bana ihanet etti. Aslında bütün suç onun değil. Yasemin,* Ariel,** Bella,** Uyuyan Güzel –gerçek adı her neyse o da diğer üçü gibi– Beyaz Atlı Prens’i bulma ve sonsuza dek mutlu yaşama fikrinin üzerine bir şeyler eklediler.

Eğer *Külkedisi*’ni şimdi tekrar izlerseniz, Beyaz Atlı Prens ile çıktığınız bazı adamlar arasında birtakım benzerlikler olduğunu fark edeceksiniz. Beyaz Atlı Prens şirin, karizmatik ve biraz da tembeldir. Zaten, *Külkedisi*’ndeki prens ne yapmıştı? Külkedisi’yle dans etmiş, onun güzel olduğunu düşünmüş ve ayakkabısını almıştı.

Peki, sonra peşinden gitti mi? Hayır. Dükü gönderdi. Eğer Külkedisi’ne söylediği kadar âşık olsaydı, kendisi giderdi. Bunun yerine şöyle düşündü: *Eh, ayağı bu kadar kü-*

* Alaaddin’in Sihirli Lambası *masalındaki prenses.* (ç.n.)

** Küçük Denizkızı *masalındaki kızın adı.* (ç.n.)

*** Güzel ve Çirkin *masalındaki kızın adı.* (ç.n.)

çük olduğuna göre tam bana göre bir kız olsa gerek. İşte bize yutturulan, tüm zamanların en müthiş aşk hikâyelerinden biri olarak dayatılan masal bu.

Beyin yıkama süreci iki ya da üç yaş civarında, ilk kez prenseslerden, şatolardan, balo kostümlerinden ve herkesin sonsuza dek mutlu yaşadığından bahseden peri masallarını duymanızla başlıyor. On altı yaşına geldiğinizde, erkek arkadaşınızın havalı görünmek ve ayağınızı yerden kesmekten çok, izniniz olmadan size dokunmakla ilgilenmesine şok olmanıza hiç şaşırmmamalı. Bu yüzden kendinize büyüyünce her şeyin daha iyi olacağını söylersiniz.

Sonra büyürsünüz.

İyimserliğinizi korursunuz çünkü artık romantik komediler seyrediyorsunuzdur, bunlar yeni ve daha gerçekçi peri masallarınız haline gelmiştir. Gittiğiniz her yerde aşkın hâlâ orada bir yerde olduğunu kanıtlayan çifte kumrular görürsünüz. Yirmili yaşların başlarından ortasına kadar bazı arkadaşlarınız evlenmeye başlarlar. Bunun sizin de başınıza gelmesi için beklersiniz.

Ben bekledim fakat ne kadar çok erkekle çıktıysam, erkeklerin prens olmadıklarından, aşkın gelip geçici olduğundan ve yerini ortalama hislere ya da tam anlamıyla nefrete bıraktığından o kadar emin oldum. Geriye dönüp ilişkilerime baktım ve aşk hayatımın *Külkedisi*'nden çok *Con Air*'e benzediğini fark ettim, yani inişli çıkışlıydı ve kötü adamlarla doluydu.

Yine de olumlu kalmaya çalıştım. Doğru adamın dışa-

rıda bir yerde olduğunu ummaya devam ettim. Şehirdeki her adamlarla çıktım. Şey, tabii ki gerçek anlamda değil, fakat bir süre sonra hepsi birbirine karışmaya başladı. Biriyle çıkmak her seferinde aynı şekilde, hayal kırıklığıyla sonuçlanan sadistçe bir ritüele dönüştü. Kötü giden her buluşmanın ve başarısız ilişkinin ardından giderek daha da şüpheli olmaya başladım.

Nihayet yirmi altıncı yaş günümde kafama dank etti: Aşk bir saçmalıktı. Mutlu son diye bir şey yoktu.

Erkeklerden uzak duracağıma yemin ettim ve kendimi işime adadım. Ayakkabılara bir sürü para harcamaya başladım. Harika bir çift topuklu ayakkabı, bir erkekten çok daha tatmin ediciydi. Daha uzun süre dayanıyorlardı ve en iyisi de, beni daha güzel biri uğruna terk etmiyorlardı.

Tabii ki bazı yalnız gecelerde konuşabileceğim birinin olmasını dilediğim oluyordu. Bu yüzden evcil hayvan dükânının önünden geçerken vitrindeki o yavru kedinin tam olarak ne kadar olduğunu merak ederdim. Birçok kez kendime tüylü bir yoldaş almak üzere aklım çelinmişti. Fakat henüz kedili deli kadın olmaya hazır değildim. Bunu kırklı yaşlarıma saklıyordum.

Yirmi sekizime geldiğimde, durumum tekrar kötüleşti. Âşık oldum; bunun kaderimde olduğundan emindim fakat sonra bitti ve kalbim kırık bir vaziyette tekrar ortada kaldım. Yaşadığım bütün o talihsiz ilişkilerden sonra akıllanmamı beklerdiniz, değil mi? Sonunda ezilmeyeceğimi sanırdınız. Ancak bütün tarih öğretmenlerinin dediği gibi, tarihten ders

almayanlar aynı hataları yapmaya mahkûmdur. Böylece tam o anda iki insanın bir ilişkiyi yürütemeyeceklerine dair önceki kararına geri döndüm. Ayrıca yirmili yaşlarının başlarında evlenen birkaç arkadaşımın boşandıklarını gördüm ve bu da kararımı pekiştirdi.

İşte bu yüzden otuzuncu yaşımı sürerken aşktan, perimasallarından ve mutlu sonlardan bir yıldır uzağım. Bu o kadar da kötü değil.

Gerçekten.

Bir tema şarkım olsaydı –ki kesinlikle olmalı– bağımsız bir kadın olmayı ve bir erkeğe ihtiyaç duymamayı vurgulayan, güç aşıl原因an ezgilerden birini seçerdim. İşte o gece böyle bir ruh halindeydim. O gün benim için bir dönüm noktasıydı.

Restorana adım attığımda, klimanın serin esintisi her yanıma sardı. En iyi arkadaşım Stephanie önceden gelmişti ve tabii ki telefonla konuşuyordu. Muhtemelen henüz masamıza bile oturmamıştı. Onu en az telefon bağımlısı olan nişanlısı kadar sevdiğim için şanslıydı.

Hostese doğru yürüdüm. Belli ki yeniydi çünkü onu tanı mıyordum ve burada evimden daha çok yemek yiyordum. “Darby Quinn adına iki kişilik rezervasyonumuz vardı,” dedim.

Hostes parmağını listenin aşağısına doğru indirip tükenmez kalemle bir onay işareti koydu ve bana gülümsedi. “Bize bir dakika izin verin, Bayan Quinn. Sizi hemen masanıza aldıracağım.”

Tekrar kendi kendine konuşuyormuş gibi görünen Stephanie'ye baktım. "Anlıyorum," diyordu. "Fakat o *senin* anen. Bu konu hakkında onunla sen konuşmalısın." Yüzünü bir perde gibi örten açık renk saçlarının altından kulaklığı görünüyordu. Benimle göz göze geldi ve işaretparmağını kaldırarak bir dakika işareti yaptı.

Bir dakikaymış, kışımın kenarı.

Stephanie'yle beni çoğu zaman kardeş zannederlerdi. İkimiz de aynı tonda sarı saçlara sahiptik. Benimkinin doğal hali düzdü, Stephanie ise saçını düzleştirmek için ütünün kölesi olmuştu. İkimizin de ela gözleri vardı ve on beş yıl boyunca birlikte takıldıktan sonra, benzer tavırlar geliştirmiştik. Gerçi Stephanie bana göre çok daha detaycıydı. Mükemmeliyetçilik kavramı onu tarif etmek için yetersiz kalırdı, fakat bu özelliği onun işine yarıyordu. Özensiz bir muhasebeciyi kim işe almak ister ki?

Bana her zaman yardımcı olan Hostes Mindy, "Selam Darby," diyerek öne doğru yürüdü ve iki mönü kapıp, "Bugün nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkürler." Sesimi yükseltip Steph'e baktım. "Sözde benimle takılması gereken arkadaşımın telefonu kapatmasını sağlayabilirsem çok daha iyi olacağım."

Stephanie dilini çıkardı. "Pekâlâ tatlım, kapatmam gerekiyor. Evde görüşürüz," dedi. Konuşmaya ara verdi. "Bilmiyorum, herhalde birkaç saat," dedikten sonra tekrar ara verdi. "Ben de seni seviyorum." Kulaklığındaki düğmeye dokundu, aramayı sonlandırdı ve bana gülümsedi. "Artık tamamen seninim."

Steph ve ben Mindy'nin peşinden Blue'ya girdik. İçeriye espresso rengi ahşaplarla beyaz ve lacivert tonlar hâkimdi. Masaları aydınlatan minyatür lambalar etrafa yumuşak, mavimtırak bir ışık yayıyorlardı. Blue, Denver'daki en sevdiğim restorandı. Aslında herhangi bir yerdeki en sevdiğim restorandı.

Oturduğum binadan beş ve içmimar olarak çalıştığım Metamorphosis* İçmimarlık Ofisi'nden on dakikalık uzaklıkta olmasıysa daha da güzeldi.

Köşedeki bir masaya yerleşir yerleşmez, Stephanie eline mönüyü alarak, "Evet, yine neyi kutluyoruz?" diye sordu.

Masanın üzerindeki beyaz kumaş peçeteyi alıp kucağıma yaydım. "En son kalbim kırılalı bir yıl oldu. Yeniden eski halime dönmeye niyetim yok."

Stephanie, "Ah, doğru," diyerek başını iki yana salladı. "Erkeklerle karşı isteksiz tutumunu kutluyorsun," diye ekledi.

"Çok teşekkürler, ben *gerçekçi* tabirini tercih ediyorum. Ben yalnızca aşkın gereğinden fazla abartılması bir yana, aynı zamanda büsbütün mantıksız olduğunu anlamış bir kıyım."

"Aslında yalnızca bir yıldır böyle düşünüyorsun."

"Doğru," dedim. "Ondan önce acınacak bir haldeydim."

"Her zaman acınacak bir halde değildin. Mutlu anların da oldu."

"Zaten bunu kastediyorum. Birkaç ay mutlu olacağım bir erkek bulmayacağımı söylemiyorum, fakat artık bu kadarının

* (İng.) *Metamorföz, değişim.* (ç.n.)

benim için yeterli olduğunu fark ettim. Bu işte bir gelecek, büyük bir düğün ya da sonsuza dek sürecek bir mutluluk yok. Benim için yalnızca düşük risk ve şimdiki an var.”

Stephanie somurttu. “Baş nedimemin aşka inanmadığına inanamıyorum. Lütfen bunu anneme söyleme.”

“Şey, sen ve Anthony bir istisnasınız.”

“Hiçbir istisna bulunmadığını söylediğini sanıyordum.

Gülümsedim. “Evet, öyle, fakat bu iki ay sonra evlenecek olan en iyi arkadaşım için geçerli değil. Bu düpedüz zalimlik olurdu.” Gerçekten de Stephanie ile Anthony’nin istisnai bir çift olmalarını umuyordum. Mutluluğu hak eden biri varsa, o da Steph’ti.

Steph bir parmağıyla dudığına dokunarak, “Peki ya şu ‘Hiçbir erkek bir ada değildir,*’ sözüne ne demeli?” diye sordu.

“Hiçbir erkek bir ada değildir, çünkü tek başına asla hayatta kalamaz. Erkekler yaşlarına göre fazla büyümüş bebekler gibiler. Buna karşın biz kadınların –yani hayatımızda bir erkek olmadan– nispeten daha sorunsuz olacağımızı düşünüyorum. Mesela ben tamamen kendi kendime yetebilirim.”

Fakat yanında kimse olmadan *yapayalnız* kalma düşüncesi oldukça moral bozucuydu. “Sanırım aileme ve arkadaşlarıma ihtiyacım olurdu. Ben daha ziyade bir yarımada gibiyim,” dedim.

Steph iç çekti. “En azından bana ihtiyacın olduğunu itiraf ediyorsun. Ben yine de şöyle düşünüyorum; doğru erkeği bulursan...”

* “Hiçbir erkek kendi kendine yetmez” anlamına gelen bir deyim. (ç.n.)

“Bizler bir bulmacanın parçaları değiliz Steph. Dışarıda bir yerlerde ‘beni tamamlayan’ bir erkek yok ve bu dönemin ve yaşı'nın güzelliği de böyle birine ihtiyacımın olmaması.”

Stephanie eliyle beni işaret ederek, “Peki etkilemek istediğin kimse yoksa neden böyle giyindin?” diye sordu.

Kırmızı elbisem bütün kıvrımlarımı sarıyor ve bacaklarımı ortaya çıkarıyordu. “Birincisi, bunu giyebilmek için popomdan ter damlayana kadar koşuyorum. İkincisi, nasıl görünmem gerekiyor? İlişkilerin sonsuza dek sürmediğine inandığım için pasaklı mı görünmeliyim? Uzaklara kaçıp bir rahibe filan olmak için can atmıyorum.”

Steph güldü. “Tabii, senden harika bir rahibe olurdu,” dedi.

Chad masaya doğru yürüdü ve bana bakıp dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. “Darby, nasılsın?”

Ben de ona gülümsedim. “En sevdiğim garson buradaymış. Bugün nasılsın?”

“İyiyim. Şu anda duvara toslamış gibiyiz, işler çok yoğun ama iyi,” dedi. Kâğıt destesini çıkardı. “Siz hanımlar ne arzu ederdiniz?”

Ben artık mönüye bakmaya bile tenezzül etmiyordum. Çabucak siparişimi verdim ve Stephanie'nin seçimini yapmasını bekledim.

Steph masadan uzaklaşan Chad'e baktı. “Ya ona ne dersin? Son derece şirin ve ikinizin arasında bir çekim var gibi görünüyor.”

“Aramızda bir çekim filan yok. Yalnızca buraya her zaman geldiğim için birbirimizle selamlaşıyoruz. Hem bana göre fazlasıyla genç; üstelik sürekli karşılaştığım insanlarla

çıkmana prensibimi de unutmamak gerek. Hiçbir erkek en sevdiğim restorana kaybetmeye değmez.”

Steph gözlerini devirdi. “Sen düpedüz umutsuz vakasın.”

“Hayır, umutsuz romantik olan sensin. İnsanların bu tabiri kullanmalarının bir sebebi var, biliyorsun değil mi?”

Steph’in telefonu çaldı ve parmağını kulaklığına götürdü. “Anthony muhtemelen annesinin çiçeklerle ilgili ne dediğini söylemek için arıyor. Yalnızca bir dakika sürer.”

“Bunu asla başaramayacağını biliyordum,” dedim. Eli mi çantama atıp içindeki zarfı aradım ve bulup dışarı çıkardım. “Hemen dönerim,” diye fısıldadım.

Restoranın arkasına doğru yürürken, bir cumartesi akşamı dışarıda olan bütün farklı insanları inceledim. Bir çift, oturmuş birbirlerine gülümsüyor, fakat hiçbir şey söylemiyorlardı. İkisi de yemeklerine pek dokunmamıştı.

Muhtemelen ilk ya da ikinci buluşmaları.

Bir sonraki masada otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başında olan bir kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünü asmıştı. Karşısındaki adam ona doğru eğilmiş, hayal kırıklığına uğramış ya da kafası karışmış gibi görünüyor ve, “Üzgünüm, tamam,” diyordu.

Evliler ve birbirleriyle konuşmuyorlar; yani kadın konuşmuyor.

Mutfak o gece tımarhane gibi olmalıydı, bu yüzden oraya yönelmedim. Baş aşçı ve restoranın sahibi Brent geçen hafta bana çok büyük bir iyilik yapmış, müşterilerimden biri

için özel bir yemek hazırlamıştı. Malzeme listesi daha uzun olamazdı, fakat Brent yine de leziz bir yemek ortaya çıkarılmayı başarmıştı. Ona bir teşekkür notu yazmıştım çünkü ben böyle kibar bir kıyım.

Arka köşedeki ofisin kapısına gelen mektuplar için bir kutu iliştilmişti. Brent mutfaktan çıkamayacak kadar meşgul olduğunda notları ya da özel istekleri bu kutuya atabileceğimi söylemişti. Notumu kutuya attım ve geldiğim yönden geri dönmeye hazırlandım.

Büyük bir insan grubu bana doğru yürümeye başladı ve koridorun büyük bir bölümünü kapladı. Ben de onlara yol vermek için sırtımı duvara yasladım. Grup yanımdan geçtikten sonra masama geri dönme düşüncesiyle adımımı attığımda topuğum takılınca, düşmemek için ayakkabımın tekini geride bırakmak zorunda kaldım.

Düşmekten neredeyse son anda kurtulduğum için, “Ay!” diye söylendim.

Ayakkabımı aramak üzere arkamı döndüğümde, bir adamın onu almak üzere eğildiğini gördüm.

Ayakkabımı yerdeki yarıktan çıkararak, “Sanırım bu, ayağınızdan düştü,” dedi.

“Evet, oraya sıkıştı işte... bunun en alımlı yürüyüşüm olmadığını söyleyebiliriz.”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle doğruldu. Çok yakışıklı bir yüzü vardı. Parlak mavi gözleri, çekici gülümsemesi ve kısa, koyu renk saçları başka yöne bakmayı güçleştiriyordu. Bu yüzden ben de bunun için çaba sarf etmedim.

“Şey...” Adam topuklu ayakkabımı bana uzatarak, “İşte burada,” dedi.

Ah, doğru. Kalabalık bir restoranın ortasında, bir ayağım diğerinden 10 santim yüksekte dikiliyorum.

Ayakkabımı alırken, “Teşekkürler,” dedim. Tek ayağımın üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken, diğer bacağımı dizimden kırıp ayakkabıyı ayağıma geçirmeye çalıştım. Bu ayakkabıların üzerinde yürümek mümkün gibi görünmüyordu. Üzerinde biraz daha çalışılması gerekiyordu –parmağımı arkaya koydum– topuğa bir şey sıkıştırılmalıydı.

Adam beni desteklemek için uzanıp elini belime koyunca kalbim hızla atmaya başladı. Bu da en son ne zaman bir erkekle fiziksel temasımın olduğunun bir göstergesiydi.

Ayakkabı nihayet ayağıma oturdu ve üzerine bastım. Adam elini belimden çekmeyince önce eline, sonra da yüzüne baktım.

Dudağının bir köşesi kıvrılarak, “Düşmeni istemedim,” dedi.

İçimde uzun süredir hissetmediğim bir şeyler alev alıp kıpırdandı. “Düşmezdim.”

“Yalnızca bir dakika önce takıldığına göre endişelenmem normal sanırım.”

Bana sırtıtmaya devam etmesi ve elinden yayılan sıcaklık nedeniyle nabzım bir türlü sabitlenmiyordu. Ben de ona gülümsedim, ancak cilveli gülümsemem uzun süredir kullanılmadığı için paslanmıştı. “Evet, sanırım aleyhimde bir delil var. Gerçi ben kendi dengesizliğimi değil, kusurlu zemini suçlamayı tercih ediyorum.”

Elini belimden çekerek bana uzattı. “Ben Jake.”

Ben de elimi uzattım, sağlam bir şekilde tokalaşıyordu. Artı puan. “Ben de Darby.”

“İlginç bir isim.”

“İlginç olduğu kesin. Uzun bir süre, annemle babamın bu ismi bana işkence etmek için seçtiklerini düşünmüştüm. İnsanlar adım yüzünden benim erkek olduğumu sandıklarını söylerlerdi.”

Jake’in bakışları elbisemden aşağılara doğru kaydı, sonra tekrar yüzüme baktı. “Artık birinin böyle bir hata yapacağından şüpheliyim.”

Boğazım kurudu ve Jake bana öyle baktığı için aklım biraz havadaydı. “Ya evet, elbisem ve topuklular sayesinde artık her şey yerli yerine oturuyor.”

Jake, “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordu. “Seni ofisin yakınında gördüm. Bir şikâyetle mi bulunacaksın yoksa kompliman mı yapacaksın? Bildiğin üzere, komplimanları tercih ediyoruz. Ayakkabınla ilgili yardım ettiğimi hatırlatırım. Bu, zemin sorununu ortadan kaldıracaktır.”

Soruyu algılamam biraz uzun sürdü. Yani Jake orada çalıştığını mı kastediyordu? Ona baştan aşağı tekrar baktım. Bütün garsonlar beyaz gömlekler ve şık siyah pantolonlar giyiyorlardı. Jack’in üzerindeyse kırmızı bir gömlek, siyah bir kravat ve şık, siyah bir pantolon vardı. Aslında bir bakıma uyumlu giyinmiştik.

“Sen burada mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Her şeyin ucundan biraz tutuyorum,” dedi ve Mindy yaşlı bir çifti koridordan geçirirken kenara çekilip bana daha

da yaklaştı. Burnuma misk kokulu erkeksi parfümü geldi. “Aslında buranın idarecisi ve sahibiyim. Yani ortağımınla birlikte.”

Bu cevap üzerine, Jake’in harika görüntüsü ve kokusu nedeniyle sersemlemiş olan ben kendime geldim. *Eminim öyledir, seni pis yalancı.* “Ne tuhaf, seni daha önce burada hiç görmemiştim.”

“Ah, buraya sık sık gelir misin?”

Ona gözlerimi kısarak baktım.

“Bu bir taktik değil,” dedi. “Tabii işe yararsa durum değişir, o zaman bunu kullanmayı sürdürebilirim.”

“Biliyor musun, artık arkadaşımın yanına dönmeliyim. Ayakkabıyla ilgili yardımın ve her şey için teşekkürler,” dedim ve gitmek üzere arkamı döndüm.

“Bekle.”

Başımı çevirip Jake’e baktım.

O tehlikeli mavi gözlerini üzerime dikti. “Seni bir akşam yemeğe çıkarabilir miyim?”

Etrafı işaret ederek, “Yani burada mı? Sahibi olduğun bu şirin restoranda mı?” diye sordum.

“Nerede istersen,” dedi Jake. “Burada olmak zorunda değil.”

“Bu teklifi pas geçmek zorunda kalacağım. Şimdi izin verirsen, gerçekten masama geri dönmem gerekiyor,” diyerek başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp bana ilgi gösteren en yakışıklı adamdan uzaklaştım.

Yalancı olması ne kadar kötü. Aksi halde aklım çelinebilirdi ve uzun süredir aklım çelinmiyor.

USA Today çoksatan yazarlar listesinde yer alan Cindi Madsen, ağırlıklı olarak çağdaş romans ve genç-yetişkin türlerinde romanlar yazmaktadır. Genellikle okuyucuları tarafından hayran olunan karakterler yaratmaya çalışan yazar, romanlarında daha çok çılgınlığa yatkın ve enerjik karakterlere yer vermeyi tercih etmektedir. Colorado’da eşi ve üç çocuğuyla birlikte yaşayan Madsen’a cindimadsen.com adresinden ulaşmanız mümkün.

Sahte Nişan Gerçek Aşk

Küçük bir nişanlılık numarası iki yakın arkadaş için nedir ki?

Dani ve Wes üniversiteden beri aralarından su sızmayan iki yakın arkadaştır. Wes'in, kız kardeşinin düğününde ona eşlik edecek birine, Dani'nin ise çalıştığı şirketin düzenlediği organizasyonda ciddiye alınması için bir partnere ihtiyacı vardır. Bu yüzden kafa kafaya verip çok eğleneceklerini düşündükleri mükemmel bir plan yaparlar: İki etkinliği de sağ salim atlatabilmek için nişanlı gibi davranacaklardır.

Adrenalin bağımlısı Wes hem eski sevgilisine hem de ailesine iyi olduğunu ve hayatına devam ettiğini kanıtlayıp bir taşla iki kuş vuracak; "Bayan Ciddi" Dani ise patronuna iyi bir çalışan olduğunu ve düzenli ilişkilerin önemsendiği bu şirkette yükselebileceğini ispatlayacaktır. Peki ya sahte baygın bakışlar, sahte öpücükler ve sahte yakınlaşmaların ortasında gerçek duygular filizlenmeye başlarsa?

